C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Grant_Ron-Cerveny_trpaslik_4-Pozpatku.PDB

PDB Name: Grant_Ron-Cerveny_trpaslik_4
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.5.2005
Modification Date: 8.5.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

RED DWARF

Rob Grant

POZPÁTKU

Přeložil Ladislav Šenkyřík
SCAN L_u_L_a & HUHx

Rob Grant byl vypečenou polovičkou dvojice, která vytvořila Červeného trpaslíka, a spoluautorem úspěšných románů červený trpaslík: Nekonečno vítá ohleduplné řidiče a Lepši než život.
Vyškolený v BBC k psaní téměř zadarmo strávil veškerý čas, který si pamatuje z osmdesátých let, chrlením rozhlasových scénářů pro všechny žijící komiky, než objevil ve slovníku výraz „sáček s výplatou" a přestěhoval se do televize. Zde psal pro různé oceňované estrády včetně tříleté šichty v roli hlavního tvůrce seriálu Spitting Image.
Upřímně se kaje, že se podílel na napsání textu k nejhorší písničce, jaká se kdy ocitla na první příčce britské hitparády, a žádá, aby se v úvahu vzaly ještě další dva singly.
Publikací této knihy si splnil první ze svých dvou celoživotních cílů: napsat první kosmický westernový opus na světě s pozpátku se odvíjející detektivní zápletkou, který by se zabýval pojmem postdestinace. Jeho nejoblíbenější pochoutkou je mangové čatní.
Pro Kath. Nebýt Kath, nebyla by kniha.

PODĚKOVÁNÍ

Mému redaktorovi Tonymu Laceymu za jeho trpělivost a podnětné pracovní obědy. Mému agentovi Michaelu Fosterovi za jeho povzbuzení, ale nikoli za obědy. Obzvlášť bych chtěl poděkovat všem z obchodního oddělení nakladatelství Viking/Penguin za jejich absurdní víru, že kniha jednou skutečně vyjde. Děkuji také Karimovi a Ruth Painterovým za materiály o Niagarských vodopádech. A konečně bych chtěl také moc poděkovat Anettě Mclntoshové za nápravu mé bídné aritmetiky. Překladatel děkuje za cenné připomínky Tomáši Kučerovi z české posádky Červeného trpaslíka (www.cervenytrpaslik.cz).

ZVLÁŠTNÍ PODĚKOVÁNÍ

Jak každý, kdo něco ví, ví, Červený trpaslík byl vytvořen ve spolupráci s mým někdejším partnerem Dougem Naylorem. Za ty části knihy, jež jsou inspirovány televizními scénáři, které jsme napsali společně, jsem mu zavázaný.

prolog

Eva hodila gumu ...

Eva hodila gumu do armádního ešusu.

Arnold J. Rimmer, jemuž je sedm let a téměř čtvrt roku, se snaží soustředit na hodinu hudební nauky. Z důvodů, které se vzpírají pochopeníjeho mladistvé duše, je životně, životně důležité, aby si osvojil ladění kytary. Je to důležitější než cokoli jiného na světě. Dokonce důležitější než vytáhnout z bratrů, kam mu zašantročili sbírku smrtelně jedovatých pavouků a dalších legračně plíživých hraček. Je to otázka života a smrti. Musí si do hlavy nacpat názvy not, na něž jsou naladěny struny na kytaře - E, H, G, D, A, E -, a používá k tomu věky prověřené pořekadlo:

Eva hodila gumu do armádního ešusu.
Soustředí se, jak nejlépe to jde. Jeho malá tvářička se nadouvá jako prase stižené zácpou na lanýžové hostině. Jenže má problém, tenhle mladičký Arnold.
A jeho problém zní: ví, že se mu to nezdaří.
Nemá hudební sluch. Nemá na kytaru sebemenší talent. Jenže na druhé straně nemá talent vůbec na nic. Vyniká pouze v umění zklamat své rodiče. To je pro Arnolda J. Rimmera ve věku sedmi let a téměř čtvrt roku snadné. To je pro něho hračka.
Eva hodila granát do armádního ešusu.
Venku na zahradě, v teplém, neskutečném svitu Jupiteru zvětšeného plexisklovou kupolí měsíce Io pobíhají s výskotem Arnoldovi bratři. Pravděpodobně se nebaví tak výtečně, jak to předvádějí. Přehánějí svůj šťastný řev, aby se mu posmívali. Vědí, že by rád byl s nimi venku, třebaže by si ho dobírali a mučili ho. I když by byl terčem jejich krutých klukovských žertů. Raději by byl přivázaný u kůlu v trávě a pomazaný marmeládou, aby přilákal jedovatý hmyz, než tady trčet v rozpálené dusné učebně a svírat zpocenýma ručkama notový sešit se základy hudební nauky. A tak řvou a smějí se výsměšnou parodií dětské radosti v nemožně dokonalém letním odpoledni, aby jeho trampoty vyhnali na maximum. A podle názoru malého Arnolda to dokonce ani není nefér.
Oni si svou zábavu zasloužili. On ne.
Eva hodila gumu do armádního ešusu.
Jeho bratři totiž ve všem přímo excelují. Jsou to jeden vedle druhého výborní hoši, každý vyniká v něčem jiném. Arnoldovi připadá, že on sám svádí strašlivou bitvu o to, aby se vyšvihl aspoň kousek pod průměr. Ale jeho matka to s ním nechce vzdát. Pořád ještě věří, že v něčem může vyniknout. Je přesvědčená, že má skrytý hudební talent. Musí to být hudba, protože v ničem jiném se už jeho talent skrývat nemůže. Jenže ty hudební schopnosti jsou ukryté tak strašně hluboko, že je ani Arnold nedokáže najít. Jeho hudební talent se skrývá pod silnou skořápkou. A zoufalá je na tom jedna věc: jakmile jednou zvládne kytaru nebo klavír, všechno bude v pořádku. Žádá snad tak mnoho? Kdyby se třeba ukázalo, že má nezralý talent mladičkého Wolfganga Amadea Mozarta, mohl by se trochu uklidnit. Jeho rodiče by měli něco, na co by mohli být pyšní.
A on se právě teď potřebuje něčeho dobrého držet. Neboť ačkoli jeho sedm let a téměř čtvrt roku starému mozečku nejsou zcela jasné všechny detaily, je si ostře vědom, že by se docela dobře mohlo přihodit něco velice ošklivého.
Jeho vysvědčení představovalo pohromu. Ve třídě se sedmatřiceti žáky skončil Arnold na šestatřicáté příčce.
Šestatřicátý ze sedmatřiceti.
To je nejhorší výsledek za celý život. Až dosud se mu vždycky dařilo balancovat těsně nad úrovní hanby a potupy kousek nad třicítkou. Jenže v tomhle pololetí zahájili pomocnou výuku pro „pomalejší" žáky a malého Arnolda předběhli nemotorové, tupci a pitomci. Dokonce i Thrasher Beswick, který dennodenně tráví celých sedm hodin vyučování pokusy naučit se masturbovat dírou v kapse kalhot, ho ve školních výsledcích předstihl.
Arnold J. Rimmer je teď druhý nejhorší žák ve třídě. Porazil pouze Dennise Filberta, který smrdí chleby s margarínem, jednu čočku brýlí má zalepenou leukoplastí a má poruchu chování, která se projevuje tím, že celý zmodrá a ztratí vědomí, kdykoli se na něho někdo odváží promluvit.
V příštím pololetí bude Dennis Filbert chodit do „zvláštní" školy. A Arnold zůstane na poslední příčce třídního žebříčku. Šestatřicátý ze šestatřiceti.
Pochopitelně se pokusil svůj neúspěch před rodiči zatajit. Přepsal čísla, aby to vypadalo, že je šestatřicátý ze sedmaosmdesáti. Mohlo mu to projít, kdyby k tomu nepoužil žlutou pastelku.
Otec ho potrestal nesmírně krutě. Všechny hrůzy, které si představoval uslzený Arnold na dlouhé cestě domů v poslední den školy, svíraje ten proklatý, primitivně zfalšovaný dokument, ho zdaleka nepřipravily na skutečný trest.
Trest vypadal takto: nic se nestalo.
Jeho otec neudělal vůbec nic. Zhola nic. Přečetl si vysvědčení u večeře a neřekl ani ň. Jako by na všechno hodil absolutní pekáč.
Malý Arnold spáchal přestupek, který se vymykal jakémukoli trestu. Doslova něco nevýslovného.
Arnold tiskne oči tak usilovně, že ho bolí a v temnotě před ním tančí rudé kruhy. Přeje si, aby existovalo místo, kam by tu hanbu mohl odložit. Kde by ji mohl na chvíli nechat stát jako obrovský nacpaný kufr, aby ho to přestalo bolet.
Když oči otevře, stojí nad ním matka. V ruce drží dopis. Arnold spatří v záhlaví logo školy. Třebaže s ním o tom nikdo přímo nemluvil, ví, o co kráčí. V dopise stojí, že „propadl". Zaslechl, jak se o tom matka hádá s jeho učiteli po telefonu. Načapal bratry, jak si o tom mezi sebou špitají.
„Propadnutí" je něčím, co se stává pouze totálnímu výkvětu pitomců. Nejpitomějším z pitomých. Nejblbějším z blbých. Znamená to, že zůstanete v I. B, zatímco zbytek třídy postoupí do II. B.
A po zbytek svého školního života, na věčné časy už budeš napořád o rok starší než spolužáci, kteří všichni vědí, že jsi PROPADL, protože nejsi prostě jen obyčejný tupec, nýbrž nejtupější ze všech tupců, kteří si kdy dovolili ztupět.
Jeho matka úpěnlivě prosila učitele, aby ho té hanby ušetřili. Dopis v matčiných chladných rukou obsahuje jejich definitivní rozhodnutí. A s předvídavostí na hocha v jeho věku překvapivou si Arnold uvědomuje, že obsah toho dopisu navždy ovlivní jeho život.

Eva hodila granát do Arnoldova ešusu.....
tak dávno..
Děj tohoto románu přímo navazuje na knihu Lepší než život.
Po nehodě s časovou dilatacíse Dave Lister
stane starcem a umře.
Jeho společníci z posádky ho dopraví na takovou verzi
zeměkoule, kde čas ubíhá pozpátku, a Lister opět oživne.
Domluví se, že se s ním setkají za třicet šest let u stánku
se suvenýry u Niagarských vodopádů...

část první

[zpětný vesmír]
„Nemůžeme si zvolit, čím jsme - ale čím jiným jsme
než součtem svých voleb?"

jedna

Rimmer se pokusil o okouzlující úsměv,
což v jeho případě byla vždycky chyba. Jeho úsměv byl supí, snad kvůli tomu, že jej tak málo trénoval, a pokaždé vyprovokoval přesně opačnou reakci, než jakou zamýšlel.
„Promiňte, slečno," pokusil se říct, ale slova vyšla zkomoleně, jako by namísto anglické artikulace polykal bulharštinu. Kryton mu navzdory jeho přesvědčení přeprogramoval řečové jednotky a Rimmer si teď vůbec nebyl jistý, že mu někdo ještě vůbec někdy porozumí.
Dívka za pultem obchodu se suvenýry si ho zvědavě prohlédla a zavrtěla hlavou. „Ne, je mi líto," řekla, „nikoho takového jsem tady neviděla."
Rimmer zkřivil obličej, až připomínal zmačkaný papírový pytlík plný zmačkaných papírových pytlíků. O čem to ta blbá holka blábolí? Zkusil to znovu.
„Hledám pomenšího, ošklivého umouněného muže s nevýslovně příšernou osobní hygienou a tělesným pachem, který by porazil urostlou borovici," předložil jí umolousanou Listerovu fotku.
Dívka na snímek krátce pohlédla, potom se zadívala na něho a usmála se: „Dobré ráno, pane. Čím vám posloužím?" Opět se usmála a poté zaměřila svou pozornost jinam.
Rimmer ji chvíli pozoroval a hromadil se v něm pocit marnosti. Pokusil se její pozornost opět zaujmout tím, že si několikrát po sobě zlehka odkašlal, ale dívka dál sledovala zprávy v televizi, kterou měla pokoutně zastrčenou pod pultem, a zjevně se ho rozhodla ignorovat.
Zprávyto byly závažné: náhle, nevysvětlitelně a bez jakéhokoli varování se všechny mezi sebou válčící národy východní Evropy rozhodly složit zbraně a utvořit společný gigantický konglomerát státu nazvaného „Sovětský svaz". Lidé z východního Německa (jak se teď té zemi říkalo) radostně budovali z kamenů sesbíraných ze všech koutů světa obrovskou ošklivou zeď, která by jim umožnila žít spolu na obehnaném území a všechny ostatní lidi nechat za ní. Jejich projekt se odehrával v nelíčené atmosféře pouličního happeningu. Byla vytvořena tajná policie s téměř neomezenou mocí a na jejím základě vznikl úžasný nový komunistický řád, o který se dosud jen polovičatě pokoušeli v Číně a do jisté míry také na Kubě. Svět se měnil, procházel monumentálními změnami a tenhle podivínský turista s kovovým písmenem H přilepeným na čele si pokašláváním vynucoval její pozornost s veškerou křehkou sebejistotou náruživého kuřáka, který se ráno
probouzí a nedokáže najít zapalovač. Upřímně řečeno, mohl si opravdu počkat.
Rimmer to nakonec vzdal. Rychle se ohlédl, zhluboka se nadechl a vnořil se do davu promenujících se turistů, přičemž se snažil vypadat co nejelegantněji to jde, když chodíte pozpátku.
Zabočil za roh. Ulička byla naštěstí opuštěná. Otočil se, prošel kupředu kolem záchodků a zůstal stát před neoznačenými dveřmi.
Je to v pořádku," řekl do dveří. „Pobřeží je čisté."
Ozval se zvuk otvírané zástrčky a dveře se prudce otevřely. Kryton se konspirativně rozhlédl uličkou na obě strany, pohotově vtáhl Rimmera do komory s prostředky na úklid a dveře zase zavřel. „Měl jste štěstí?"
Rimmer zavrtěl hlavou: „Ani zbla."
Kryton si zkontroloval vnitřní chronometr. Půl desáté, téměř za pět minut půl. Za necelou půlhodinu obchod se suvenýry u Niagarských vodopádů pravděpodobně začne odotvírat pro ranní turisty. Nervózně zamlaskal. „Někde tady musí být. Určitě jste se pořádně nepodíval."
Rimmer panovačně stáhl chřípí: „Dělal jsem to nejlepší, co jsem dokázal, vezmemeli v úvahu, že jsem všude musel chodit pozpátku a že nemám oči na zadku. Může být kdekoli nablízku."
„Ne, domluvili jsme se, že se sejdeme u obchodu se suvenýry."
„Ano, v poledne. Máme víc než dvě hodiny zpoždění." Rimmer se zadíval zmateně stranou. „Nebo dvě hodiny zrychlení. To je jedno. A kolem je obchůdků se suvenýry pěkná řádka. Navrhuji, abychom se pustili do hledání všichni. Je to naše nejlepší volba."
Kryton se kroutil rozpaky: Já nemohu jít ven, pane. Přitahuji příliš mnoho pozornosti."
Rimmer si pečlivě prohlížel mechanoidovy plastikové rysy a snažil se představit si, že je vidí poprvé. Byla pravda, že

Kryton ani při tom nejledabylejším pohledu nemohl jako člověk projít. Vypadal, jako by mu někdo uštědřil do hlavy sedm osm prudkých ran palicí na stloukání másla, po nichž mu zůstaly v místech, kde je normální obličej zakulacený, jen rovné plochy a ostré hrany. „To bude v pořádku," lhal Rimmer. „Vymyslíme si k tomu nějakou historku."
„Například?"
„Nevím. Řekneme, že sis dal sešrotovat auto a zapomněl z něho před lisováním vystoupit."
„Ejeď ydat ot es ots," skočil jim do řečí Kocour, „tsíř odkeň im ežům?" Těkal pohledem z Krytona na Rimmera a zase zpátky se směsí podráždění a zmatku.
Rimmer zavřel oči a zamumlal unavenou kletbu. Bylo to šílené. Jako hologram neschopný se čehokoli dotknout tady vězel v komoře pro uklízečku u Niagarských vodopádů na bizarní reprezentaci planety Země, kde čas běží pozpátku, spolu s Kocourem, který jen stěží rozumí čemukoli, co se řekne dopředu, a s mechanickým člověkem, který vypadá jako kaskadér zaskakující za Hermana Munstera v roli Frankensteina. Co asi spáchal ve svých předchozích životech, že si vysloužil osud člena tohoto Týmu snů ze samého čpícího srdce pekla? „Musíme odtud vypadnout," zasyčel se značnou naléhavostí. „Dobře," připustil Kryton. „Snad bychom pro mě mohli najít nějaké přestrojení."
„To je výtečný plán," usmál se Rimmer beze stopy humoru, "třeba bychom tě mohli celého strčit do roury a všem říkat, že jsi obrovská tužka s gumou na konci."
Kryton pošeptal plán Kocourovi v řeči dopředu, která teď pochopitelně zněla pro Rimmera pozpátku. Rozbolela ho ztoho hlava, jen když na to pomyslil.
Na Kocourovo přikývnutí Kryton odsunul zástrčku, otevřel dveře a rozhlédl se uličkou. S uspokojením jim pokynul, aby vyšli.
Kryton se krčil co nejblíže u zdi, po straně měl Rimmera a vpředu před sebou Kocoura. Nepříliš přesvědčivě se snažili vypadat jako skupinka náhodných turistů.
Kiosek se suvenýry v uličce s obchůdky byl teď opuštěný. Zpoza dveří v zadní stěně krámku se ozýval podivný sací zvuk. Kryton si zprvu myslel, že prodavačka luxuje, ale pak si uvědomil, že vzhledem k vrtochům tohoto zpětného vesmíru by vysavač při rozprašování špíny po podlaze vytvářel naopak hluk dujícího větru. Uhodl, že zvuk pochází z odbublávajícího kávovaru. To bylo dobré. Dívka bude pravděpodobně pár minut pryč, než kávovar vyprázdní a zkypřený lógr odebere zpátky do plechovky. Nakoukl za pult a hledal něco, co by mohl použít jako převlek, zatímco Rimmer s Kocourem dál slídili po Listerovi.
ledinou alespoň trochu užitečnou věcí, kterou Kryton oblevil, byla dívčina taštička se šminkami. Pohrával si s myšlenkou, že by si řasenkou namaloval falešný knír, ale po několika vteřinách přemýšlení mu došlo, že zákony zdejší reality by mu neumožnily přijmout ani takové krotké a řekněme rovnou zbytečné přestrojení. Za předpokladu, že Čas se zde nyní
pohybuje proti proudu, účelem řasenky určitě bude make-up odstraňovat, nikoli jej nanášet. Hranatými bříšky prstů si promnul spánky. Celá tahle výprava začínala být obtížnější, než si původně představoval.
V tu chvíli upoutalo jeho pozornost něco velice ošklivého.
Na polici pod pultem miniaturní televizor vřískal pozpátku vysílané žvásty z reproduktoru visícího na drátech. Kvizovou soutěž, v níž soutěžící mezi sebou soupeřili v předávání peněz moderátorovi, přerušila znělka zpráv. Za komentátorem se objevil policejní snímek Kocoura.
Kryton vyplašeně vzhlédl. Kocour stál u okénka kiosku se suvenýry a zíral na tenčící se dav lidí. Kryton se podíval zpátky na obrazovku. K jeho hrůze nahradila Kocourův obraz fotka Listera. Snažil se zachytit, co hlasatel říká, ale podařilo se mu rozluštit jediné slovo. Zpravodajská relace zmizela a pokračovala kvizová soutěž.
Slovo, které Kryton dokázal rozluštit, znělo „vražda".

dvě

V zadní části policejního antonu to smrdělo zvratky a chcankami, které bezpochyby, jen co se přiblíží dopoledne k ránu a vypukne noční šichta, nacpou do různých opilců a feťáků.
Lister nervózně poposedával na nepohodlné tvrdé lavici. Když se hrabal v rozkroku, kde se mu neustále stupňovala nesnesitlená bolest, želízka se mu nepříjemně zařezávala do zápěstí a v zarudlém levém uchu mu začalo cukat. Proti němu seděli dva policisté a po obou stranách ještě další, přičemž všichni si ho bez ustání nasupeně prohlíželi.
Navzdory tomu všemu se Lister cítil po čertech dobře. Posledních přibližně osm let prožil v hotovém pekle a teď měl to utrpení téměř za sebou.
Policista po jeho levici ho bez varování udeřil otevřenou dlaní z boku do hlavy, což zastavilo škubání v uchu a Lister opět začal normálně slyšet. Čím dál lepší.
Na podlaze antonu spatřil čerstvě rozžvýkanou žvýkačku. Přiblížil se k ní nohou, obratně si ji sklepl do pusy a začal hrudku spokojeně žvýkat, přičemž s každým pohybem čelistí žvýkačka získávala víc a víc spearmintové příchutě.
Zaslechl vzdálený hluk a vyhlédl tmavým neprůstřelným sklem zadního okna dodávky. Uviděl vodní tříšť vznášející se nad vodopády, v nichž se obrovské proudy bělostných vod v kaskádách řítily vzhůru po úbočí.
Je téměř doma. Opřel si hlavu o stěnu antonu. S trochou štěstí a vyjdeli všechno podle plánu ho od prvního skutečně uspokojujícího pohybu střev za téměř půlku století dělí sotva čtyřiadvacet hodin. Šťastně si povzdechl. Radoval se někdy někdo z nádhernější vyhlídky?
Kocour začínal být na nejvyšší míru podrážděný. Sledoval, jak si nějaký tlouštík vytahuje vidličkou z úst kousíčky bledého rybího masa, které pečlivě skládá kolem kostry uzeného lososa na talíři. Kocour pohlédl přes stůl na Rimmera s Krytonem, aby se s nimi podělil o své znechucení, ale oba byli ponořeni do zcela nesmyslného rozhovoru. Rozhlédl se po bufetu, aby našel méně zoufalý obraz, a spočinul pohledem na protější straně místnosti, kde mladá dívka pomalu

vysunovala mezi rty dlouhou pečenou rolku, což se mu podařilo vnímat jako lehce erotickou scénu.
Rimmer si přidržoval na čele dlaň, aby skryl své hologramatické H, a loktem se opíral o stůl. Vybrali si stůl v nejtmavějším rohu místnosti, ale Rimmerovi pořád připadalo, že je středem pozornosti a kompromitovaný. „To je všechno, co jsi slyšel? .Vražda'? Ne kdo zavraždil koho, nebo aspoň jak nebo kde?"
Kryton zavrtěl hlavou: „Bohužel nikoli, pane."
„Ale určitě je v tom namočený Kocour?"
„Domnívám se, že s tím musíme počítat. Jeho tvář se objevila ve zprávách spolu s panem Listerem."
Rimmer se zadíval na Kocoura, který si z jakéhosi důvodu chtivě olizoval rty, přičemž svou pozornost, která bezpochyby nepatřila k jeho nejrozvinutějším vlastnostem, upíral někam jinam. „Musíme toho zjistit víc. Nemohli bychom získat noviny?"
„Při vší úctě si nemyslím, že by nám to nějak pomohlo. Ať se stalo cokoli, stane se to už pěkně brzy. Noviny, v nichž se o tom psalo, smazali v tiskárnách už dnes odpoledne."
Rimmer svraštil čelo, jak se usilovně snažil rozumem tu myšlenku uchopit. „Ano," souhlasil nakonec. „Ano. Zní to docela pravděpodobně." Ve zdejších poměrech lidé nosili noviny k novinovým stánkům nebo je nechávali ležet na schodech u dveří pro kameloty, kteří je posílali zpátky k vydavatelům. V tiskárnách potom papír očistili a stovky novinářů vymazaly zprávy ze svých počítačů. Čerstvý papír se odvezl a udělali z něho deštný prales. Rimmer vrtěl užasle hlavou. Z bulvárních tiskových magnátů se tak tady stávali filantropové
a hrdinové: své životy věnovali boji proti šíření nactiutrhačného skandalizování a lehké pornografie a zároveň přispívali k vysazování nové zeleně. Zatímco někdo takový jako svatý František z Assisi by se zde stal předmětem nenávisti a zlořečení. V tomto vesmíru by to byl zlovolný sadista, který by bez ustání mrzačil zvířátka.
K jejich stolu přistoupil číšník a postavil před ně špinavý šálek do čtvrtiny naplněný studenou odstátou kávou.
„Dělám jen svoji práci, kamaráde," utrousil rozhořčeně, načež vytáhl špinavou mokrou utěrku a použil ji k tomu, aby po desce stolu rozmetal drobky ze zbytků jídel a popel z cigaret.
„Ale no tak!" zaprotestoval Rimmer. „Co to sakra děláte?"
Číšník se usmál, řekl s rozzářenou tváří: „Dobré jitro," a pozpátku se odporoučel.
„Čyrp tatsot dutdo es emísum," řekl Kocour. „Ýnropto eňlátot ot ej idat."
„Co to mele?"
„„Tady je to totálně odporný'," překládal Kryton. „.Musíme se odtud dostat pryč.'"
„Proměníme slova v činy, rozdělíme se a pustíme se do díla," povstal Rimmer. „Jestli půjdeme hned, můžeme to stihnout zpátky do Kosmiku dřív, než padne ráno, nebo co se to tady sakra děje."
„Nemůžeme odletět bez pana Listera!"
„Proč ne? My jsme v dobré víře plánovanou schůzku dodrželi. Jestliže se on neráčil obtěžovat..."
„Vy to nechápete, pane. Tohle místo pro něho představuje smrtelné nebezpečí. Pokud ho tady necháme, bude pořád dál mládnout. Začne se mu scvrkávat tělo. Za pár let si bude muset znovu projít pubertou. Pozpátku. Dokážete si to představit? Ochlupení v ohanbí mu zaleze zpátky do těla. Kulky mu zničehonic vystoupí vzhůru a on se ocitne mezi soprány ve školním pěveckém sboru. Bude pořád menší a menší a čím dál hloupější, až nakonec nějaký porodník nacpe jeho drobné tlusťoučké tělíčko do lůna jeho matky, kde stráví devět měsíců v úporné snaze rozdělit se na spermatozoid a vajíčko a skončí své dny jako spermie plavající u někoho v pytlíku."
Rimmera samotného překvapilo, jak vztekle vrčí znechucením. „Já samozřejmě souhlasím, že to není zrovna příjemný způsob, jak odejít ze světa, ale on si to vybral sám. Měl být tady."
„On přijde."
„A když ne? Co bude s námi? Co bude s Kocourem? Pokud víme, asi ho zavraždí."
Kryton zavrtěl hlavou: „Já myslím, že ne. Logika praví, že pokud by ho tady někdo měl zabít, musel by sem dorazit už mrtvý."
Rimmer se opět zarazil ve svých úvahách, když se zadumal nad zvrácenou logikou tohoto rozčilujícího vesmíru. „Tak dobře. Výborně," pohlédl na hodiny na stěně bufetu. „Je čtvrt na deset. Dáme mu čas do osmi třiceti."
„Domluveno," povstal Kryton. V tu dobu už obchod se suvenýry u vodopádů nebude mít v žádném případě otevřeno a oni budou muset vymyslet nějakou novou strategii. Trvalo jim něco málo přes pět hodin, aby sem přišli od místa, kde ukryli opravený Kosmik. Návrat jim bude trvat ještě déle, neboť půjdou do kopce. Do půlnoci musejí zmizet. Potom by už nastala taková konjunkce planet, že by nemohli ze sluneční soustavy po velmi dlouhou dobu odletět. Pokud nestihnou své odletové okno, zůstanou tady úplně bez prostředků, na což je lepší nemyslet.
Pokud se jim podaří najít Listera v příštích třech hodinách, budou tedy v bezpečí. Budou mít dost času, říkal si Kryton.
„Navrhuji, abychom zamířili zpátky k těm obchodům." Přeložil to pro Kocoura a všichni tři se vydali pozpátku z bufetu.
Když míjeli stánek s textilem, Kryton si nenápadně vypůjčil žlutou pláštěnku. Při couvání do uličky si ji přehodil přes hlavu a šňůrky kapuce si pevně přivázal pod bradou. Jeho obvody generující pocity viny se v reakci na provedenou krádež málem roztavily, ale podařilo se mu intenzivní bolest přebít soustředěním na svou primární instrukci, jíž bylo zajistit Listerovo bezpečí.
Pak zde byl ještě další problém, s nímž se Kryton nedokázal Rimmerovi svěřit. Nosil s sebou přenosný energetický zdroj, který generoval Rimmerův hologramatický obraz. Bohužel opomenul předvídat, že podle fyzikálních zákonitostí zpětného vesmíru se baterie budou dobíjet, nikoli vybíjet. Za necelou hodinu se přebijí, a třebaže následky Kryton nemohl přesně předpovědět, dospěl k závěru, že ať se stane cokoli, nebude to Rimmerovu duševnímu zdraví tak úplně prospívat.

tri

V nákupním středisku u kiosku se suvenýry zjevně něco neklapalo.
Obchod sám byl teď už zavřený a měl staženou roletu. Malé skupinky ranních turistů od něj všechny mířily stejným směrem
k vjezdu na parkoviště, přičemž lidé byli většinou ponořeni do živé diskuse. Dva hlídači z bezpečnostní služby čile rozhazovali po zemi a kolem převržených košů odpadky, pravděpodobně v přípravě na nějakou rvačku, která měla následovat. ¦.;. Kocour, Kryton a Rimmer ustoupili za roh, aby se dívali , z bezpečné vzdálenosti. Jak ubíhaly vteřiny, změť hlasů sbíhajících se turistů nabírala na síle, až nakonec všichni vzrušeně gestikulovali a brebentili jeden přes druhého, Zničehonic se rozletěly dvoukřídlé skleněné dveře a vešel Lister.
Díval se kupředu směrem ode dveří, nohy měl zapřené před sebou a podpatky zarýval do podlahy. Vypadal jako ve snách, sotva při vědomí. Postrkovali ho dva uniformovaní policisté, kteří byli obráceni opačným směrem a drželi ho v podpaží. Vzadu kráčelo několik dalších policistů.
Dva policisté, kteří drželi Listera, se zastavili, přetočili ho a hrubě s ním smýkli na podlahu. Zbytek mužů se rozmístil kolem něho. Lister začal úpět a sviják se, přičemž se držel v rozkroku.
Přistoupil k němu jeden z policistů, který dával na odiv modřinu pod okem, a Lister náhle vykřikl. Krytonovi ve výhledu částečně bránila policistova záda, ale z pohybu ramen a nohy bylo docela zřejmé, že dotyčný Listera zuřivě nakopl do genitálií.
Kocour s Rimmerem sebou při brutálním zvuku té rány škubli. Zdálo se, že Lister se okamžitě otřepal. Akrobatickým skokem se vymrštil a narazil do obušku, jímž se k němu jeden z policistů rozmáchl. Přetančil k muži, který ho nakopl do rozkroku, a elegantně ho praštil do obličeje. Policista zavrávoral a modřina pod okem mu zmizela.
Oba policisté, ten, který mával obuškem, a onen, který nakopl Listera do rozkroku, se kolem něho začali hrozivě stahovat. Ostatní začínali pozpátku děsivou rychlostí prchat pryč. Dva zmizeli v uličkách mezi obchůdky a zuřivě štěkali do vysílaček. Další čtyři se pozpátku vyřítili dveřmi na parkoviště a naskočili do antonu, který se skřípěním brzd a ječící sirénou vyrazil vzad.
Lister zaujal boxerský postoj, zatímco zbylí dva policajti se ho pokoušeli obklíčit. Vyměnili si mezi sebou pár slov, ale Kryton byl příliš daleko, aby zaslechl, co si povídají. Znělo to, jako by se policisté snažili Listera uklidnit, na což on odpovídal posměšky a urážkami.
A pak bylo po všem stejně náhle, jako to začalo. Oba policisté zničehonic začali supět a couvat, zpočátku pomalu a hrozivě a potom postupně nabrali rychlost. Proklouzli kolem odpadkových košů, které převrhli hlídači z bezpečnostní služby, a nakopnutím je postavili. Odpadky spektakulárně naskákaly zpátky do košů. Potom se policajti rozběhli pozpátku protilehlými uličkami, ten, který uměl kopat do rozkroku, křičel co chvíli do mikrofonu policejní vysílačky v límci uniformy, a najednou byli oba pryč.
Lister tam chvíli bez dechu stál, pak se prudce otočil, předvedl zpětný skluz, za jaký by se nemusel stydět ani Fred Astaire, a vyrazil pozpátku pronásledovat policajta, který ho nakopl do genitálií.
Ranní turisté se otočili a šli si po svých a prostranství ovládl klid a mír, jako by se vůbec nic nestalo.
„Tak tohle je celý náš Listy," prohlásil Rimmer. „Nenápadný, že ano? Zdá se, že za posledních třicet let se už úplně uklidnil."
Kryton se kousal do plastu svého spodního rtu. „Otázka zní, jak se nám ho podaří dostihnout?"
„Nebudeme se o to snažit," vypálil Rimmer bez váhání. „Má za zády kompletní jednotku rychlého nasazení. Padáme odtud, kamaráde."
„Ne. Zamyslete se nad tím. Teď už ho pronásleduje jenom jeden policista, nebo ještě spíš: utíká už jenom za jedním policistou. Odhaduji, že vede policistu na místo, kde budeme i my, abychom se ho zbavili, jak se to určitě stalo. Pokud je můj odhad správný, náš problém spočívá v tom, abychom se dostali na místo, kde by nás policista spatřil, kdyby jeho pozornost nezaujal pan Lister. Chápete to?" „Ani za mák."
„Domnívám se, že ulička, jíž utekl, vede k chodníku nad vodopády. Musíme najít způsob, jak se tam dostat jinudy."
Kryton kývl napříč tržištěm. „Jestli se nepletu, ty dveře vedou do chodby, kde sídlí údržba, a můžeme tudy dorazit ke stejnému cíli."
Než stačil Rimmer zaprotestovat, Kryton s Kocourem začali couvat kolem stánků. Rimmer si ztěžka povzdechl, vypustil vzduch nosem, otočil se a rozběhl se pozpátku za nimi.
Protější dveře nebyly zamčené. Rimmer s Kocourem se jimi rychle protáhli, potom do nich nacouval Kryton, krátce se rozhlédl, aby se ujistil, že si jich nikdo nevšiml, a dveře zase zavřel.
Chodba byla vlhká a tmavá, ale Rimmerovy oči se přítmí okamžitě přizpůsobily. Ohlédl se. Kocour stál vedle něho, ale Kryton váhal u dveří. „Pojď," sykl Rimmer.
„Okamžik, pane." Kryton něco hledal na podlaze. „Aha, tady je," řekl a sehnul se, aby zvedl zlomený visací zámek.
Rimmer znovu zasyčel: „Co to děláš?" „Říkal jsem si, že je nepravděpodobné, aby tyhle dveře nebyly uzamčené."
Kryton vsadil zámek do kovového očka na dveřích a přitáhl k sobě jeho rozlomené konce, které se v tu chvíli spojily.
„A je to," řekl, obrátil se do chodby a rozběhl se podél opocených stěn a pulsujících generátorů směrem k rachotu, který vydávaly hučící vodopády.
Když se dostali dál do hloubi chodby, řev vodopádů zesílil do ohlušujících rozměrů. Ba co hůř, Rimmer s hrůzou zjišťoval, že čím dál hůř vidí. Po několika minutách už byl téměř slepý. „Co se to kurva děje?" křičel proti tekutému hřmotu.
„Zachovejte klid, pánové, už tam budeme," švitořil zvesela Kryton. Prudce uchopil zábradlí u kovových schůdků a vyšplhal se k poklopu vedoucímu k chodníku nad vodopády.
Opatrně poklop nadzvedl a vzniklou škvírou se rozhlížel kolem.

Bylo teď těsně před devátou a chodník byl opuštěný. Kryton spatřil, jak k němu pozpátku utíká policista. Proběhl kolem poklopu a Kryton poznal, že je to tentýž muž, který na tržišti nakopl Listera do rozkroku. Potom se objevil Lister, pozpátku policistu pronásledoval. Policista se na druhém konci chodníku zastavil, zaječel do mikrofonu na klopě a chvíli si Listera zpovzdálí prohlížel.
Lister zastavil skluzem u poklopu vedoucího do nitra vodopádů a teprve po chvíli mu došlo, že na konci chodníku stojí policista, který rovněž chvílí nechápavě zíral a poté zmizel za zatáčkou. V tu chvíli Lister poprvé zaměřil svou pozornost k poklopu.
Jeho oči se setkaly s pohledem Krytona a rozzářil se tak intenzivním úsměvem, až měl mechanoid pocit, že by se mu v jeho záři mohly roztavit obvody. „Už je to v pohodě," řekl pozpátku svým familiérním liverpoolským dialektem, „můžete vylízt."
Kryton nadzdvihl poklop a vyšplhal se ven. „Ach, pane," sentimentálně kvílel Kryton, „neumím vypovědět, jak nádherný je to okamžik..."
„Nech si to," skočil mu zprudka do řeči Lister. „Na to bude dost času dřív. Ten polda nás bude ještě pěknou chvilku honit."
„Edef es kai," křenil se Kocour prolézající poklopem, „omak, uač?"
Lister se obrátil na Krytona: „Co to říká?"
„Myslím, že řekl: ‚Čau, kámo, jak se vede?'" nabídl Kryton překlad.
„Hustý. Chcete říct, že Kocour nerozumí pozpátku? To je skvělý. Vynikající. Strašně nám to pomůže."
„Můžu mu překládat, pane."
Lister zavrtěl hlavou: „To nepůjde. Už brzo se rozdělíme."
V díře se objevila Rimmerova hlava: „Rozdělíme? Vždyť jsme tě sotva našli!"
Listerův úsměv se ještě rozšířil: „Rimmere! Nikdy bych si nepomyslel, že jednou dokážu říct: Jsem rád, že tě vidím.' A pořád je to tak."
Rimmer urážku odrazil pohledem přezíravého opovržení. „Co mají znamenat ty řeči, že se rozdělíme?" vyšplhal se na chodník.
„Vysvětlím vám to cestou," pohlédl Lister na hodinky. „Bude lepší, když půjdeme," řekl a rozběhl se rychlým zpátečním klusem ve směru, kterým zmizel policajt.
Kryton, Rimmer a Kocour pohlédli jeden na druhého, simultánně pokrčili rameny a rozběhli se pozpátku za ním.
Kryton zrychlil krok a doběhl na Listerovu úroveň. „Prosím za prominutí, pane, ale jste si naprosto jistý tím, že je třeba rozdělit naše schopnosti?"
„Nemáme na vybranou, Krytone, kamaráde. Chlupatý jdou po mně a po Kocourovi. Nikdo se nikdy nezmínil o tom, že by zahlídl tebe nebo Rimmera. Nejde o naše rozhodnutí: někde cestou se prostě rozdělíme."
Rimmer běžel těsně za nimi. „Promiňte," chroptěl, „ale může mi někdo vysvětlit, jaký to máme plán? Pokud se mi zatím podařilo pochopit, pronásledujeme nesmírně brutálního policistu, který má obzvláštní zálibu v kopání člověka do koulí."
„Jenže on, Rimmere, pronásleduje nás."
„Možná si budete myslet, že jsem úplně pomatený cvok, ale nebylo by pro nás nekonečně prozíravější, kdybychom se vydali opačným směrem?"
Lister zavrtěl hlavou. „Takhle to tady nefunguje. Já vím, že je to pro tu tvou kebulku obtížný pochopit, ale tady se věci nedějí, tady se oddívají, protože se vlastně už staly a s tím nemůžeš hnout ani o píď. Je to, jako by ses v našem vesmíru snažil změnit minulost."
Delší dobu ještě utíkali, až se z řevu vodopádů v pozadí stal jen vzdálený hukot. Bez jakéhokoli důvodu, kterého by si někdo z nich povšiml, Lister zničehonic přeskočil plůtek podél cesty na nebezpečně vlhký skalnatý výběžek, jenž se obloukem táhl k úzké horské stezce. Běželi stezkou vzhůru a za zatáčkou se jim otevřel jasný výhled do vzdálenosti dobrého kilometru. Policista nikde na cestičce nebyl.
Lister přestal běžet a bez dechu odpočíval opřený o kmen stromu. Doběhl je i Kocour, jehož výraz dokonale vyjadřoval naprostý úžas nad vývojem událostí. „Ejeď arkas ot es ots?" kňučel a zmateným pohledem přejížděl z Listera ke Krytonovi a zase zpátky.
„Co říkal?" zeptal se Lister.
Rimmer mávl rukou. „Patrně můžeme předpokládat, že to nijak významně nepřispěje do diskuse," odhadl správně. Jestli ale máš pravdu, že se budoucnost, která je zde minulostí, už stala, a my nejsme nic jiného než harampádí unášené proudem Času, pak chci znát odpověď na kardinální otázku: co že se nám to má přesně odstát?"
Lister opět zavrtěl hlavou. „To tak úplně nevím. Zdejší lidé, domorodci v tomhle vesmíru, mají jakýsi druh zpáteční paměti. Pamatují si pouze budoucnost. Sotva se s někým seznámíte, okamžitě na vás zapomenou. Nevím proč, ale u mě to tak nefunguje. Možná je to proto, že já sem vlastně nepatřím."
Lister se odmlčel a zahleděl se přes údolí na vzdálené vrcholky hor. Vlastně sem nepatří. Neexistoval způsob, jak vyjádřit to zoufalství, všeobjímající osamělost cizince ve velice zvláštní zemi. Většinu toho času, více než čtvrt století, mu dělala společnost aspoň Krissie, ale ta byla stejná jako všichni ostatní: pamatovala si pouze budoucnost. Jeho žena k tomu místu nějakým záhadným způsobem patřila. Tak, jak to on nikdy nedokázal.
„Musíš mít nějakou představu, kam tohle všechno povede," trval na svém Rimmer. „Chci tím říct, že jedině ty jsi strůjcem veškeré téhle švandy."
Lister si povzdychl. Já jenom vím, že musíme pronásledovat toho poldu tak dlouho, dokud nás nepřestane honit."
Rimmer zrakem pečlivě přejel po stezce táhnoucí se před nimi. „A kde tedy ten polda je?"
„Existuje jediný místo, kde může být." Lister se naklonil přes okraj hory. Policista tam samozřejmě opatrně šplhal po

skále dolů do údolí. Lister se odklonil zpátky. Byl čím dál víc bez dechu. „Tak teď už víme, kam máme namířeno."
„Po té skále dolů?" vyjekl Rimmer. „To nemůžeš myslet vážně." Nakoukl přes okraj. Je to dolů dobrý kilometr a půl."
Je to naprosto bezpečný, Rimmere," zachroptěl Lister. „Nemůže se nám vůbec nic stát. My vlastně nešplháme dolů, my odšplháváme nahoru a právě jsme se nahoru šťastně dostali, jasný? Jdeme na to," otočil se, aby se spustil přes okraj stezky.
Rimmer si založil paže: „Ani za měsíc plutonských nedělí." „Pane," zapřísahal ho Kryton, „musíme jít za ním." „Věřte mi, že bych se této malé výpravy rád zúčastnil, jenže bohužel trpím strašlivou duševní úchylkou zvanou .zdravý rozum'."
Lister se ohlédl přes rameno. Přímo pod ním protínala úzkou šedivou stezku na dně skalnatého údolí polní cesta. Stála na ní zaparkovaná starší otlučená dodávka s dveřmi dokořán. Za ní stálo šikmo přes stezku policejní auto. Lister se vrátil na horskou pěšinu. „Možná máš pravdu. Tohle je asi to místo, kde bychom se měli rozdělit. Krytone, ty s Rimmerem pokračujte dál po stezce. Vidíte tamhle to místo?" kývl směrem přes údolí. „Kde cesta táhnoucí se údolím začíná klesat dolů z hor?" Kryton přikývl.
„Tam vás naložím. Jak rychle to dokážete zvládnout?" Kryton naklonil hlavu a provedl několik rychlých výpočtů. Já osobně bych to mohl zvládnout v dvojnásobném módu poklusu za dvacet dva minut a devět vteřin. Ale pan Rimmer..."
„Tak ho nes," řekl Lister.
„Promiňte, pane?"
„Vypni jeho světelnou včelku a strč si ho do kapsy." „Tak moment," udělal Rimmer krok vpřed. Listerův dech byl čím dál namáhavější a teď už těžce oddychoval i Kocour. „Není čas...," zajíkal se Lister, „...se hádat. Prostě to udělejte."
Kryton zmáčkl vypínač s nápisem „zastavit" na dálkovém
ovládání a zmrazil tak Rimmera uprostřed protestů. Rimmerův obraz se roztřásl a s cvaknutím zmizel, přičemž světelná včelka jemně s plesknutím dosedla do Krytonovy nastavené dlaně.
Kryton si tu drobnou věcičku strčil do kapsy pláštěnky. „Takhle to asi bude nejlepší. Jeho baterie potřebují odpočinout."
Lister přikývl a jeho hlas teď představoval jen sotva slyšitelný skřípavý šepot. „Najděte si nějaký úkryt... nějaké křoví, cokoli... a schovejte se tam, dokud pro vás nepřijedeme." Polkl a zadíval se dolů po svahu. Policista byl už na půl cesty vzhůru. Já půjdu první... řekni...," Lister se otočil, našpulil rty a hlasitě nasál vzduch. Od skalní stěny u jeho nohou se odlepil obrovský chrchel a elegantně mu vletěl do úst.
.....řekni Kocourovi, aby počkal, dokud neodjede policejní auto, a teprve potom aby začal šplhat dolů." „Rozumím."
Lister opět nacouval k okraji srázu. Srdce mu bušilo tak zběsile, až měl pocit, že mu vyskočí z košile a rozběhne se v šíleném poklusu po cestičce. Otřel si z čela tenký čůrek potu a nastavil dlaň. Kryton na chvíli zaváhal a potom k němu přistoupil a uchopil ho za ni. Opatrně Listera přehoupl přes okraj srázu.
Byla to pomalejší cesta, než si Lister představoval, ale s každým metrem sestupu ho bříška prstů bolela míň a jeho puls se začínal zklidňovat. Přibližně po prvních padesátí metrech se odvážil pohlédnout dolů. Polda byl děsně blízko. Zdálo se, že z jakéhosi důvodu Listera dohání. Jak se to mohlo stát?
Obrátil pohled zpátky vzhůru a snažil se soustředit na sestup, ale srdce se mu opět rozbušilo a v uších mu začala hučet krev. Seškrábal se ještě o pár metrů níž, ale zmocnila se ho nevysvětlitelná závrať. Opět začal prudce oddechovat. Bál se, že ztratí vědomí.
Přibližně ve výšce ramen měl statnou větev, které se zachytil. Pravou nohu spustil dolů, ale nemohl najít oporu. Hledal nohou kolem sebe ve snaze nabýt rovnováhu. Potom jeho levá noha začala pomalu, unaveně klouzat dolů po skalní stěně. Pokusil se ji zvednout zpátky nahoru, ale nešlo to.
Zničehonic se houpal na větvi. Mezi ním a zemí najednou nebylo nic než čistý kanadský vzduch. Bojoval s bušením v hlavě a přinutil se podívat dolů. Policajt se teďzdál být ještě blíž. Díval se vzhůru na Listera a usmíval se.
Mezi nimi se náhle zvedl oblak prachu a malých kamínků a začal se řítit vzhůru po úbočí směrem k Lísterovi. Větev, na níž visel, se zlověstně ohnula.
Potom se už Lister nedržel vůbec ničeho.

čtyři

Řítil se mračnem dusivého prachu. Odskakovaly od něho oblázky i větší kameny, jako by byl kamenován rozzuřeným davem.
Padal vzhůru horou.
Mozek mu opanovala hrůza a zoufale chňapal po skalní stěně, jak se instinktivně snažil zachytit nějakého výčnělku. Nehty ryl v prachu a špíně. Nohama divoce kopal do nepoddajné skály jako dítě v záchvatech vzteku. Vířil kolem něho dusivý oblak prachu a on byl slepě a bezmocně unášený jako prašný ďábelský přízrak vzhůru podél skály.
Určitě přitom ubíhal čas. Jen Listerovi to tak nepřipadalo.
A potom mu zázračně vklouzl do dlaně středně velký kámen a Listerovi se nějak podařilo vrazit jej do skalní stěny a svůj náhlý vzestup zastavit. Chodidlem se zapřel ve skalní rozsedlině a zničehonic bylo po všem.
Srdce mu bušilo normálně, dech byl rovněž téměř normální a z uší mu odezněl tepající puls. Pohlédl dolů. Polda teď byl o pěkný kus dál.
Lister se opět vydal dolů po srázu, aniž by pocítil, že by potřeboval popadnout dech.
Kocour se nakláněl přes okraj skály a pozoroval bizarní představení, které se pod ním odehrávalo. Bylo zřejmé, že se rozmýšlí, zda má Listera následovat dolů po srázu. Ohlédl se po horské stezce, ale Kryton byl už téměř z dohledu a utíkal pozpátku zdánlivě nemožným tempem. Kocour se pyšnil docela rychlýma nohama, ale robota ve žluté pláštěnce by určitě nedokázal dohonit ani při své nejvyšší rychlosti.

Vstal, protáhl se a vzápětí ztuhl. V břiše měl podivný pocit. Nebyla to přímo bolest, spíš jakési zvláštní prázdno. Ohlédl se po stezce a rozhodl se, že bude lepší, když se schová ve křoví. Snad mu rychlé vykonání potřeby pomůže cítit se lépe na horolezecký výkon.
Právě si udělal pohodlí, když se stalo něco nepředstavitelného. V zemi, nad níž dřepěl, to zašustilo. Vytřeštil oči na maximum a jakási mazlavá teplá věc mu pomalu začala roztahovat půlky...
Lister zaslechl jeho výkřik na půli cesty dolů z hory. Podíval se nahoru a potom zpátky dolů na policajta, který si podle všeho nebyl ničeho vědom.
Policajt byl už teď téměř dole, škrábal se dolů posledních pár metrů po uvolněných kamenech u paty skály. Když dopadl na zem, zastavil se, zadíval se vzhůru na Listera a pak se rozběhl pozpátku k policejnímu vozu. Popadl vysílačku, která visela ze dveří, a něco do ní zakřičel. Potom naskočil do auta, zapnul sirénu a se skřípěním brzd prudce vyrazil po úzké polní cestě.
Lister pokračoval ve šplhání dolů z hory, dokud policejní vůz nevyjel pozpátku z údolní cesty a nezmizel mu z dohledu. Podíval se nahoru. Kocour nakukoval přes okraj skály. Lister mu pokynul, aby slezl za ním, a Kocour se otočil a pustil se do šplhání dolů. Jeho pružné tělo se spouštělo s ohromující mrštností.
Lister si povzdechl. Až dosud všechno klapalo. Už brzy se dozví odpověď na spoustu otázek, které ho tak dlouho trápily.
Nejdůležitější z těch otázek zněla, jestli skutečně spáchal zločin, který ho přivedl na posledních osm let do vězení.

pět

Kryton se cítil dost hloupě, když utíkal pozpátku po horské stezce. Možná by se mu lépe utíkalo dopředu, ale měl pocit, že by se tím choval příliš přezíravě k zákonitostem tohoto světa, a nechtěl riskovat, že by mohl k sobě zbytečně přitáhnout něčí pozornost. Ne že by mechanického muže, který se řítí lesní cestou v zářivě žluté umělohmotné pláštěnce rychlostí šedesát sedm kilometrů v hodině, bylo možné zařadit do kategorie zcela běžných jevů, ale Kryton se rozhodl, že nesmí zmeškat schůzku s Listerem, takže nepřicházelo v úvahu nastavení diskrétnější rychlosti ani volba cesty, jež by umožňovala lepší možnost úkrytu. „Kdo chce s yklf žít," pomyslel si Kryton, „musí s imiň výt." Navzdory nutné rychlosti se Kryton cítil natolik uvolněně, že se dokázal do jisté míry kochat i úchvatnou krajinou. Bylo to vlastně poprvé, co navštívil Zemi. I ten nejsofistikovanější multimediální průvodce žalostně selhával ve zprostředkování pocitu, jaké to je skutečně zde žít. Barvy i vůně byly hýřivější a pronikavější. Časné rann které pomalu klesalo k východu, se rozzářilo narudle oranžovým odstínem a Kryton žasl nad tím, že na bezmračné obloze je dosud jasně vidět měsíc.
Odedávna měl pocit, že vlastnictví pouhého jediného měsíce činí ze Země chudého příbuzného celé sluneční soustavy. Ale když ho teď viděl z první ruky, přesvědčilo ho to o opaku. Osamělý měsíc byl esteticky příjemný. Nádherně zdrženlivý, nijak výstředně okázalý.
Kryton proběhl zatáčkou a zastavil se, aby se zorientoval. Byl přibližně na místě určeném ke schůzce. Rozhlédl se a spatřil polní cestu, která vedla dolů do údolí. Podél mělkého příkopu vystlaného spadaným listím byly do cesty vyryté čerstvé hluboké stopy po pneumatikách.
Kryton s trhnutím zaregistroval blížící se ječeni policejní sirény. Zahrabal se do příkopu a přitáhl si přes sebe kapradí a větve jen těsně předtím, než se přes vrchol kopce přehoupl policejní vůz, projel pozpátku kolem něho a nasával pod sebe těžká mračna zvířeného prachu.
Kryton zůstal ležet, dokud nezmlkla siréna a neutichl hluk motoru. Pak zůstal ležet ještě o trochu déle. Potom začal přemýšlet, proč tam u všech ďasů asi tak leží. Policejní vůz byl z dohledu, a jelikož během svého úprku po pěšině nikoho neviděl, vyplývalo z toho, že si ho nikdo ani nevšimne a nebude ho pronásledovat. Vykulil se z příkopu a připlížil se k hřebeni kopce. Po údolní cestě se k němu řítila stará dodávka.
Posbíral listoví, které použil k úkrytu, a začal je připevňovat na okolní keře a stromy. Připadalo mu to slušné. Ve zpětné ekologii téhle planety spočívala funkce života rostlin ve vdechování kyslíku, který lidé vydechovali, a v jeho přetváření na kysličník uhličitý, který lidé potřebovali k dýchání.
Zrovna když upevnil poslední lístek, vyhoupla se na hřebeni cesty dodávka a se skřípěním zastavila přesně v předem vyhloubených stopách po pneumatikách. Dveře se rozletěly a Kryton je uchopil za kliku. „Všechno v pořádku, pane?"
„Nastup si, Krytone! Jedeme!"
Kryton si sedl na místo spolujezdce a přibouchl dveře. Lister sundal nohu z brzdy a s trhnutím pozpátku vyrazili. Když nabrali nejvyšší rychlost, Lister přitlačil pedál plynu k podlaze a řítili se plynule po cestě vzhůru směrem k vrcholu.
Kryton se podíval do zpětného zrcátka a zahlédl Kocoura, který seděl ztuhle na zadním sedadle bez jediného mrknutí s očima dokořán, jako by mu na obě tváře někdo připlácl volské oko.
„Co se stalo s Kocourem?"
Lister pokrčil rameny: „Vypadá takhle už od chvíle, kdy sešplhal ze srázu. Nedostal jsem z něho ani slovo."
Kryton se otočil na sedadle. Je vám dobře, pane?"
Kocour dál tupě zíral před sebe. Kryton si všiml, že nepatrně pohybuje rty. Naklonil se co nejblíž, aby zachytil Kocourovo mumlání: „Ýntuchen," opakoval pořád dokola. „Ýntuchen eřešířp, eňšarts..."
Když se Kryton otočil zpátky, Lister upřeně studoval zpětné zrcátko. „Tak je to tady," řekl.
Kryton se opět otočil. Cesta se rozšířila a napřímila a v dálce se jim vzdalovalo modré blikající světýlko nad koulí vířícího prachu. „Už to nebude dlouho trvat," usmál se Lister.
Po pár vteřinách koule prachu zmizela, černobílý policejní vůz vypnul světla a majáček a svižně vycouval z cesty do vrat malého statku, kde podle všeho zaparkoval.

Dodávce trvala jízda k vratům ještě asi dvě minuty. Jak se přibližovali, Kryton uviděl policistu stojícího vedle svého vozu
s bosým mužem v montérkách. Oba zírali s ústy dokořán na dodávku. Kryton ucítil na hlavě Listerovu ruku, která ho tlačila dolů pod přístrojovou desku. „Ať tě nevidí!" zasyčel Lister.
Za několik vteřin Lister ruku zdvihl a Kryton se na sedadle narovnal. Cesta byla prázdná. „A je to, pane," rozzářil se, „policista už přestal s pronásledováním."
„Přesně tak," souhlasil Lister, ale jeho výraz byl nevlídný. „A teď někdy by se měl objevit někdo, kdo se nechá zabít."

Šest

Rimmer nasupeně z okna sledoval rozmazané pohyby dole v údolí. Pozorování tachometru vzdal ve chvíli, kdy si všiml, že se ručička ohnula a zůstala trčet v horní poloze, která podle číslic na ciferníku představovala nějakých sto dvacet jednotek za hodinu. Rimmer nevěděl a nezajímalo ho, jestli jde o míle či o kilometry. Podle jeho názoru představovalo při jízdě pozpátku po klikaté horské cestě cokoli přes třicet jednotek na hodinu čiré šílenství.
Lister si musel všimnout jeho výrazu ve zpětném zrcátku, protože se zakřenil a řekl: „Už se cítíš líp, Arnie?"
Rimmer se naklonil přes katatonického Kocoura a zaječel ", řidiči do ucha, aby přehlušil kvílení motoru: „Listere, jak dobře víš, není mi cizí cestování rychlostí světla. Nicméně se cítím '. do značné míry nesvůj, když se o ni pokoušíš v ojeté omlácené bryčce řítící se vzhůru po lesní cestě, a to ještě pozpátku."
„Podívej...," Lister se otočil a usmál se.
„Neohlížej se na mě!" zařval Rimmer. „Nespouštěj oči z cesty! Nebo ze zrcátka! Nebo kam se máš sakra vlastně dívat!"
Listerův úsměv se rozzářil. „Ty to v tý svý paličce pořád ještě neumíš pochopit, co? Je zhola nemožný, abychom se na výletě v týhle káře vybourali."
„To říkáš ty. Přesto bych se cítil o maloučko líp, kdybychom nepředjížděli radiové vlny."
Rimmer se opřel do sedadla a zavřel oči. Se stejným úspěchem mohl přesvědčovat slepého hluchoněmého mrzáka, aby zatančil na písničku „La Bamba". Začínal si přát, aby ho bývali nezapínali. Kryton připojil jeho přenosný zdroj na dynamo dodávky a oživili ho, aby se mu mohli trochu vybít baterie, což Rimmerovi připadalo stejně šílené jako všechno ostatní v tomhle bláznivém světě.
Nicméně mířili ke Kosmiku. Měli tu noční můru téměř za sebou. Už brzy budou ve vesmíru, kde čas plyne rovnoměrně ve správném směru a kde má všechno nějaký smysl. Ve vesmíru, kde je Ježíšek hodná postava a žádný zlý hajzlík, který se jednou za rok připlíží do prázdného zamčeného pokoje, aby dětem ukradl jejich nejoblíbenější hračky.
Rimmer se pomalu dostával do stavu, který se za daných okolností nejvíce podobal klidu, když tu Lister nevysvětlitelně dupl na brzdu a prudce otočil volantem doleva. Dodávka se nahnula, takže když projížděli zatáčkou, zůstala na cestě jen jednou svojí polovinou. Zničehonic se prohnali pozpátku kolem téměř stojícího traktoru, který zuřivě troubil celou dobu, kdy kolem něho svištěli v komiksové pětačtyřicetistupňové poloze.
Lister stočil auto zpátky do vodorovné polohy a kola opět dosedla do prachu horské cesty.
„Držte se!" vykřikl Lister. Ohlédl se na Krytona a Rimmera, jejichž tváře ztuhly v hrůze. „Promiňte, měl jsem vás varovat předtím," pokrčil rameny. „To víte, zvyk je zvyk."
Rimmer vyprostil zaťaté nehty z kolenou a utrousil slovo bez jediné samohlásky, které za normálních okolností nedokážou lidské hlasivky reprodukovat. Podíval se z okna. Kolem letěly závratnou rychlostí živé ploty a křoviny. Navzdory téměř smrtelnému zážitku a skutečnosti, že cesta byla stále hrubější a nerovnější, Lister nezpomalil ani o píď.
„Jak daleko ještě...," začal Rimmer a v tu chvíli zahlédl něco, co jeho mysl odvedlo od vnímání jejich rychlosti. Na sedadle vedle něho byla hromádka malých střepů, jichž si dřív nevšiml. Další jejich sprška se nacházela kolem ruční brzdy. Odkud se všechno to sklo vzalo? A odkud se vzala ta směšná dírka v přístrojové desce? „Co jsi říkal?"
Rimmer pohledem sekl do zpětného zrcátka. Zdálo se, že podobná směšná dírka je i v zadním skle... „Rimmere?"
Rimmer se otočil, aby prozkoumal dírku, kolem níž se utvořila jemná síť tenounkých prasklinek. Obrátil se zpátky k Listerovi: „Kde jsi to auto sehnal?" Lister pokrčil rameny: „Nemám páru." „Co tím chceš říct, že nemáš páru? Je to přece tvoje auto, ne?" Lister znovu pokrčil rameny: „Možná. Nikdy dřív jsem ho
neviděl."
„Chceš mi říct, že se to auto chystáš ukrást?"
„To není jistý. Třeba si ho koupím."
Rimmerovo obočí o dobrých pět centimetrů nadzdvihlo linku, kde mu začínaly růst vlasy. „Na nejvyšším, nejzapadlejším vrcholku nejzapadlejšího horského masivu? Pravděpodobně v jednom z té spousty autobazarů, co tam prosperují?" Lister se na sedadle nervózně ošil: „Kdo ví? Třeba to koupíme
od nějakýho farmáře nebo tak nějak."
„Listere, na nejzapadlejších vrcholcích těch nejzapadlejších hor žije jenom jeden druh lidí. A to jsou divní lidé. Lidé, kteří nemají rádi jiné lidi. Žádní zdvořilí, prvotřídně oháknutí .;'. prodejci ojetých vozidel. Spíš poustevníci po generace se pářící mezi sebou, s křivými předními zuby a se zálibou v pokrmech z lidských údů. Lidé, kteří se ve chvíli, kdy jim jiní lidé něco seberou, nerozpakují po těch lidech střílet a zasypat je kulkami." Kryton se otočil na Listera: „Kulkami?"
Lister si povzdychl: „Tak dobře. Budou po nás střílet." Kývl k díře po kulce v přístrojové desce. „Ale netrefí se! Nemohli byste se laskavě všichni uklidnit?"
Rimmer se však nedokázal uklidnit. Byl čím dál neklidnější s každým kamenem, který odskočil od kola ukradeného automobilu, v němž neúnavně dál uháněli vzhůru po zužující se , , cestě k nevyhnutelné přestřelce.

sedm

Rimmer se domníval, že nejvíc zneklidněný je ve chvíli, kdy Listerzničehonic natáhl ruku z postranního okna a zachytil plnou hrst rozbitého skla, které si rozhodil do klína, ale mýlil se.
Jeho zneklidnění nevyvrcholilo ani tehdy, když Lister vykřikl: „Hlavy dolů!" a sám se sklonil pod volant.
Kryton s Rimmerem se zanořili hlavou, co nejníž dokázali. Kocour se ani nehnul. Rimmer na něho sykl, aby se schoval, ale Kocour zůstal vzpřímeně sedět a dál netečně zíral před sebe.
Rimmer se podíval nahoru do zpětného zrcátka právě včas, aby zahlédl vousatého, geneticky poznamenaného horala s křivými zuby ze svých nejhorších představ, jak na ně míří puškou, z jejíž hlavně se kouří.
Z přístrojové desky se s podivným srkavým zvukem vyškubla kulka, při průletu vnitřkem vozu za sebou natáhla drobné střepy skla, které se válely na sedadle vedle Rimmera, prosvištěla zadním oknem a pečlivě po sobě zacelila otvor.
„Zůstaňte dole!" přikazoval docela zbytečně Lister.
Horal vyběhl na malé návrší a zmizel Rimmerovi z dohledu, zatímco dodávka projela zatáčkou. Vzhledem k Listerově neomluvitelnému trvání na poslušnosti vůči perverzním zvyklostem zdejšího světa je pochopitelně zatáčka přivedla na opačnou stranu kopce, kde na ně zálesák už čekal, a oni mu tak poskytli další příležitost, aby si na ně vystřelil.
A tak se samozřejmě ozval další srkavý zvuk a sklo v Listerově klíně vyskočilo do vzduchu a zformovalo se po jeho levici do výplně okénka, které bylo z jakéhosi důvodu zamlžené a pokryté jakýmsi žlutým slizem.
Potom Lister udělal něco, co mu Rimmer nikdy nedokázal odpustit.
Lister zaparkoval.
„Listere! Na co si to sakra hraješ?" vyjekl Rimmer mezzosopránem.
Lister mu nevěnoval pozornost, sehnul se a začal si s něčím hrát pod volantem.
Rimmer vzhlédl a uviděl horalovu tvář rozpláclou o řidičovo okénko, jak ječí nesrozumitelné výhrůžky. A Lister vypnul motor.
Aniž by spustil oči ze žlutých slin, které horal odsával z okénka, zeptal se Rimmer hlasem až příliš klidným na to, aby byl ještě při smyslech: „Co to děláš, Davide?"
„Co asi myslíš? Snažím se té zatracené káře odzkratovat zapalování."
Rimmer se pokusil polknout, ale jazykem jen nasucho zaškrábal po patře, jež připomínalo smirkový papír. „Myslím, že by se leckdo odvážil považovat za rozumnější přístup, kdybychom vůz narychlo zanechali v původním stavu a vyrazili pozpátku pěkně zčerstva odtud."
Lister si dál pohrával s dráty od zapalování. „Rimmere, já tohle musím oddělat. Takhle to tady chodí. Následek a příčina. Po každém následku následuje příčina. S tím se nedá nic dělat."
„Nemohli bychom se pro jednou na ta pravidla vykašlat?" „To nejsou žádný pravidla, Rimmere. To jsou zákony. Neměnný vesmírný zákony. Prostě mě, člověče, nepřerušuj a snaž se panikařit v tichosti, jasný?"
Motor zachrchlal,zaprskal a zmlkl. Horal přestal bušit, nadávat a plivat a utekl pryč. Rimmer vykoukl přes spodní okraj okna a sledoval ho, jak svírá zbraň, pohazuje si s ní a uhání , pozpátku k žalostně vyhlížejícímu srubu.
Docela jasně uviděl obrovskou tlustou prasnici sedící v houpacím křesle na dřevěné verandě. Vypadalo to, že zálesák oblékl svini do růžových kanafasových šatů a kopýtka jí nalakoval jasně červeným lakem. Rimmer opravdu nechtěl vědět proč.
Pod drobným plamínkem, který nasával teplo z tekutiny bublající v kádi, vedla gumová hadička ke kanystru s palivem. Na kanystru bylo natištěné logo Jupiterské důlní společnosti s razítkem „Červený trpaslík".
Tentokrát Rimmerovi srdce sklouzlo až do žaludku a naproti mu naopak vyjely jeho koule.
Horal našel Kosmik.

osm

Existovala spousta věcí, na které se Kryton snažil nemyslet. Snažil se nemyslet na to, že jim nyní zbývá už méně než sedm hodin, než se uzavře okno k odletu a oni zůstanou trčet v tomhle zpětném vesmíru. Snažil se nemyslet na to, jak moc asi horal vyplenil Kosmik a jestli bude loď ještě vůbec schopná letu. Snažil se nemyslet na to, jak vysvětlí vážnost situace ostatním.
Pohlédl na Listera, jehož tvář byla ponořena do pochmurného zklamání, což Krytonovi poskytovalo další téma, na které stálo zato nemyslet.
Když Lister spolu s ostatními vyskočili z kapradí, horal si jich odvšiml a zkoumal teď podrost na opačném konci mýtiny. Ramena se mu zvedala hlasitým vzlykáním. Po tvářích mu z vlhkých vousů stoupaly husté pramínky do nosu a do očí. Nakonec zacouval do houští hned vedle palírny a zmizel.
„Tak," rozhlédl se Rimmer kolem sebe a snažil se rozhodnout, kdo by se měl stát terčem jeho káravého pohledu. Nakonec si vybral Krytona. Jak zle na tom jsme?"
„Není to dobré, pane. Ty kanystry s náhradním palivem jsou uskladněné v nákladovém prostoru. Aby se k nim vetřelec dostal, musel by prolomit veškerá bezpečnostní opatření. Musíme tak dospět k závěru, že celé plavidlo je ohroženo. Včetně počítačových systémů a motorového prostoru."
Rimmer zavrtěl hlavou. „Báječně," odtušil. „Naše technologie je tak výtečná, že ani nedokáže zabránit ve vstupu vymatlanému zálesákovi s nohama do O a s genovým vybavením velikosti loužičky pavoučích chcanek."
Je možné, že vzal jenom jeden kanystr s palivem," pokusil se Kryton do svých slov přidat optimistický tón. Je nepravděpodobné, že by porozuměl nějakým dalším funkcím."
Je jediný způsob, jak to zjistit," zvedl se Lister. „Podívat se."

Stoupali obezřetně úbočím ke vchodu do jeskyně. Odsvítající slunce plálo nebezpečně nízko, těsně nad vzdáleným zasněženým vrcholem, a zatímco Kryton s Kocourem viděli
v přítmí dokonale, Lister s Rimmerem začínali mít s viděním potíže.
Jakmile se ocitli u ústí jeskyně, Kryton musel aktivovat reflektor na své hrudi. Lister pocítil, jak se mu srdce sevřelo pohnutím, když paprsek světla dopadl na kokpit Kosmiku.
Neviděl to špinavě zelené plavidlo v podobě kosmického hmyzu, určené k cestám mezi kosmickou lodí a povrchem planety, téměř čtyřicet let, ale často o něm snil. Stalo se pro něho nedosažitelnou ikonou. Jeho jízdenkou domů.
Obešli raketu k nálevkovitě rozšířené zadní části. Trysky zadních motorů se zdály být netknuté a na svém místě. Baňatá střední část vypadala neporušeně. Nástupní schůdky byly vytažené vzhůru a dveře hermeticky uzavřené.
Kryton beze slova vyslal přístupový signál a dveře se prudce otevřely. Hydraulika zasyčela a dolů se hladce snesla výstupní rampa.
Nikdo se neodvážil promluvit, ale všichni si pomysleli: Tak až doteď dobrý.
Vstoupili dovnitř.
Kryton aktivoval vzduchový uzávěr, schůdky se vtáhly dovnitř a vnější dveře se s rachotem uzavřely. Po nesnesitelně dlouhé pauze se otevřely vnitřní dveře a všichni vstoupili do střední části rakety.
Vypadalo to tam stejně, jako když ji opustili.
Kryton zápasil s pokušením rozběhnout se, ale došel rozvážně až ke dveřím se vzduchovým uzávěrem a naťukal přístupový kód. Přes obličej mu přejel červený paprsek skeneru a kolo vzduchového uzávěru se s povzdychnutím otočilo. Prošel do střední části a vyšel po čtyřech schůdcích do kokpitu, zatímco všude naskakovala světélka leteckých kontrolek. Zabořil se do sedadla u řídícího letového počítače a zahájil systémové kontroly.
Kocour zamířil přímo ke schodům vedoucím ze střední části do odpočívacích buněk nahoře, pravděpodobně aby zjistil, jestli se mu nikdo nehrabal v šatech, a Rimmer se vydal do chodby údržby, aby se rozhlédl po strojovnách a zkontroloval stav zásob.
Lister se dokázal pouze posadit.
Žuchnul sebou do jednoho z křesílek kolem stolu se skenerem a rozhlížel se po místnosti.
Nad mříží stropních nosníků střední části se rozzářila světla. Lister si přiložil k očím dlaň a ta mu zvlhla. Pohlédl na podlahu, kde malé kapky utvořily vlhkou loužičku a začaly mu vyskakovat do tváře.
Lister se beze studu odbrečel.
Před třiceti šesti lety Lister ve svém vesmíru zemřel. Jeho druhové z rakety ho přivezli na toto místo, kde ho zpětný chod Času dokázal přivést zpátky k životu. A tak zde kus života prožil. Byl za to vděčný. Celou tu dobu ale cítil, že sem nepatří.
Užil si i radostí, samozřejmě. Nějakou záhadou se s ním zde ocitla i jeho dávno mrtvá přítelkyně Kristina Kochanská a sdíleli rozkoše společného mládnutí. Nakonec se k nim domů vrátila i jejich dvojčata a oni se mohli zvráceně radovat z jejich odspívání.
To všechno už měl ale dávno za sebou. Od chvíle, kdy se hoši vtlačili zpátky do své matky, uběhlo už víc než deset let. A před devíti lety se s Krissie seznámili, načež ona okamžitě odešla a zapomněla na něho.
A potom ho už držel při zdravém rozumu pouze sen o tomto okamžiku. Seděl teď tedy konečně v důvěrně známém, nehostinném kovovém prostředí Kosmiku. Pro Listera neexistoval nádhernější příklad z dějin interiérového designu.
Po tváři se mu vykutálely poslední slzy a zanechaly po sobě pouze blednoucí zarudlé kruhy pod očima, zatímco po kovovém schodišti skákal dolů Kocour a křenil se, jako by měl mezi tvářemi vražený kus eidamu. „Ukjatsf uosj ykelbo ým," zářil od ucha k uchu. „Uchuzf ot ej!"
Rimmer nahlédl dovnitř průlezem vedoucím sem ze strojovny: „Co to mělo znamenat?"
Lister vzhlédl. Nebyl na popředu mluvenou řeč zvyklý už po desetiletí, ale měl by se začít učit. Prošel si v duchu znovu Kocourova slova. Náhle mu to došlo. „Myslím, že říkal: Je to v suchu. Mý obleky jsou v cajku.'"
„To je skvělá zpráva," obšťastnil Rimmer Kocoura úsměvem, který si ponechával pro idioty a cizince. „Konečně se dneska v noci pořádně vyspím. Takže," zamnul si ruce, „zásoby jsou v pořádku, chybí jen ten jeden kanystr s palivem. Zdá se, že motory jsou provozuschopné. Počítače fungují. Vypadá to, že můžeme odstartovat."
Kryton sešel dolů z kokpitu. Ostatní k němu s očekáváním upnuli zraky. „Bo... bo... bo...," začal a potom praštil čelem o lodní stěnu. „Bojím se, že je zde jeden menší problém. Nějak zmizely přistávací motory."
Na okamžik zavládlo ticho a potom náhle Lister zaklel: „Kurva!" Nakopl z boku stůl se skenerem, čímž odstranil vybouleninu, která na něm byla.
„Není to tak zlé, přátelé," usmíval se Rimmer povzbudivě. „My nemusíme nikde přistávat. Jakmile se přiblížíme k Červenému trpaslíkovi, jeden z nás může vyrazit s tryskovým batůžkem a zatáhnout Kosmik do přístavu. Jasný?"
„Vy to nechápete," klesl Kryton do křesla naproti Listerovi. „Když jsme tady přistávali, musel jsem zapnout kontrolky naopak. Jediný způsob, jak se sem dostat, spočíval v zahájení startovací procedury."
Rimmer byl pořád ještě vyvedený z konceptu: „No a?" „No a tak potřebujeme přistávací motory, abychom mohli vzlétnout," řekl Lister. „Bez nich tady zůstaneme trčet." Pohlédl dolů mezi svá chodidla, kde předtím byla mokrá louže. „Zůstaneme tady trčet navždycky."

devět

Všichni čtyři stáli pod vypouklým břichem Kosmiku a Kryton zamířil své světlo přímo na děsuplné prázdno v místech, kde měly být zpětné trysky. Všechny tři
byly v tahu.

„To nedává smysl," prohraboval si Rimmer tuhé vlasy. „K čemu by hloupějšímu bratru Hloupého Honzy byly tři přistávací motory z vesmírné rakety? Co by s nimi hodlal udělat: vynést svůj srub na oběžnou dráhu a vstoupit tak i se svou prasnicí do Kosmického klubu?"
„Třeba to neukradl on," namítl Kryton. „Podívejte," namířil kužel světla na přeražené úchyty, na nichž byl kdysi přivařený motor. Obnažený kov zde byl zrezivělý. Seznam věcí, na které Kryton nechtěl myslet, se rozrůstal do rozměrů menšího
románu.
„Tak dobře," přešel Rimmer k zadní části Kosmiku. „Nemohli bychom sem dolů namontovat jednu z hlavních pomocných raket, která by se mohla chovat jako přistávací motor?" „To by mohlo fungovat," souhlasil Kryton, „kdybychom na to měli čas. Bohužel to ale nepřichází v úvahu." „Proč?" přešel Rimmer zpátky ke skupince. „Nač ten spěch?" Jsme závislí na jistých planetárních podmínkách, které by nás pomohly jako prakem vynést ven ze sluneční soustavy. Tyto podmínky nebudou naplněny, pokud nevyrazíme brzy." „Jak moc brzy je ‚brzy'?" „Do pěti a půl hodiny."
Lister zatroubil, jako by mu u rtů scházela jen tuba. „To je strašně brzo. Tak fajn. Dobře. Co takhle ohnout přední zpětný trysky? To by nás mělo trochu zvednout."
Kryton se zadíval ke vchodu do jeskyně. „Pochybuji, že bychom získali dost energie, abychom se vznesli nad vršky těch sekvojí. A určitě by to nestačilo k vzlétnutí nad tamtu horu."
„Tak dobře," pokrčil rameny Lister. „Máme teda jedinou možnost: najít ty motory. Jak dlouho nám bude trvat, než je namontujeme?"
Kryton se zadíval do země a zavrtěl hlavou. „To se nedá říct. Bude to záviset na tom, v jakém jsou stavu. Přinejmenším hodinu a půl. Možná dvě hodiny."
Lister se podíval na hodinky. „To znamená, že máme čas do dvou hodin do rána. Do půl druhé maximálně. Budeme se muset rozdělit na dvě skupiny. Já nejsem dobrej na koukání ve tmě. A Rimmer taky ne. Já tudíž půjdu s Kocourem. Ať se stane cokoli, o půl druhé se tady zase sejdeme."
Kryton přikývl a všichni se vydali z jeskyně. Když dorazili na mýtinu, kde ostošest bublala palírna, Lister s Kocourem se oddělili směrem na jih k horalově srubu a Kryton s Rimmerem pokračovali na východ dál do lesa.
Kryton měl v úmyslu pokračovat v chůzi padesát minut a prohledat přitom každý čtvereční centimetr terénu, potom se dalších padesát minut vracet diagonálně na jihozápad a pak ještě dalších padesát minut na sever. Nebyl to beze zbytku dokonalý hledaci plán, ale ponechával mu celou hodinu na rezervní plán pro případ, že by nic nenašel. Ten spočíval v panikářském pobíhání kolem dokola a ve zcela nelogické naději, že by mohl na motory natrefit čirou náhodou.
Lister s Kocourem se připlížili ke srubu.
Světla uvnitř byla zhasnutá a kovová trubka, která sloužila jako komín, už z oblohy nenasávala hustý bílý kouř.
Protáhli se podél stěny srubu k oknu se staženými žaluziemi. Zevnitř se ozývalo pravidelné chrápání a těžké oddechování z hlubokého spánku. Výborně. Poustevník spal. Bude snadnější prohledat kůlny. Kocour opatrně nahlížel přes dřevěné parapety a skulinou mezi žaluziemi.
Celý srub sestával z jediné místnosti. Nikde v dohledu se nepovalovaly žádné tryskové motory.
Vlastně tam bylo vůbec málo nábytku. Houpací křeslo a rozviklaný dřevěný stůl, na jehož desce stálo tranzistorové rádio. Většinu místnosti zaujímala obrovská postel, do níž by se pohodlně vešlo šest sedm průměrně urostlých lidí. V této chvíli ji zabírala jediná nájemnice. Obrovská prasnice. Spokojeně chrápala s jedním kopýtkem položeným na polštáři vedle hlavy. Na sobě měla noční košili s květinovým vzorem a čepičku s krajkovým lemováním.
Náhle se od verandy ozvalo hlučné zpětné kýchnutí. Kocour zůstal stát jako přimrazený.
V houpacím křesle seděl poustevník. Zdvihl si ke rtům téměř prázdnou láhev a do poloviny ji z úst doplnil. Lister zachytil pronikavý pach štiplavých výparů. Čistá samohonka.
Horal se zvedl z křesla, rozhlédl se a pátral zrakem v lese. Rozrušeně začal rázovat po vrzajících prknech verandy.
Lister ucouvl. Proč je sakra ten chlápek vzhůru a odpíjí se v tuhle hodinu? Na koho asi čeká? Na ně? Vstal právě z postele, nebo bude čekat na verandě celou noc?
Lister se podíval na hodinky a tiše zaklel. Na pozemku stálo roztroušeně asi šest nebo sedm dřevěných kůlen i jedna velká stodola. Když se budou muset držet ve stínu a tiše se plížit, prohlídka se výrazně protáhne. Je nepravděpodobné, že by se jim podařilo prohledat celý pozemek, než se budou muset vydat zpátky ke Kosmiku.
Povzdychl si a kývl na Kocoura, aby ho následoval k nejbližší kůlně.
Kryton procházel posledním úsekem naplánované hledačské trasy. K přechodu do módu bezhlavé paniky mu zbývalo necelých deset minut, když našel první z motorů.
Vůbec by si ho nevšiml, kdyby o něj náhodou nezakopl.
Byl zabořený v zemi necelých padesát metrů od ilegální palírny a pár centimetrů nad povrch z něho vykukovala pouze zaoblená hlavice. Kryton poklekl a začal kolem horečně odhrabávat půdu, zatímco Rimmer pokračoval ve váhavém hledání, přičemž se snažil nemyslet na podivné noční tvory, kteří by se mohli skrývat ve vlhkých, temných stínech stromů.
Kryton odkryl přibližně dalšího půl metru motoru. Vzrušení z objevu klesalo s každým centimetrem.
Motor byl naprosto zrezivělý.
Kryton měl značné pochybnosti, jestli se ho někdy podaří uvést do provozuschopného stavu.
Vstal a povzdychl si.
„Takže?" zvedl Rimmer obočí v očekávání.
„Není to dobré, pane. Je zahrabaný hodně hluboko. Bez nějakého nástroje ho nemáme naději včas vykopat." Kryton si nenápadně vsunul ruku za záda a odhodil úlomek zrezivělého kovu, který z motoru odloupl.

Rimmer poklekl vedle odkrytého pláště. Naštěstí zde bylo pro něho příliš málo světla, aby si povšiml skutečné zchátralosti motoru. „To je šílené. Proč ho ten hnusný neotesanec zakopal?"
Kryton zavrtěl hlavou. Měl docela dobrou představu, co se stalo, ale ta patřila do samého čela jeho seznamu „věcí, o nichž nechtěl přemýšlet". „Potřebujeme nějaký nástroj na kopání. Přinesu něco z Kosmiku. Navrhuji, abyste vy počkal zde." Otočil se a chystal se vstoupit do běžícího módu s maximální rychlostí.
„Hej, hej, hejl" usmál se Rimmer. „Zbláznil ses? Jdu s tebou." „Dosáhnu mnohem lepšího času, když půjdu sám."
Rimmer se zahleděl do neprostupného přítmí lesa, který je obklopoval. Pomyslel na potulující se jaguáry a medvědy grizzly. Myslel na smečky vlků a na pumy. Myslel na vlkodlaky, na Yettiho a geneticky zatížené horaly s puškami a výrazně pochybnými sexuálními preferencemi. Přemýšlel o všemožných divokých stvořeních se žlutýma očima a neukojitelnými krvežíznivými tužbami, která by slupla jeho světelnou včelku vcelku jako jednohubku z předkrmu, aniž by vůbec musela polknout. „Půjdeme společně," řekl.
„Tak dobře," přikývl Kryton, otočil se, předklonil se a vyrazil s maximálním zrychlením, přičemž zanechal Rimmera s vytřeštěnýma očima, osamoceného a rozzuřeného.
Kryton se nedostal daleko. Když proletěl křovím na mýtinu, na níž stála palírna, zahlédl periferním viděním násadu motyky a zastavil se.
Podcenil přitom svou rychlost a zastavil příliš rychle, čímž ztratil rovnováhu a spadl na zem. Napřáhl před sebe ruce, aby pád zmírnil, a zabořil se jimi do dřevěného vědra plného ¦ dešťové vody. Když je vytáhl, vyděsilo ho, že má na rukou jakousi lepkavou hmotu. Napadlo ho, že si je umyje, ale vzápětí si uvědomil, že to asi nebude fungovat. V tomhle vesmíru jste vodu používali k tomu, abyste se ušpinili.
Zvedl se a odkolébal se kachním krokem k násadě motyky. Trčela z hustého křoví. Uchopil ji mazlavýma rukama a chystal se motyku vytáhnout.
Pohlédl dolů a zůstal jako přimrazený.
V křoví pod sebou uviděl mrtvé tělo poustevníka.
Motyku měl horal zaraženou hluboko v hrudi.

deset

Kryton poklekl a přiložil prsty k horalově krku. Nenahmatal žádný puls. Tělo bylo ještě docela teplé. Z hrozivé rány v hrudníku dosud vytékala čerstvá
krev.
Opatrně dosedl na hýždě a snažil se přemýšlet. Jak by vůbec poustevník mohl být mrtvý? Čas běžel pozpátku a oni už později po ránu viděli muže naživu.
Kryton si ve vizuální paměti našel incident s odstřelením a zastavil si videozáznam na portrétu horala. Podíval se dolů na mrtvého muže a porovnal obě tváře. Nebyl to týž člověk.
Byl stejně oblečený a měl výrazně podobné rysy, ale nikoli zcela totožné. Mrtvola bezpochyby patřila blízkému příbuznému poustevníka, který po nich střílel.
Předchozí události do sebe začínaly zapadat. Tak proto horal na mýtině plakal: objevil bratrovu mrtvolu. Pročesával keře a hledal nějakou stopu po pachateli zločinu. Potom zahlédl Listera a běžel za nimi k autu. Pokládal je za vrahy. Za tento zločin Listera zavřeli.
A jelikož Lister muže zabít nemohl, znamenalo to, že skutečný vrah se nachází někde poblíž.
Náhle si Kryton uvědomil, že za ním někdo stojí. Neslyšel žádné kroky, jen slabounký šelest dechu. Kryton se prudce otočil s rozpaženýma rukama a ohnutými lokty v postoji, který by podle jeho mínění mohl na útočníka působit jako postoj
karatisty.
Byl to Rimmer. Tváře se mu nadýmaly rozhořčením.
Jeho zuřivost vyprchala, když si všiml Krytonova strachu a úzkosti. Očima přejel od násady motyky dolů k mrtvole a pak zpátky ke Krytonovi. „Mrtvý?" zeptal se prostě.
„Bohužel ano. Není to poustevník, který nás pronásledoval. Domnívám se, že je to pravděpodobně jeho bratr nebo bratranec." „Pravděpodobně obojí." Rimmer poklekl vedle něho. „Asi
taky jeho strýc a otec."
Krytona to urazilo. Odpor vůči smrti člověka ležel hluboko v jádru jeho naprogramování a bezprostřední setkání se smrtí ho pokaždé mocně rozrušilo. Obzvlášť když šlo o smrt nepřirozenou a násilnou. Obrátil se tváří k Rimmerovi:
„Opravdu si myslíte, že je vhodné žertovat na účet mrtvého?" Rimmer pokrčil rameny: „Dlouho mrtvý nebude."
Pochopitelně! Kryton proklel vlastní hloupost. Brzy, snad
jen během několika minut, mrtvola ožije! Stačí, když se ukryjí ve křoví a počkají, až se objeví vrah.
Oči mrtvoly zničehonic zamrkaly a Krytona to natolik vyděsilo, že opět ztratil rovnováhu a spadl na záda.
Mrtvola otevřela ústa a vydala ze sebe strašlivý smrtelný chropot.
Kryton se vyhrabal na nohy. „Panebože,"zaječel Rimmer, „zapni to svý kurevský světlo!"
Kryton rozsvítil světlo na svém hrudníku. Kužel dopadl na probírající se mrtvolu.
Zachroptěla, jak jí bublající krev poskočila po tváři a vtekla do úst.
Kryton omdlévající hrůzou si byl sotva vědom, že na něho Rimmer hovoří. Otočil se a řekl: „Cože?"
„Tvoje ruce!" říkal Rimmer.
Kryton zvedl ruce ke světlu. Lepkavá hmota, kterou na nich cítil, byla krev.
Přestával to chápat. Měl pocit, jako by mu hlavou burácela vlna tsunami. Ostrý kužel světla, který ozařoval jeho

zkrvavené třesoucí se ruce, dopadl na mrtvolu pod nimi a zachytil její pohyb.
Mrtvola se začala s tichým strašlivým úpěním svíjet. Tělo se silně rozechvělo, potom se prkenně prohnulo v zádech a vykřiklo. Spadlo opět na zem a začalo pěstmi bušit do půdy kolem sebe.
Horal znovu vykřikl bolestí a hněvem a popadl násadu motyky. Začal se kolébat ze strany na stranu a rukama zoufale svíral násadu své smrtící zbraně.
Rimmer vykřikl: „Dělej něco!" a Kryton klopýtl kupředu napůl oslepený panikou. Popadl motyku. Mrtvola na něho hleděla s výrazem, který připomínal úžas.
Kryton potáhl za násadu. V mužově hrudníku se ozval vlhký praskavýzvuk, ale motyka v něm zůstala vězet. Kryton sebral veškerou svou sílu a znovu zatáhl.
Mrtvola se zvedla na nohy, zběsile mávala rukama, křičela a nepříčetně ječela.
Motyku měla neustále zaťatou v hrudníku. Potom Kryton popadl násadu, a když s umírajícím mužem zatančil hrůzný valčík smrti v strašidelném světle svého hrudního reflektoru, z uší mu vybublal poslední ždibek příčetnosti. Snažil se motyku vyškubnout, ale horal si ji držel v hrudníku s neobyčejně ukrutnou silou.
Potom zničehonic povolil a Kryton se strašlivým čvachtavým zapraskáním motyku vytrhl.
Zatímco užasle zíral na horalovu neposkvrněnou košili, muž
prudce skočil po motyce zvednuté nad Krytonovou hlavou.
Kryton s ním okamžik pořád ještě v šoku zápasil a potom
motyku pustil. Zpětný impuls toho manévru jím mrštil o zem
a Kryton se odkutálel ke křoví.
Horal chvíli třímal motyku nad hlavou a potom jí udeřil po kutálejícím se Krytonovi, avšak minul a pozvedl ji znovu.
Kryton se překulil přes místo, kam ostří dopadlo, a přestal se kutálet.
Vyskočil na nohy a postavil se tváří v tvář horalovi, který mával motykou s jednou rukou na konci násady a s druhou asi v její polovině. Chrčel a soptil zlostné výhrůžky.
Krytona se to dotklo a cítil se zaskočený. Právě toho muže vytrhl ze spárů smrti. Proč na něho najednou začal útočit?
Horal zvedl motyku jen v jedné ruce a mrštil jí po Krytonovi z boku, ale mířil špatně a ostří prosvištělo kolem Krytonovy tříselné zdířky.
Kryton klopýtavě ustoupil zpátky směrem k palírně a nevěděl, co má udělat nebo říct. Rozhlédl se po Rimmerovi, ale ten nebyl nikde v dohledu.
Když potom Kryton míjel palírnu, napadlo ho vypnout hrudní reflektor. Mýtinu teď ozařoval pouze jemný modravý přísvit plamene z palírny.
Horal se za jeho mizející postavou nebezpečně potměšile usmál a potom motykou zatočil nad hlavou a zaťal ji do země.
Přestal Krytona pozorovat a ustoupil zpátky k palírně, ohlédl se za ním ještě jednou přes rameno a okamžitě ho začal ignorovat.
Kryton nepozorovaně vycouval z mýtiny a v úkrytu nejbližšího křoví dopadl na zadek.
Po pár minutách se mu vrátil zdravý rozum a za ním se připlížil i Rimmer. Kryton se ho chystal zeptat, kam zmizel, ale byla by to nesmyslná otázka. Jakmile Rimmer spatřil začátek rvačky, okamžitě předvedl svou pověstnou etudu vystrašeného psa se svěračem plným dynamitu. Tomu, proč je tenhle mrtvý člověk tak urputný zbabělec, se Kryton už dávno přestal divit.
„Omlouvám se za to," skřehotal Rimmer téměř šeptem. „Myslel jsem si, že vidím toho druhého, jak se tě chystá obklíčit z druhé strany, a tak jsem vyrazil krýt ti záda." Zahleděl se skrz křoví. Horal tiše obsluhoval palírnu. „Co teď?"
„Teď?" Kryton ztratil pojem o čase. Zkontroloval si vnitřní chronometr. Skoro čtvrt na tři. „Raději bychom se měli vrátit ke Kosmiku a zjistit, jestli tam jsou ostatní." Pokud se Listerovi
s Kocourem podařilo objevit druhé dva motory neporušené, mohlo by jim to stačit k tomu, aby se vznesli do vzduchu.
Rimmer přikývl a obrátil se zpátky k horskému hřebenu. Kryton vstal, aby se vydal za ním, a potom se uprostřed pohybu zastavil. Napadla ho strašlivá myšlenka.
Přehrával si v duchu incident pozpátku, aby mohl ostatním vysvětlit, co se jim vlastně přihodilo a proč mají zpoždění, když si uvědomil tu nepředstavitelnou pravdu.
Právě porušil svůj nejposvátnější zákon. Chladnokrevně zabil lidskou bytost.

jedenáct

Lister se cítil výborně. Nespal už dobrých padesát hodin, včetně celonočního výslechu na policejní stanici, kde mu odzlomili šest žeber a zbavili ho chronické bolesti v ledvinách. S každou uběhlou hodinou se cítil svěžejší, silnější a bdělejší.
Motor byl překvapivě lehký: byl přes dva metry dlouhý a převážně vyrobený z pevného kovu, ale přesto ho dokázali s Kocourem přinést docela snadno. Byl také překvapivě zrezivělý.
Ale podařilo se jim ho najít, a pokud Kryton s Rimmerem budou mít aspoň trochu štěstí, snad budou mít dostatek energie, aby se jakžtakž vznesli vzhůru.
Kocour, který šel jako první, se náhle zastavil a zvedl ruku. Začichal do vzduchu a potom kývl na Listera, aby se skryli. S motorem mezi sebou utíkali bokem z ušlapané cestičky a dřepli si v hustém křoví.
Lister celý rozrušený pohlédl na hodinky. Jedna hodina dvacet čtyři minut. Už mají oproti plánu zpoždění. Uběhly dvě minuty a pořád nikde nebyla sebemenší známka nějakého nebezpečí. Lister se právě chystal vstát, když zaslechl zapraskání větvičky a do jeho zorného pole vstoupil horal.
Listera to zaskočilo. Právě opustili poustevníka, který se houpal v křesle na verandě, ale tady najednou kráčel pozpátku

pustou cestou vedoucí od palírny ke srubu. Když je míjel, Lister si mohl prohlédnout jeho tvář v plném svitu měsíce. Pokud ten muž nebyl jejich horalem, pak to bylo jeho identické dvojče.
Nebyl čas přemýšlet nad důsledky něčeho takového. Jakmile jim zmizel z dohledu, zdvihli motor na ramena a zamířili s ním zpátky na cestu.
Lister zatlačil zezadu na motor. Kocour pochopil a zrychlil chůzi. Proběhli přes mýtinu a vyšplhali se úbočím k jeskyni. Položili motor na zem pod břicho Kosmiku, Když Lister uviděl, že zbylé motory stále chybějí, vzaly jeho naděje zasvé jako Napoleonova armáda u Waterloo.
Z přistávací rampy se připlížil Rimmer a zíral do tmy pod raketou. „Listere?" sykl nesměle. Lister se naklonil pod rampu: „Nic?" Rimmer zavrtěl hlavou: Jeden jsme našli, ale byl k ničemu." Jak k ničemu?"
„Zkus přidat příslovce ‚úplně'. Byl prožraný rzí a k tomu měl ještě dodatečný bonus v podobě polohy dobré dva metry pod zemí. Jak jste si vedli vy?"
„Našli jsme jeden u horala na sýpce. Používal ho jako podpěru police. Není v nijak výtečném stavu, ale řekl bych, že bude fungovat."
„Otázka zní, jestli bude jeden motor stačit." „Snad. Když ohneme přední zpětný trysky dolů, jak jsem už říkal. Bude to ošemetně riskantní a vůbec není jistý, jestli se nám podaří přeletět horu, ale nevidím, že bychom měli na výběr jinou možnost." Lister si zkontroloval čas na hodinkách. Jedna hodina dvanáct minut. Dejme se do toho. Kde je Kryton?"
„Myslím, že budeš muset motor namontovat bez něho." Lister se zadíval na motor. „Zešílel jsi? Nemám páru, kde začít."
Pomalu otočil hlavu k Rimmerovi. „Proč? Co se stalo s Krytonem?"
Rimmer tajemně pozvedl obočí a odkráčel zpátky na rampu. Lister kývl na Kocoura a vydal se za ním.
Kryton ležel na stole u skeneru s očima otevřenýma a otočenýma dovnitř lebky. Odkudsi z jeho hlavy jako by vycházel zvláštní bzučivý zvuk.
Lister k němu přistoupil a přiložil mu dlaň před oči. Mechanoid zůstal bez hnutí. Lister se na něho pokusil zavolat, ale opět nedostal žádnou odpověď.
„Chová se takhle od chvíle, co jsme se vrátili," řekl Rimmer. Jenom tady leží v jakési elektronické letargii."
Lister přiložil nos ke Krytonovu uchu a začichal. „Sakra. Smrdí to, jako by se mu tam uvnitř něco tavilo."
Rimmer přikývl. „Myslím si, že jde o nějaký elektrický zkrat. Pravděpodobně se mu to stalo v boji." „V boji?"
„Našli jsme u palírny druhého horala. Měl v hrudníku zaťatou motyku. Kryton ji vytáhl..."
„Vytáhl?!"
„Potom spolu trochu zápasili a najednou bylo po všem. Doklopýtali jsme zpátky ke Kosmiku a on se položil na stůl se skenerem: bum bác a z uší se mu zakouřilo."
„Vysvětli mi to pořádně: Kryton vytáhl tomu chlapovi z hrudníku motyku?"
„Neměl na vybranou. Ten hajzlík sebou zmítal ve smrtelných křečích. Někdo mu musel pomoct."
Lister si zhluboka povzdechl. Držel v sobě ten povzdech osm dlouhých let. Každičký den svého nevýslovně hnusného věznění se toužil dozvědět jedinou věc. Skutečně ten zločin spáchal?
Všichni ostatní spoluvězni nacházeli útěchu ve vědomí, jestli jsou skutečně nevinní nebo jestli se provinili. Ať už tvrdili světu cokoli, hluboko uvnitř všichni znali pravdu.
A za dlouhých neklidných nocí se Listerovi zdálo, že jeho osud by byl daleko snesitelnější, kdyby i on pravdu znal. Čas od času hloubal nad zápisem ze svého soudního přelíčení, ale nenacházel v něm žádnou úlevu. Důkazy byly nepřímé. Spatřili ho, jak odcházíz místa činu sjiným člověkem. Podle popisu Listerovi došlo, že tím druhým mužem byl Kocour. Listerovi v očích poroty značně přitížila neschopnost doložit místo Kocourova pobytu. Odsoudili ho na patnáct let, z nichž si osm odseděl.
Tak teď se to dozvěděl.
Byl nevinný.
Ale necítil se díky tomu nijak lip. Ani o jediný kvark.
Vrahem byl Kryton.
„Haló?"
Lister zaostřil zamlžený zrak. Rimmerovu tvář měl přímo před sebou. „Haló?" zopakoval Rimmer. „Je někdo doma?"
Lister si povzdychl a přejel si dlaněmi přes obličej. Jo... já jenom... uf... jo." „Díky Bohu. Chvilku jsem si myslel, že ses taky zkratoval."
Lister přešel ke skříňce s nářadím, prudce otevřel dvířka a začal se prohrabovat bednou. „Myslím, že vím, co s ním je. To, co udělal, nastartovalo jeho samovypínací mechanismus." „Umíš to opravit?"
Lister vytáhl z bedny s nářadím sonický šroubovák a přešel zpátky ke stolu se skenerem. „Už jsem to jednou dělal, pamatuješ?" Vsunul Krytonovi do hlavy pneumatickou páku a vypáčil otvor v lebce. „Otázka zní: dokážu to spravit včas?"

dvanáct

Nula patnáct.
Kryton by se měl soustředit na to, aby stihl poslední možnost využít odletového okna, což nebyla přesně půlnoc, ale těch pár minut rozdílu vlastně ani nestálo za řeč. Pokud neodstartují dřív než deset minut před půl..., o alternativě bylo lepší nepřemýšlet.
Problém byl, že Kryton o tom opravdu nepřemýšlel. Stál na vyvýšené plošině, držel ve správné poloze částečně zrezivělý motor a Lister kropil jeho i všechno ostatní v dosahu sprškami tančících jisker z laserové svářecí lampy. Rimmer pod nimi nervózně přecházel sem a tam a štěkal po nich nesmyslné a panikářské rozkazy. Kocour stál na

nejnižším schůdku minijeřábu a křičel stejně nesmyslné a panikářské rozkazy, jenom popředu.
Kryton si jich ani nevšímal. Dokonce s nimi ani nesdílel jejich paniku.
Přemýšlel o vraždě.
Vraž. Da.
Vlastně takové příjemné, měkké slůvko. Jako vráska.
Hřejivě konejšivé a jemné.
A za jeho něžnou, hebkou vnější podobou se skrýval ten nejodpornější, nejohavnější přečin proti přírodě, jaký kdy lidstvo vymyslelo.
Vražda.
Kryton byl vrah.
A nedokázal s tím žít.
V době, kdy Krytona vytvořili, byly všechny Životní formy Umělé inteligence naprogramovány k ochraně lidského života. Předtím se občas vyskytly chyby - především je třeba zmínit částečně organické agonoidy, kteří byli navrženi jako dokonalí válečníci, aby je poté napadlo pár vlastních myšlenek ohledně poslouchání rozkazů a téměř celou planetu vyčistili od původních lidských obyvatel , než návrháři přišli k rozumu a začali do jádra všech počítačových mozků programovat jednu z verzí Asimovových zákonů robotiky.
Kryton tyto zákony porušil a jeho touha po sebedestrukci byla téměř nesnesitelná.
Rozhodl se tudíž, že ve chvíli, kdy bude motor na místě a budou připraveni k odletu, tiše se vytratí na rampu a zmizí v přítmí jeskyně.
Nedokázal jasně přemýšlet a neměl sebemenší představu, jak spáchá sebevraždu na planetě, kde čas běží pozpátku.
Věděl pouze to, že je nezpůsobilý sdílet lidskou společnost. Pokud to mělo znamenat strávit věčnost v osamění v temných zákoutích nepřístupných jeskyní pouze s vlastní vinou a nezměrnou touhou po společnosti, ať se tak stane.
Splní tuhle poslední povinnost a zmizí. Náhle si uvědomil kolem sebe naprosté ticho. Lister vypnul lampu, vyhákl se z bezpečnostního postroje a slezl dolů na Krytonovu plošinu.
Rimmer zaječel: „Je to hotové? Všechny systémy fungují?" Lister si nadzdvihl svářečskou kuklu a zadíval se vzhůru na podivně ohnutý přistávací motor. „Dokonalý to není. Ale mohlo by to stačit, aby nám to dodalo potřebnej impuls."
Stáhl si rukavice a vydal se dolů po schůdcích minijeřábu směrem k úzkostně vytřeštěnému Kocourovu pohledu.
Připevnit motor nástrojem určeným spíše k řezání byla ošidná práce a Kryton byl tentokrát nápomocen jen zanedbatelně. Lister neměl sebemenší představu, jak dlouho mohou spoje vydržet, pokud vůbec. Bližším ohledáním spodního pláště Kosmiku byl zděšený. Vypadalo to, že spousta plátů byla na své místo přivařena nedávno a pod novými kovovými deskami dosahovala úroveň koroze nebezpečných rozměrů. Jenže do odletu jim zbývalo necelých pět minut, a tak se rozhodl nedělit se o své obavy s ostatními. Buď se Kosmik odlepí od země, nebo ne. V téhle chvíli nemělo smysl celou záležitost nějak dál komplikovat.
Zatímco Kocour spěšně nakládal minijeřáb zpátky do útrob rakety a Rimmer ho nesmyslně popoháněl pozpátku štěkanými rozkazy, Lister nenápadně zamířil světlem pracovní lampy na stěny jeskyně.
Jak se obával, stěny byly zbrázděné rýhami, z nichž některé nesly stopy po ožehnutí, jiné byly překryté špínou.
V tu chvíli už někde v koutku duše asi pochopil celou pravdu. Té se ale nechtělo jít a vybreptat se celému Listerovi.
Listerův motor živila naděje a nemělo smysl ztrácet čas nějakými dohady a pravděpodobnostmi. Přítomnost těch rýh bylo možné vysvětlit desítkami způsobů. Žádný z nich nebyl rozumný nebo pravděpodobný, ale všechny byly lepší než pravda, která se nabízela ze všeho nejvíc.
Koutkem světla proletěl obláček odrozptylujícího se kouře. Lister začichal do vzduchu. Důvěrně známé výpary z částečně spáleného tryskového paliva začínaly houstnout. Naposled se rozhlédl po jeskyni a pak vyběhl po přistávací rampě. Ještě než se celá rampa zatáhla, byl už v kokpitu. Rimmer seděl v jeho zadní části a projížděl kontroly z navigačního počítače. Kocour seděl v pilotním křesle, což Listera poněkud překvapilo, ale když se nad tím zamyslel, mělo to smysl. Kocour měl rychlejší reakce a lepší orientační smysl než všichni ostatní dohromady. Jistě, byl taky hloupější a marnivější než všichni ostatní dohromady, ale za daných podmínek byl pro tuhle práci nejlepším kandidátem. Lister se chystal vklouznout na místo pomocného pilota vedle něho, když si uvědomil, že Krytonovo místo u počítače je prázdné. „Kde je Kryton?"
Kocour pokrčil rameny. Rimmer vůbec nezvedl oči od navigačního počítače. Řekl jen: „Něco kontroluje ve strojovnách." Lister zapnul bezpečnostní kamery a projížděl jimi strojovny. Byly pusté. Otočil se a zamířil do střední části lodi.
Kocour za ním zakřičel: „Omák, ytunym ejvd," a mezi kradmými pohledy na svůj odraz na počítačových monitorech a občasným uhlazením své vyčesané kštice dál pokračoval v přepínaní různých knoflíků.
Listerovi se podařilo rozluštit Kocourův výkřik jako: „Dvě minuty, kámo," a uháněl po schůdcích do střední části.
Nikdo. Rozběhl se přímo k točitému schodišti a vřítil se do buněk určených k odpočinku. Kryton nikde na palubě nebyl.
Lister seběhl prudce po schodišti a vřítil se po schůdcích zpátky do kokpitu. Je pryč! Kryton tady není!"
Rimmer s očima upřenýma stále do monitoru navigačního počítače prohlásil: „Za devadesát vteřin začínám odpočítávat."
„Tak moment!" Lister utvořil dlaněmi velké písmeno T. „Oddechový čas, hoši. Kryton zůstal někde venku."
„Listere, právě se chystáme provést pravděpodobně tu nejkomplikovanější zpáteční odpřistávací a startovací proceduru, o jakou se kdy v dějinách letectví někdo pokusil s jediným přistávacím motorem, který je prorezlejší než pás cudnosti Alžběty I. Já s pilotem navíc nehovoříme stejným jazykem ve stejném směru, a i kdybychom jím hovořili, stejně bychom se neshodli. Žádné další komplikace už nepotřebujeme."

„Komplikace?! Kryton není na palubě! Nemůžeme přece odletět bez něho!"
„Omyl. Nemůžeme odletět s ním. Jestli teď zrušíme start, nestihneme odletové okno." „Tak ho nestihneme. Krytona neopustíme." „Šedesát vteřin do odpočítávání." Rimmer mrskl očima od obrazovky. „On ví, co dělá. Rozhodl se svobodně. Nalogovali jsme letové instrukce a zvládneme to i bez něho."
„Co tím chceš říct, že ‚se svobodně rozhodl'? Chceš snad naznačit, že ti řekl, že neletí s námi?"
„Ve skutečnosti řekl toto: ‚Půjdu se projít. Možná se trochu zdržím.'" „A tys ho nechal jít?"
Rimmer se vrátil zrakem k obrazovce. „Čtyřicet pět vteřin." Lister skočil zpátky dolů do střední části a uháněl ke vzduchovému uzávěru. Ve chvíli, kdy projel dlaní přes bezpečnostní skener, motory se rozkvílely. Výstup skeneru se červeně rozblikal a na panelu naskočilo výstražné oznámení: „Vzduchový uzávěr je do skončení přistávací procedury nepřístupný."
Lister praštil do skeneru čelem a vřítil se zpátky do kokpitu.
Kosmik se roztřásl a hluk motoru vzrostl. Lister doklopýtal ke stanici pomocného pilota a zaječel na Kocoura: „Pots! Pots!"
Kocour k němu zmateně vzhlédl a podíval se na Rimmera, který zavrtěl hlavou a řekl: „Nula."
Kosmik se rozvibroval, řev motorů dosáhl vrcholu a Listera to odhodilo do křesla pomocného pilota. „Ne!" zařval. „Nééé!"
Zapnul externí kamery. Jeskyně byla téměř celá ponořená do hustých černohnědých mračen kouře, která se pokoušel nasát jediný přistávací motor.
Zdálo se mu, že na okamžik zahlédl Krytonovu zarůžovělou tvář, natahující se, aby je skrz štiplavou mlhu zahlédla.
Kokpit se teď celý divoce třásl. Změť leteckých manuálů vyskočila z podlahy kolem Krytonovy opuštěné pracovní stanice a úhledně se poskládala na poličku.
Vznesli se do vzduchu.

třináct

Kombinace burácejících zpětných trysek, řvoucího přistávacího motoru a silných vibrací, které otřásaly kabinou, naprosto znemožnila jakoukoli komunikaci.
Lister se vrhl kupředu a praštil na kontrolním panelu pomocného pilota do vypínačů zastavujících let, což bylo zbytečné, pokud by přerušující sekvenci neinicializoval rovněž hlavní pilot. Podíval se na Kocoura v naději, že by mohl jeho manévr napodobit. Ale Kocour ho ignoroval.
Lister se natáhl ze svého sedadla po pilotových kontrolních pákách k zastavení letu, ale Kosmik se náhle znovu prudce 59 otřásl a Listerova ruka udeřila do špatných vypínačů.
„Omák, žáleď arkaz ot ots?" zavřeštěl Kocour a zatáhl za společné řídící páky v zoufalé snaze napravit vybočení z kurzu. Jenže s jediným přistávacím motorem a v reverzních fyzikálních zákonech zpětné zeměkoule se manévrovací schopnost rakety blížila téměř nule.
Kosmik začal rotovat. V kokpitu se divoce rozblikaly varovné signály a všeobecný bláznivý zmatek ještě zvýšily sirény, které do sebe vtahovaly ječivé kvílení.
V nepřehledné panice začal Kocour jednou rukou náhodně bušit do přepínačů, zatímco druhou zápasil s řadicí pákou mezi nohama.
Venku v dusivém přítmí jeskyně Kryton přepnul své vidění do infračerveného módu a s rostoucí hrůzou sledoval, jak se Kosmik beznadějně vymyká kontrole. Jeskyni kolem něho naplnilo výbušné burácení trysek, přičemž nesynchronizované poryvy z předních zpětných motorů vysávaly ožehlé stopy ze stěn a pečlivě zahlazovaly dlouhé hluboké brázdy plné kamení.
Nikdy je neměl opouštět. Neměl sebemenší představu, co se stalo nebo čím by mohl on sám přispět k nápravě, kdyby zůstal na palubě, ale na tom nezáleželo. Důležité bylo jen to, že všichni zemřou. A Kryton si na svou vražednou pažbu může přidat další tři zářezy.
V zoufalé snaze něco podniknout, nějak jim pomoci, se Kryton rozběhl k poškozené, zmítající se raketě.
Když se nad něho natočila přistávací noha, vyskočil vzhůru. Prsty se zachytil plochého chodidla přistávací nohy a zůstal na něm pevně viset.
To byla velká chyba. Jeho váha a hybná síla vychýlily loď ještě víc na stranu a ta se roztočila ještě divočeji a už úplně ztratila stabilitu. Mrskala sebou a točila se jako zoufalý gyroskop, který nemá dost síly znovu nabýt rovnovážného stavu.
Kryton tam visel a nevěděl, co má dělat. V panice situaci ještě zhoršil, ale kdyby se teď pustil, Kosmik by se mohl prudce převrhnout na opačnou stranu a roztříštit se o protilehlou skálu. Nebo se třeba převrátit úplně.
Na co myslel? Domnívala se snad nějaká část jeho vinou posedlé duše, že by mohl loď bezpečně stáhnout k zemi? Co si to o sobě myslel? Je snad vyhnancem z planety Krypton? Pokusil se udělat, co mohl, a snažil se rotaci omezit rozhoupáním těla proti jejímu směru. Jak se tak něžně houpal sem a tam pod bláznivě roztočenou vesmírnou raketou, pokusil se sám sebe přesvědčit, že se mu pohyb podařilo trochu zmírnit, ale sám tomu moc nevěřil. V kokpitu panovalo naprosté šílenství. K nastolení klidového režimu příliš nepřispívaly ani Kocourovy nouzové procedury spočívající v bušení do všech tlačítek v dosahu. Všechna křesla poskakovala na hydraulických tyčích, kabinou létaly komponenty počítačů a vrážely do jejich mechanik, světla divoce blikala a ze všech reproduktorů na lodi duněla vojenská dechovka tak hlasitě, že to drásalo uši.
Lister se naklonil přes Kocoura a zuřivě mlátil do panelu, jímž se ovládalo přerušení letu. Šťastný úder vyřadil zpětné trysky a rotace se začala zpomalovat. Kocour získal zpátky vládu nad řadicí pákou, vrátil plavidlo do vodorovné

polohy a vypnul přistávací motory.
S malým nadskočením Kosmik dosedl zpátky na udusanou zemi jeskyně.
Kocour se natáhl, vypnul dechovku a zakřenil se na Listera. „Ýtsuch," prohlásil.
Lister zavrtěl hlavou a překontroloval externí kamery. V jeskyni už nebyl kouř, ale Kryton se nenacházel nikde v dohledu.
Kam mohl sakra zmizet? Přistáli snad přímo na něho? Lister prudce vyrazil z kokpitu a uháněl ke vzduchovému uzávěru. Projel znovu dlaní přes skener, pak ještě jednou a rozsvítilo se červené světlo. Co teď, k čertu, nefungovalo? Ohlédl se k panelu s výstražnou zprávou, kde blikal nápis: „Obsazeno."
Kolo na vnitřní straně dveří se pootočilo a dveře vzduchového uzávěru se s cvaknutím otevřely. Před ním stál Kryton a v jeho plastikovém obličeji se zračil strach a starost. „Pane? Jste v pořádku?"
Listerova úleva, že vidí Krytona v bezpečí, okamžitě ustoupila pocitu zoufalství a selhání. Odvrátil se a dutě dosedl do křesla u stolu se skenerem. Jo," zamumlal bez nadšení, „jsme v pohodě, Krytone."
Mechanoid vstoupil dovnitř a natahoval hlavu ke dveřím do kokpitu. „Všichni?"
Z kokpitu se vysoukal Kocour následovaný vzápětí Rimmerem.
Kryton cítil takový vděk, že je vidí nezraněné, že zcela spontánně vybuchl: „Ach, pánové, všechno je to moje vina..."
„Ne. Je to Listerova vina," tvářil se Rimmer nasupeně. „Choval se jako jeden z těch skotskejch chlápků z filmů o válečnejch zajatcích, co se zničehonic zblázní a namíří si to přímo do ostnatejch drátů napuštěnejch elektřinou."
„Není to ničí vina, Krytone," řekl Lister, aniž by vzhlédl. „Prostě se to stalo. Jasný?"

„Žádný jasný," přistoupil Rimmer až těsně k němu. „Nic tady není jasný." Vnořil obličej hluboko do Listerova intimního prostoru: „JASNÝ!? Vidíš, kolik je hodin?" Lister přikývl: „Jedenáct čtyřicet dva." „Což znamená, pokud tedy moje zpětná aritmetika není úplně mimo, že jsme prošvihli odletové okno. Ne?"
Lister opět přikývl. „Věř mi, Rimmere, že to je to poslední, čeho jsem chtěl dosáhnout. Já tady trčím už přes třicet let."
Rimmer se napřímil. Vina byla rozdělena a žádná nepadla na něho. Bylo zvláštní, že by pro něho mělo být důležité něco tak bezvýznamného, ale pro něho to podstatné bylo a už se taky začínal cítit mnohem líp.
Ten pocit však neměl mít dlouhého trvání. „Tak dobře," usmál se. „Proberme způsobené škody." Obrátil se na Krytona. „Není tedy absolutně žádná možnost, že bychom se pokusili o další zpětné přistání a stihli toto odletové okno?"
„Bohužel ne, pane."
Rimmer krátce šlehl pohledem po Listerovi, jen pro případ, kdyby měl někdo jakékoli pochybnosti o podílu viny, a ihned se vrátil ke Krytonovi. „Tak to je hodně zlé, ale domnívám se, že se s tím vyrovnáme. Otázka nyní zní: kdy se objeví další
odletové okno?"
Kryton se ošil: „No, já jsem ještě nepřekontroloval všechny výpočty..."
Rimmer se usmál: „Prozatím nám v téhle chvíli stačí tvůj
odhad, Krytone." Já bych se v tomto stavu poznání zdráhal vyslovit nějaký
přesný čas a datum, pane."
Jen hrubá čísla, Krytone. Jen abychom věděli, že máme dost času řádně se na další pokus připravit."
„No, já bych řekl, že na to budeme mít dost času, pane. Dokonce i kdybychom..."
„Krytone! Položím tedy otázku jinak: jak dlouho budeme ještě trčet v téhle prdeli, ty přerostlý ošklivý robertku?"
„Čt...," zakoktal se Kryton. „Čt... Čt..." „Čtyři hodiny? Čtyři týdny? Čtyři měsíce?" „Čt... Čt...," Kryton praštil hlavou o dveře vzduchového uzávěru. „Deset let."

část druhá

[nachystejte mi uzenáče, na snídani jsem zpátky]

Billy-Joe Epstein věděl, že je zbabělec, a navíc věděl, že to vědí i všichni ostatní. Čpělo to z něj, nějak tím smrděl. Vyzařovalo to z něho, páchl tím jako týden mrtvý skunk. A teď v sobotu večer seděl shrbený nad svým obvyklým drinkem na obvyklém místě u baru na své obvyklé barové stoličce, vyzařoval na sto honů a snažil se natolik opít, aby zapomněl, že je zbabělec, což ale jako obvykle nebude fungovat.
Billy-Joe (identifikační volací znak: Židáckej kovboj) měl devatenáct let a věděl téměř všechno, co se dalo vědět o pilotování nejmodernějšího plavidla Vesmírných sborů. Proplul písemnými testy, hladce prošel ústními zkouškami, exceloval v teorii. A za dva dny ho z Vesmírných sborů vyhodí. Pozítří napotřetí podstoupí závěrečnou leteckou zkoušku Vesmírných sborů a napotřetí (a tudíž naposled) u ní propadne. Neboť jakmile dojde na nebezpečné záležitosti, na hloubkové přelety nad kamenitými pouštěmi Mirandy s vysokým tíhovým zrychlením, Billy-Joe Epstein ztratí v poslední chvíli nervy a odkloní se z kurzu.
Protože jak se o něm říká za jeho zády v šatně, Billy-Joe zkrátka nemá koule.
Pohlédl dolů do skleničky s panákem a spatřil, jak na něho ze sirupovitě zbarveného likéru opovržlivě zírá vlastní zbabělá podobizna. Kopl tudíž panáka do sebe a vzhlédl, aby si objednal dalšího.
Pochopitelně si ho nevšimla. Zdálo se, že se nikdy nedívá jeho směrem, dokonce ani tehdy, když byl v baru jediným hostem, což nebývalo nijak nezvyklé. Billy-Joeovi to ale nevadilo, neboť mu to poskytovalo více příležitostí ji pozorovat.
Jmenovala se Mamie, ale ne že by Billy-Joe někdy sebral tolik odvahy, aby ji oslovil jménem. Byla... no, zkrátka lepší než on. Mohla si vybírat z chlapů, kteří se strkali u baru, aby měli tu čest si s ní zaflirtovat. A ani těm by nikdy nedala.

Byla... úžasná. Měla vlasy, které... zkrátka byste neřekli, že je bruneta, ale nemohli byste ani říct, že by byla zrzavá. Někde mezi, aby se tak řeklo, záleželo na světle. A oči neměla modré ani zelené, ale to už si určitě umíte představit. A Billy-Joe s ní vůbec nemluvil, kromě toho, že si objednával panáky a pronášel obvyklé zdvořilosti jako prosím a děkuju. Cokoli jiného by bylo prostě nepředstavitelné. Dokonce samotná myšlenka - když už měla tu drzost, že se mu vkradla na mysl -, že by ji opravdu mohl pozvat na rande, v něm vzbuzovala pocit, jako by mu někdo páčil žaludek na obou koncích obzvlášť surovým klíčem.
Zatímco Billy-Joe čekal, až si všimne, že si chce znovu objednat, pocítil náhle, že mu někdo poklepal na rameno. Otočil se a zazíral na nablýskanou řadu metálů. „Myslím, že sedíš na mým místě, synku." Billy-Joe se rozhlédl. V baru nikdo jiný nebyl.
U barového pultu stálo vyrovnaných devět prázdných stoliček, znovu je přepočítal.
Teď se na ně Mamie dívala. Cítil, jak mu začínají rudnout uši. Střelil pohledem po chlápkových výložkách. Kapitán.
„Jasně," pokrčil Billy-Joe rameny. „Promiňte." Přesedl si na vedlejší místo, jak nejmužněji dokázal. „To je ale zpropadená náhoda," usmál se kapitán. „Tohle je taky moje."
Billy-Joe se usmíval, nikoli z předstírané statečnosti, ale čistě proto, že nevěděl, co si se svou tváří počít. Snaží se ten důstojník vyvolat rvačku?
Mamie přistoupila blíž a zeptala se Billy-Joea: „Co to bude?" „Já jsem tady byl dřív, lásko," usmál se mile důstojník.
„Nebyl," opětovala mu Mamie úsměv. Kapitánova ruka vystřelila s chřestýši rychlostí a popadla Mamie za zápěstí.
„Jen žádný odmlouvání, zlato." Jeho úsměv zůstal klidný a vyrovnaný.
Mamie ani nehlesla, ale Billy-Joe viděl, že se jí to dotklo. Odkašlal si: „Myslím, že jste asi trochu přebral, pane." Snažil se, aby to znělo pokud možno co nejméně konfliktně. „Snad byste si měl rozmyslet takové hrubé chování vůči dámě, co říkáte?"
Důstojníkův úsměv se rozšířil. Pustil Mamiino zápěstí. „Snad se cítíš natolik jako chlap, že bys mi v tom mohl zabránit, co říkáš?" parodoval ho.
Jistě, pane...," zajíkal se Billy-Joe.
„Nechme stranou hodnosti, chlapče." Důstojník si svlékl sako, a když je pečlivě odkládal na barovou stoličku, metály melodicky zacinkaly. „Nechme stranou, že jsem nadřízený důstojník. Nechme stranou mé zlaté prýmky, mé medaile i mé důstojnické vyznamenánízvýcviku v neozbrojeném boji. Prostě se pusťme do toho."
Billy-Joe si zachoval na tváři úsměv, s nímž přišel, a měl pocit, že mu uši vzplanou plamenem, když se díval, jak si „¦ důstojník klidně vyhrnuje rukávy košile. „Tohle vůbec není potřeba, fa..."
Bylo to pouze jednoslabičné slovo, ale Billy-Joe je začal ve svislé poloze a dokončil v horizontální.
„...akt." Neměl sebemenší představu, kam ho úder zasáhl, ale bolel ho celý obličej. Vzhlédl. Důstojník si už shrnoval rukávy zpátky, jako by tahle jediná rána měla stačit k tomu, aby Billy-Joe padl k zemi a zůstal tam ležet.
Bylo v tom něco, co Billy-Joea rozzuřilo. Rozzuřilo ho to natolik, že ignoroval instinkt, který mu říkal, že by měl zůstat ležet a hrát si na mrtvého. Rozzuřilo ho to natolik, že ho to přimělo vyskočit a postavit se muži tváří v tvář.
Cítil se směšně. Neuměl se prát. Neuměl se dokonce ke rvačce ani postavit. Zkusil se nahrbit a zaťatými pěstmi předváděl drobné těsné kroužky, měl ale pocit, jako by se ocitl zpátky na základce. Celý život se rvačkám vyhýbal, a najednou se tady pouští do své první bitky zrovna s důstojníkem s řadou vyznamenání, který se specializuje na neozbrojený boj a mohl by jej pravděpodobně zabít každým prstem na osm způsobů.
Důstojník pozvedl pobaveně obočí. „Jsi odvážný, synku." Rozzářil se. „Uňo ňuňo. Potřeboval jsem něco na zahřátí těch starejch železnejch bouchaček."
Druhou ránu Billy-Joe skutečně uviděl. Neviděl ji natolik včas, aby před ní dokázal uhnout, ale když mu přistála na levém uchu, dostatečně tvrdě, aby mu zatřásla mozkem o lebku jako andulkou v kleci při zemětřesení, napadlo ho, že je to rozhodně pokrok.
I když cítil, že je pravděpodobně zbytečné něco takového zkoušet, zasadil také ránu. Neviděl úplně jasně, ale zamířil zhruba do středu roztřeseného obrazu důstojníka a překvapilo ho, když se kotníky jeho prstů setkaly s tělesnou hmotou.
Důstojník si přejel rukou přes ústa a udiveně zíral na krvavou šmouhu, jako by nebyla skutečná a něco takového se nemohlo stát.
Billy-Joe ho praštil ještě jednou. Důstojník zavrávoral. Zavrtěl hlavou. Jeho klid byl tentam. Ve tváři se mu objevila zlost a skočil po Billy-Joeovi s vrčením jako rozzuřený vlk.
Billy-Joe uhnul na stranu, využil proti muži jeho pohybovou energii a úhledně mu pomohl přes barový pult, kde důstojník efektně zahučel do řady vyrovnaných lahví inzerujících nealkoholickou vodku Čistá hlava.
Billy-Joe zůstal stát na místě a pěstmi dál kroužil v naivní dětské nápodobě skutečného boje, až začalo být zřejmé, že důstojník už nevstane.
Potom Billy-Joe popadl důstojníkovo sako - překvapilo ho, jak těžké jsou chřestící metály -a mrskl jím přes barový pult na tělo úpícího protivníka. „Snad abyste teď šel. Pane."
Důstojník zachroptěl, s námahou se postavil na nohy a s křupáním rozbitého skla pod podrážkami opustil bar, aniž by se ohlédl. „Dáte si panáka?"
Billy-Joe se obrátil ode dveří. Mamie se na něho usmívala.
Na něho!
Zavrtěl hlavou: „Myslím, že ne."
„Na účet podniku?"
„Ne, díky. Mám za pár dní důležitou leteckou zkoušku. Měl bych mít čistou hlavu."
„Tak dobře," opět se usmála. „Můžete přijít kdykoli."

„To je od vás opravdu milé." Ležérně jí zasalutoval a otočil se k odchodu.
„Hodně štěstí u zkoušek, Billy-Joe."
Téměř ve dveřích zkameněl, ale podařilo se mu pokračovat v chůzi.
Znala jeho jméno!
Možná měl sebrat odvahu a přece jen ji požádat o schůzku. Třeba je menší zbabělec, než si myslí. Snad by mohl nakonec mít i koule na to, aby zvládl ten hloubkový let.
Uzavřel sám se sebou smlouvu: pokud to dokáže, mohl by pozvat Mamie na absolventský ples.
Všiml si, že se mu v pravé ruce něco třpytí. Rozevřel dlaň. Medailonek se svatým Kryštofem. Musel ho kapitánovi utrhnout během bitky.
Strčil si ho do kapsy a zapomněl na něj.
A tenhle prostý čin zachránil pěknou řádku životů.

dve

Admirál Peter Tranter měl několik přezdívek, z nichž většinu znal a schvaloval, a pak pár takových, které neznal a z nichž by rozhodně radost neměl.
Mezi svými kamarády byl znám jako „Špunt", i když nikdo si nedokázal vybavit proč. Jak se dalo předvídat, mezi důstojnictvema mužstvem ho znali jako „Admirála" nebo jako „Starýho". Pro svého sluhu Kevina byl „On sám" nebo případně v tmavých zákoutích R & R klubu v záchvatu obzvlášť špatné nálady a po několika ginech s grapefruitovou šťávou také || „Skunčíhnát" nebo „Zakyslý spodky". Jeho milenka mu říkala v jeho přítomnosti „Králíček". Za zády mu říkala „Smraďoch".
Zrovna v téhle chvíli se Zakyslý spodky ze všech sil snažily zničit vlas absurdně luxusního koberce ve směšně obrovské kanceláři, neboť zběsile pochodovaly kolem necudně rozlehlého pracovního stolu.
Nebyl vlastně ani tak moc admirál: měl jen jednu pecku. Velel výzkumnému a vývojovému programu Vesmírných sborů, což navzdory impozantnímu názvu a ještě impozantnějšímu rozpočtu představovalo tu nejmenší základnu sborů a jeho postavení bylo v admiralitě obecně považováno za nejméně náročné.
To pochopitelně vysvětlovalo, proč si zařídil tak nemožně prostornou kancelář, objednal si tak nepřiměřeně masivní pracovní stůl a obcházel kolem něho ve své pověstně páchnoucí obuvi po koberci tak huňatém, že se v něm mohly ztrácet golfové míčky, což se také skutečně dělo.
Byl to jeho způsob, jak dát najevo svou hodnost.
Kdysi míval ctižádost. Byl jedním z nejmladších důstojníků, kteří kdy získali kapitánskou hvězdu. Potom hrdý, nastartovaný motor jeho kariéry z nevysvětlitelných důvodů škytl a zastavil se. Byl přeřazen do řady funkcí, které ho ve vzrůstající míře odsouvaly do zjevných „trafik", až se ocitl zde, na totálně konečné štaci. Po V & V (výzkum a vývoj) už nebylo možné dostat žádnou horší „trafiku". Odtud už člověk mohl pouze nahoru nebo...
...pryč.
Spoustu předlouhých hodin strávil přemýšlením, proč k tomu došlo. To přemýšlení ovlivnilo jeho pracovní výkon, spotřebu alkoholu, osobní hygienu a ze všeho nejhorší bylo, vyjma případu, že byste byli jeho sluhou, že to ovlivnilo i jeho manželství.
Mučil sám sebe čím dál paranoičtějšími vysvětleními. Existovalo snad nějaké spiknutí mezi anonymními úředníky v administrativě Vesmírných sborů, jehož účelem bylo držet nejlepší muže v nízkých funkcích a povyšovat pouze hlupáky a blby? Nebo někdy spatra řekl někde na nějakém rautu něco, co urazilo nějakého nadřízeného natolik, že jediná odpovídající pomsta spočívala v udržení Trantera v trvalé matné průměrnosti?
Téměř se už smířil s poklidnou kariérou, během níž nikdy nemusel činit závažná rozhodnutí, přispívat k politickým plánům nebo dosahovat významnějších a světobornějších cílů, než bylo ojíždění milenky z bezpočtu úhlů, které nabízel jeho přespříliš rozlehlý a jinak zcela nevyužitý pracovní stůl. Ale v tu chvíli přišel Projekt Bouře.
Projekt Bouře. Králíčkova jízdenka vzhůru a pryč odtud. Problém s výzkumem kosmického cestování spočíval v tom, že lidstvo podle všeho dosáhlo horní hranice svých možností. Poslednívýznamný pokrok na tomto poli (cestování poloviční rychlostí světla) byl dosažen v době před Špuntovým narozením. Pochopitelně stále docházelo k drobným vylepšením, ať už šlo o efektivnější motory, nebo nové chemické vzorce čistšího a levnějšího paliva. Ale nic velkého.
Před pár lety Smraďocha docela vzrušila představa přístrojů na teleportování hmoty, ale po nekonečných měsících vkládání nejrůznějších hlodavců do odesílací stanice a seškrabávání mazlavého molekulárního kompostu z dálkových přijímačů ho dokonce i ti nejzapálenější zastánci projektu TH přestali otravovat s žádostmi o zvýšení rozpočtu. Projekt Bouře, to bylo něco jiného. Projekt Bouře byl šifrou pro prototyp vesmírného plavidla, které by teoreticky mohlo prolomit nedotknutelnou bariéru. Mohlo by překonat rychlostní limit vesmíru. Rychlost světla. A fungovalo to. Svým způsobem.
Slibovalo to lidstvu nové obzory. Cestování doslova během jediného okamžiku. Výzkum slunečních soustav, které dosud nebylo možné zkoumat. A pak to nejnádhernější na celé věci: další pecku pro admirála Skunčího hnáta.
A najednou přišla pár dní před prvními zkušebními lety pohroma.
Zkušební loď se vrátila.
Vrátila se přibližně o tři dny dřív, než odstartovala. Nebyl to tak hrozný výsledek, když jste se na to podívali z té lepší stránky: měli teď dvě rakety Bouře za cenu jedné, což vzhledem k ceně té zpropadené mašinky nebylo málo. Navíc jako příjemný vedlejší účinek podle všeho vynalezli jistou podobu cestování v čase. Na druhou stranu však bylo zřejmé, že v projektu došlo k jistým chybám, což dokazovala skutečnost, že loď, která se vrátila, byla zničena k nepoznání a její pilot byl spálený na uhel a téměř neidentifikovatelný. Téměř.

Tak tedy znělo Tranterovo dilema. Právě kvůli tomu nervózně rázoval kolem svého pracovního stolu z říše obrů. Má odvolat misi a riskovat skvělou příležitost k raketové osobní kariéře, nebo má poslat svého nejlepšího a nejváženějšího pilota na jistou a nevýslovně hnusnou smrt?
Rozhodnutí již pochopitelně učinil, i když si to nedokázal přiznat. Ve skutečnosti se trápil nad tím, jak je ospravedlní. Jelikož se loď už vrátila, byl pochopitelně povinný ji vyslat. Musel se vlastně nějak rozhodovat? Nebylo to nevyhnutelné? Kauzalita a tohle všechno. Nedluží snad Dějinám angažmá v téhle záležitosti, v dalším stupni technického vývoje lidstva?
A copak snad nepotřebuje naprosto nutně další pecku?

tři

Dívat se na zčernalé zbytky vlastní usmívající se lebky byl bezpochyby zvláštní pocit. Člověk se neubránil rozechvění, i když Eso je v sobě potlačil.
Hleděl do prázdných očních jamek svého na uhel spáleného dvojníka, jako by očekával, že na něho z té prázdné mrtvé černoty blikne jiskřička uznání. Technici kontrolovali pořád dokola profil DNA, ale kapitán Rimmer žádné chemické ověřování nepotřeboval. Byla to bezesporu jeho lebka, zvěčněná v důvěrně známém oplzlém šklebu náhlé smrti upálením. Byl zde zlatý zub, trofej z boxerského finále na Akademických hrách v druhém ročníku. Byl zde i drobný zářez na pravé straně čela pocházející z dětské hry na kovboje a indiány, když mu jeho bratři přidělili roli generála Custera, zatímco oni byli kmenem Siouxů a Howard se nechal unést a vrhl po něm opravdovým tomahavkem.
Sevřel ústa v pochmurné parodii úsměvu a sjel pohledem k letecké kombinéze, pozoruhodně nedotčené, když vezmeme v úvahu teploty, jimž byla vystavena. Eso si v duchu poznamenal, že musí napsat výrobcům a pochválit je za jejich řemeslnou zručnost. Na okamžik se zastavil u zprohýbaného kovu na svých důstojnických výložkách a potom se znovu pokusil prostudovat zničenou přístrojovou desku, vybuchlou změť drátů a monitorů trčících z pokrouceného vlysu v kokpitu.
Něco tady nehrálo. Něco, k čemu nemělo dojít. Něco důležitého.
Zavolal dolů do spršky jisker, které odlétávaly zpod sežehlé kabiny ve špici lodi: „Šroube, stará vojno?"
Sprška jisker ustala a horká výheň acetylénového hořáku zhasla. „Co je?"
„Říkal jsi, že jsi zkontroloval přístrojovou desku?"
„To, co z ní zbylo, jsem prohlížel desetkrát."
„A všechno vypadalo tip ťop?"
„Nevím. Něco mi v tom nesedí." Kolečka inspekčního vozítka zaskřípěla na hrubém asfaltu hangáru, Lister vyjel zpod břicha rakety a nadzdvihl si svářečskou přílbu. „Nemůžu ale přijít na to, co." Zíral do jasné záře oblohy a sledoval paradoxní výjev, v němž si silueta kapitána Rimmera prohlížela sebe sama. Listerovy obličejové svaly škubly jeho spodním rtem a povytáhly ho o půl centimetru vzhůru. Dnes bylo kvalitních úsměvů v hangáru 101 poskrovnu. „Ty totiž nepoletíš, víš?"
„Jak by něco takového bylo možný, kámo?" Eso šťouchl do zkrabaceného teploměru, který byl zčásti zakrytý roztaveným kusem jeho medailonku se svatým Kryštofem.
„Nepoletíš, dokud nepřijdeme na to, co se stalo."
„Na mě v rukavičkách nechoď, Šroube. Slyšels, co říkal Starej. Tohle utkání má výkop ráno v šest nula nula a já hraju středního útočníka."
„Slyšel jsem náhodou přesně, co řekl: ‚Nechávám to na vašem rozhodnutí.'"
„To je způsob, jakým džentlmen nařizuje druhému džentlmenovi vykonat sebevražednou misi, Šroube. Jenom je to slušně formulované."
„Slušně formulovaný? Tak slušně formulovaný, jo? Ty se tam nahoře upečeš jako sele na zahradní slavnosti a mluvíš o tom, jako by to bylo další bezvadný dobrodružství pro Rychlý šípy?"
Eso si sundal sluneční brýle, seskočil ze čtyřmetrové výšky z kokpitu a přistál na asfaltu s lehkonohým půvabem předpubertální ruské gymnastky. „Poslyš," vytáhl neposkvrněný kapesník a setřel si z dokonale upravených nehtů saze, „ať se má stát cokoli, Šroube, já do toho jdu. Je to životní příležitost. Každý zkušební pilot sní o příležitosti překonat dosavadní hranice. Teď mám tu šanci já. A nehodlám se jí vzdát ani za všechnu bujabézu z Provence."
Lister si dlaní promnul hustého tuhého ježka svého předpisového sestřihu. „Můžu ti v tom zabránit, abys věděl."
Eso naklonil hlavu na stranu, ale jeho obočí zůstalo paralelně se zemí. „Myslím, že jsem to tak docela nepochopil, kamaráde."
„Řekl bych, že províst něco s motorem by zabralo tak pět vteřin a plány by to protáhlo o měsíce."
„Panebože, tady ale je příšerná akustika. Jinak bych snad zaslechl, jak můj drahý přítel navrhuje přestupek proti vesmírnému zákoníku v podobě sabotáže, což by se ale nikdy
„Poslouchej mě. Všichni víme, že tady pracujeme na hranici technologickejch možností a že to s sebou nese i jistý riziko. Jenže to je něco jinýho. Tohle s sebou nenese žádný riziko, Eso. Tamhle nahoře, to jsi ty a vypadáš jako poslední žebírko v čínským bufetu v sobotu v noci. Jsi to ty. A jestli trochu rozumím tomu, co říkají ti kluci z techniky, nedá se s tím nic dělat. Už se to stalo. Je to nevyhnutelný."
„Nevěřím, že mají pravdu, Šroube. Nic není nevyhnutelné. Bez ohledu na to, jak bezútěšně věci vypadají, vždycky existuje způsob, jak se s tím vypořádat. Tato víra, tato naděje patří k těm skvělým skutečnostem, jež definují naše lidství. Vím, že teď vypadám jako nafoukaný trubka, a je mi líto, že neumím být módně cynický, ale takové vyjadřování prostě není součástí mé image. Co bys řekl tomu, že bychom už teď nechali toho mudrování, vyhrnuli si rukávy a pročesali tuhle proklatou kocábku do mrtě, dokud nenajdeme, co se stalo, a nedáme to do pořádku?"

Lister se nuceně usmál pokřiveným úsměvem a nakrčil čelo: „To je na tobě, Eso. Já jsem pouhej leteckej mechanik."
„Letecký mechanik? Ha!" vrátil mu Eso úsměv jako v zrcadle a poplácal ho po zádech. „Ty jsi génius, který ty zpropadené věcičky konstruuje, a já jsem obyčejný letec, jenž pouze lomcuje joystickem. Teď je důležité, jestli se ti z toho podařilo dostat černou skříňku, ty stará děvko."
Lister mu podal nahrávací zařízení, které odřezal v přední části lodi. „Bylo to přivařený k tepelný jímce." Podíval se na odlupující se kov trupu. „Je mi zle z představy, jaký teploty ta holka asi zažila."
„Třeba to z toho zjistíme," snažil se Eso vypáčit pečetní uzávěr prostým otočením páky, zatímco Lister přitáhl přenosný monitor a propojil ho kabely.
Listerovi se zdálo, že Eso před zmáčknutím tlačítka přehrávání zbytečně váhá. Potom si uvědomil, proč se asi chvíli zdráhal. Ubožák si zřejmě dodával odvahu, aby se podíval na vlastní smrt. „Podívej, kapitáne," navrhl, „neměli bychom to přenechat technikům? Oni to určitě rádi..."
„Všechno má svůj čas, Šroube. Musíme se na to podívat sami." A elegantně upraveným ukazováčkem zmáčkl tlačítko přehrávání.
Zpočátku se na obrazovce objevil počítačový výstup standardních předletových kontrol přístrojů. Lister projížděl data. Všechno vypadalo bohužel normálně.
Eso se naklonil blíž k obrazovce. „Ten monitor je trošku tmavý, že ano, ty staré jelito?"
„Mohl by bejt trochu míň tmavej," odpověděl Lister, „kdyby sis sundal ty svý zasraný brejle."
Eso se omluvně usmál. „Jak praví Kazatel: všechno je marnost." A nadzdvihl si sluneční brýle. Lister se setkal s jeho pohledem. Kapitán Rimmer měl pod okem modřinu. Parádní monokl. Klasika. Z epicentra krví podlitého oka se k lícní kosti šířily veškeré odstíny fialové a modré. Esův výraz říkal: „Neptej se," a tak se Lister neptal. Takže to byla pravda. Slyšel o tom, ale nevěřil tomu. Kapitán Eso Rimmer dostal nakládačku od Billy-Joea Epsteina. Jak je to možné?
Eso jemně pohodil hlavou, takže mu nepříjemnou skvrnu na vzhledu zakryla hebká vlna jeho hřívy, a oba obrátili svou pozornost zpátky k obrazovce.
Byla to krátká nahrávka - celý výlet od startu k výbuchu trval necelé čtvrt hodiny -, a když skončila, pořád ještě nedokázali najít žádný klíč k tomu, co se stalo, nebo spíš zcela nepředstavitelně k tomu, co se nevyhnutelně stát mělo. Neměli tudíž sebemenší představu, jak by tomu mohli předejít.
Ale ve skutečnosti tam ten klíč byl.
Vlastně tam byly tři klíče a trčely z obrazovky ve všech záběrech nahrávky.

čtyři

Lister usrkl ze sedmého či osmého hrnku nechutné kávy a obsah jeho žaludku neklidně poskočil. Pohlédl na hodinky, aniž by zaznamenal, kolik ukazují hodin. Byla noc, byla tma, naproti přes nádvoří spala v jeho posteli rozpálená žena a vedle sebe měla vytlačený důlek, v kterém by měl ležet on. To bylo všechno, co potřeboval o čase vědět. Pokusil se ještě jednou soustředit na smyčku nahrávky, kterou si utvořil z pásky v černé skříňce. Originál zrekvírovali nadřízení a teď ho detailně zkoumal v klimatizované laboratoři přehnaně dobře placený výzkumný štáb s nepřebernou zásobou teplých jídel a dobré čerstvé kávy po ruce, zatímco Lister klepal kosu v kouřem zahlcené díře hangáru 101 a rozvažoval, zda utratit své poslední drobné za oxymorně pojmenovaný chutný nudlový kotlík z výdejního automatu, nebo si je ušetřit na poslední hrnek odporné kávy.
Od jeho poslední čtyřiadvacetihodinové směny už utekla nějaká doba, ale příznaky únavy byly důvěrně známé jako dávný kamarád. Právě zakoušel fázi hluboké melancholie, která vždy přicházela těsně před svítáním, kdy začínal nenávidět obyčejné lidi spící zdravým spánkem ve svých
praktických postelích a mající normální zaměstnání s denní :' pracovní dobou. Jeho tělesné části začínaly zapomínat, jak provádět ty nejzákladnější operace: ústa zanedbávala polykácí povinnosti a on si náhle uvědomil, jak mu po bradě stéká slina; jeho hýždě se přestaly dostatečně často posouvat na židli a do zad mu vystřelovala pronikavá bolest, která mu něžně připomněla, aby se občas laskavě pohnul, protože jinak by mohla být mnohem důraznější. Čas se začal vléct a otravně poskakoval, takže pár minut mohlo trvat několik hodin, které pak zase mohly v nestřežených okamžicích zničehonic rychle uběhnout.
Utěšoval se, že už nemůže být daleko další fáze, která bude veskrze dobrá. Záhy si uvědomí, že se k němu přikradlo , denní světlo, a upadne do adrenalinového chvatu, začne myslet na to, že bude prvním zákazníkem ranní kantýny, kde bude zaslouženě hltat hromady prskající, čerstvě osmahnuté slaniny a pozorovat přitom ubožáky, co celou noc prospali a teď se táhnou do dne plného dřiny, zatímco on si to šlape domů do sladké náruče zaslouženého spánku se slunečními paprsky šrafujícími škvírami v záclonách postel. Už se začínal cítit výjimečně, téměř jako něco víc než člověk, jako ten, kdo pokračuje na místě, kde by to slabší muži vzdali.
A úplně nejlepší bude, že bude určitě neuvěřitelně nadržený.
To všechno ale přijde až za několik hodin, zatímco teď bylo otázkou živti nebo smrota, aby se dokázal soustředit. Živti nebo smrota?
Musí se přestat ztrácet. Krutě se štípal do tváří, znovu usrkl plným douškem hnusnou kávu z hrnku, otřásl se a přinutil se znovu zaměřit na obrazovku.
Při náhlém hluku otvíraných kovových vrat hangáru vyskočil a přidal tak odstátou kávu k nevýslovné směsi skvrn a pachů v rozkroku svého overalu. V duchu tiše zaklel. Posledních pět let vedl nekonečnou bitvu proti vlastní přirozené ukoptěnosti a pořád těžce prohrával. Zářivky zabzučely a naskočily a hangár se naplnil protivným bílým světlem.
„Panebože, Šroube. Ty jsi ještě tady, potrhlíku?" Lister se pokusil promluvit, ale káva spolu s únavou mu sevřely hrdlo a to, co vyšlo z jeho úst, znělo jako nesrozumitelné blábolení věčného opilce nadávajícího přes ulici neviditelným

přízrakům. Odkašlal si a zkusil to znovu: „Kolik je
hodin?"
Eso v plné letecké výstroji mu odsekl: „Dvě hodiny do okamžiku O."
S požadovanou aritmetickou operací, tedy s odečtením dvou hodin od šesté hodiny ranní, se Listerův podřimující mozek nedokázal vypořádat. „Kolik to teda dělá?"
„Čtyři hodiny ráno. Je načase, aby sis trochu schrupnul, starej karbanátku."
„Přišly bílý pláště na něco?"
„Bohužel nulečka jako vystřižená. Prohnali všechno simulátorem shora dolů a zezadu dopředu: ani ň. Rvou si vlasy. Počítají, že by ta proklatá mašina měla fungovat. Tys na něco přišel?"
Lister vtáhl hlavu mezi ramena a uspokojivě mu zapraskalo za krkem. „Něco tam být musí. Je to jen otázka času."
„Přiznej si to, Šroube: když jsi nic nenašel, tak to tam není. Trochu si zdřímni. Budu tě potřebovat na předstartovní kontrolu, takže si stihneš stejně dáchnout tak sotva hoďku a půl."
Lister chtěl protestovat, ale nedokázal k tomu sebrat dost sil. Mohutně si povzdychl a odtáhl své křesílko na kolečkách od monitoru. Pravda byla, že už na obraz stejně téměř neviděl. Díval se na nahrávku na disku tolikrát, že mu začala připadat nesmyslná. Zmatený nesmysl. Měl pocit, jako by se celou noc díval na MTV. „Půl hodiny," řekl, jako by to byla výhrůžka. „Budu na inspekčním vozíku. Radši mě vzbuď." Vstal a pokusil se o chůzi, ale levá noha mu celá zdřevěněla. Byl příliš unavený, aby se zabýval bolestí, a tak ji prostě táhl za sebou směrem k vozíku.
„Seš správnej chlap," natáhl se Eso k monitoru a zastavil disk.
V nenadálém tichu, které prázdně bzučelo v Listerových vyčerpáním přecitlivělých uších, Šrouba náhle udeřila myšlenka. Pochopitelně. Bylo to jasné! „Moment!" zaječel a skočil zpátky ke konzole s videem. Praštil do tlačítka „hledat", „přehrávání" a potom zmáčkl „pauzu". „Tady! Tady to je!"
Eso zíral na třepotající se zastavený obrázek. Ve tváři se mu náhle rozhostila radost a úleva. „Panebože, Šroube. Tys to prostě vyhmátl!"

pět

Nahrávka černé skříňky Projekt: 70773 Krycí jméno: Bouře Status: Utajená informace
Bezpečnostní stupeň: AAA
Zkušební středisko Europa
Událost: 237. Zkušební let prototypu
Datové razítko: 0600 31/03/81 pozemský standard

Vstupní předletová kontrola přístrojů se s bliknutím propadla do tmy, aby ji na obrazovce nahradil pohled na hlavu a ramena pilota obklopené desítkami digitálních výstupů nejrůznějších funkcí rakety. Pilot měl nasazenou helmu, ale kyslíková maska se mu houpala u brady rozepnutá a ve stropním osvětlení kokpitu pableskovalo plexisklo zvednutého hledí.
„Všechny kontroly v naprostém pořádku. Nahrávání letu zapnuto." Kapitán Rimmer se naklonil do kamery, ruce mu přebíhaly po kontrolních tlačítkách na konzole umístěné dole mimo záběr. Byl hladce oholený a nikdo by nehádal, že byl celou noc vzhůru nebo že by měl jakékoli povědomí o tom, že by tento let mohl skončit jeho smrtí. Z jeho jasných očí vyzařovalo vzrušení malého chlapce, které úspěšně zakrýval suchým pracovním tónem hlasu. Náhle se ozvalo pronikavé hučení a kapitán Rimmer sebou trhl.
„Ehm, nemohli bychom to zvládnout bez zpětné vazby, óemko?"
Z reproduktoru znovu vystoupil jednotvárný plechový hlas operátora mise: „OM pro Bouři: pardon. Vysílali jsme přenos z vašeho letu ve vysílacím okruhu základny. Nějaký idiot přehodil dráty."
„Doufejme, že to není stejný chlápek, který zapojoval přenosové kanály téhle kraksny."
Smích. „To je blbost, Bouře. Tady u nás je všechno báječný. Třicet vteřin do startu podle mýho počítání." Pauza. „A... počítám!"
„Terciární zapalování... zapnuto."
Mučivé kvílenítryskových motorů přešlo do pomalého crescenda a obraz se roztřásl. Eso políbil ukazováček s prostředníčkem své ruky schované v rukavici a přiložil je k medailonku se svatým Kryštofem, který se houpal nad přístrojovou deskou. Na obličej si prudkým pohybem nasadil kyslíkovou masku a sklopil si hledí.
„Zapínám startovací katapult." Hydraulické nohy Bouře 1 se sklonily do optimálního startovacího úhlu a do odrazu v hledí vstoupila obloha.
„Dvacet vteřin, Bouře. Jste ve startovací poloze." Hydraulika se s vibracemi zastavila a Eso se naklonil kupředu.
„Brzdové zarážky odstraněny." Zmáčkl tlačítko a jeho
rysy získaly napjatý výraz, zatímco vesmírný koráb dosedl do startovacího sila.
„Patnáct vteřin. Odtud vypadáte skvěle, Bouře."
„Vsadím se, že to říkáš všem pilotům, ty starej donchuáne. Výborně, zapínám sekundární zapalování." S protáhlým kvílením ožila další sada tryskových motorů.
„Spouštím automatické odpočítávání..." Do hovoru vstoupil počítačový hlas: „Deset..."
„Hodně štěstí, Bouře."
„Devět..."
„Óemko? Je tam někde Šroub?"
„Osm..."

V reproduktoru zaburácel Listerův hlas: „To si piš, kapitáne."
„Sedm..."
„Dík za tu přesnocovku, starej brachu. A vůbec za všechno a tak dál."
„Šest..."
„Přestaň si honit triko. Jenom koukej tu kurevskou káru vrátit v jednom kuse."
„Pět..."
„Jasně. Zapínám primárku."
„Čtyři..." se téměř utopily v masivním zaburácení hlavních motorů.
Číslice na kontrolním panelu zčervenaly a rozblikaly se.
„Tři..."
„Zastav to, Bouře, máme nějaký problém s modifikátorem zemské přitažlivosti."
„Dva..."
„Zamítá se, óemko." Rimmer se naklonil víc dopředu a poklepal na kontrolní desku. Číslice zezelenaly a ustálily se.
„Uvolněnej drátek."
„Jedna..."
Kapitán Rimmer provedl gesto se vztyčenými palci. „A je to tady, už je to jedno. Nachystejte mi uzenáče, na snídani jsem zpátky."
„Nula."
Startovací stupeň uvolnil Bouři 1 mocným nárazem ze sila. Navzdory modifikovanému poli zemské přitažlivosti se pokožka kolem Esových očí stáhla, až vypadal jako hollywoodská hvězda po špatně provedené plastice. Bojoval o získání vlády nad strojem letícím s větším zrychlením, než kterákoliv lidská bytost v dosavadní historii zakusila.
Když během necelých čtyřiceti vteřin proletěl dočasně
otevřeným oknem plexisklové kupole a s řevem se řítil vzduchoprázdnem, jeho obraz se bláznivě roztřásl.
V reproduktoru to zachrastilo: „Bouře, jsi báječnej." Z kontrolní věže se ozval radostný plechový pokřik.
Čísla na ukazateli rychlosti se rozmazala, zatímco monumentální motory nepřestávaly lodi dodávat prudké zrychlení na cestě k rozvířeným plynům atmosféry obklopující planetu Jupiter. Eso se ze všech sil snažil překonat zemskou přitažlivost a dosáhnout na ovládací panel, přičemž se pokoušel překřičet mechanický lomoz v kokpitu předposledním předem připraveným hlášením: „Zapínám korekční letové trysky."
Bouře / se řítila směrem k plynovému obru a využívala přitom obrovskou gravitační přitažlivost planety, aby zvýšila své tíhové zrychlení.
Zdálo se, že je to tah, který se nedá vydržet: Eso měl rty stažené dozadu do strašidelného roztřeseného úsměvu a hledí přílby se mu podle všeho prohnulo dovnitř k obličeji, čímž se v něm zkrabatil odraz velké rudé skvrny, permanentního hurikánu velikosti Země, který neustále vířil po povrchu planety. Ze všech sil se pokoušel pohnout paží směrem ke kontrolnímu panelu. Dvacet centimetrů. Dvacet pět. Tíha ho naopak odtahovala.
Od operátora mise se ozvalo tlumené zahuhňání: „...nezvládne... nedosáhne..."
Eso se zapřel o opěrky pilotního křesla a pomalu, bolestivě se celým tělem vyklonil vpřed. Když už nemohl dál, natočil se pravým ramenem k pilotní desce a začal centimetr po centimetru natahovat roztřesenou ruku, jako by strkal vzhůru do kopce nějaký neviditelný kámen. Se závěrečným usilovným zachroptěním dosáhl na vypínač a skrze zuby zatnuté v přehnaně širokém úsměvu Burta Lancastera procedil: „Zapínám řízení Bouře."
Lomoz přístrojů ustal, obrazovka zbělela vizuálním ekvivalentem aerodynamického třesku a kapitán Arnold J. Rimmer se stal první živou bytostí, která překonala hranici rychlosti světla.
Stejně náhle se obraz vrátil.
Raketa se teď chvěla tak silně, že Esův obraz byl rozmazaný. Úroveň hluku v kokpitu začala být nesnesitelná. Polovina digitálních výstupů svítila červeně a velká část těch ostatních měla zčervenat každým okamžikem. Eso byl bezmocně přišpendlený, přímo vsáknutý do silné kůže pilotního křesla, které se kolem něho začalo obtáčet. Na ukazateli teploty začala prudce stoupat čísla. Plexisklové hledí se začalo krabatit.
Eso se snažil zvednout ruku, aby si strhl přílbu, ale podařilo se mu s ní pohnout sotva o centimetr.
Rukavice mu začaly doutnat.
Všechny výstupy červeně blikaly. Kokpit byl plný dusivého kouře.
„Tady je kontrolní středisko na Europě. Narušili jste letecký prostor Vesmírných sborů. Identifikujte se, prosím. Opakuji, identifikujte..."
Potom se propojovací audiovizuální kabely roztavily a nastala pouze tma a ticho.

šest

„Tady! Celou dobu jsme na to čuměli! Pro samý koukání jsme nic neviděli!"
Admirál Tranter by Listerovo nadšení přivítal mnohem víc, kdyby (a) byla alespoň o maloučko lidštější hodina než pátá ranní, (b) dech toho člověka smrděl alespoň o malounko méně než nadmutá hyena a (c) kdyby si při svém temperamentu uvědomil, že ve vyšších kruzích se pokládá za nezdvořilost, když prskáte při mluvení na posluchače sliny plné zatuchlé kávy.
Na co přesně to celou dobu čuměli? Admirál se naklonil blíž k obrazovce a zíral na zastavený obrázek kapitána Rim~mera v kokpitu rakety. Napůl zavřel oči, jako by se pokoušel rozluštit šerosvitový trojrozměrný magický obrázek, aniž by ve skutečnosti očekával, že se mu to podaří. Počkal chvíli, kterou pokládal za rozumný čas na rozmyšlenou, potom si zamnul bradu přehnaně navoněnou kolínskou a zavrtěl hlavou: „Je mi líto, já nevidím..."

Lister se naklonil a prudce zaklepal na monitor kotníkem ukazováčku: „Tady!" Obrátil se k admirálovi s úsměvem a vykulenýma očima a ocitl se sotva pár milimetrů od jeho tváře. „Tady!"
Tranter se pokusil zachovat si svůj nevrlý úsměv, i když byl vystaven horké vlně Listerova čpícího výdechu, ale zatímco jeho rty vykonaly docela věrohodnou práci, oči vyjadřovaly zřejmou směs hrůzy a zhnusení. Narovnal se, aby dosáhl bezpečné vzdálenosti mezi sebou a tímto hygienickým ohrožením. „Tak dobře, hoši. Nebudeme z toho dělat hádanku."
„Musíte Šrouba omluvit, admirále. Strávil tím úkolem šestatřicet hodin. Kolečka mu běží poněkud pomalu. Ale je to nicméně člověk, který to uviděl jako první. Je jen správné, že právě on..."
Je to tady! Tady!" poskakoval Lister a smál se s obočím zdviženým do nejvyšší polohy, jaké mohlo dosáhnout.
Tranter vážně uvažoval, že vytáhne ze šuplíku revolver a rozstříkne to, co měl tenhle člověk místo mozku, po stěně. Mohl by to dát zarámovat a všem říkat, že je to Jackson
Pollock. „Datum! Podívejte se na displej datumovky a času."
„Datum?"
„Tři jedna, nula tři," kýval Lister nadšeně hlavou, jako by učil obzvlášť tupého psa sednout a podat pac. Jednatřicátýho března," překládal. „To je před třemi dny!"
Tranter zachoval klid a uvědomil si, že by to byl pravděpodobně výjimečně malý Jackson Pollock. „Řekněte mi, jestli se mýlím, ale není to přesně ten den, kdy loď přiletěla zpátky?"
„Ano!"
Eso rozpoznal v Tranterově oku nebezpečný záblesk a vložil se do toho: Je vám to tedy jasné, admirále? Kdyby to byla naše Bouře 1, kterou bychom vypustili dneska, a kdyby prolomila hranici rychlosti světla, na letovém záznamu by bylo dnešní datum."
Tranter se ohlédl na Rodenburyho, technického koordinátora v bílém plášti, který se ze všech sil snažil nevypadat provinile. Datum? Tihle koumáci mluví o překonání rychlosti světla a nezkontrolovali si ani to zasraný datum? „Já to nechápu. Jestliže tohle není naše raketa, pak čí teda do prdele je?"
Rodenbury si odkašlal. „No, my si vlastně nejsme tak úplně
stoprocentně jisti, admirále."
„Ale já jsem viděl výsledky testu. Ujistili jste mě, že mrtvola v raketě patří bezpochyby kapitánu Rimmerovi, že ano?"
Tranterovy oči provinile přejely po Esovi a potom dál zíraly na Rodenburyho.
„Ach ano, ehm, no jistě, pane, já..." „Myslím, že jste mi tvrdil, že si jste jistý. Pokud si dobře vzpomínám, na sto patnáct procent."
„Ano, také si na ten náš rozhovor vzpomínám, admirále, ale možná mohlo dojít k nějaké..."
„Vysvětlil byste mi tedy laskavě, jak je možné, aby byl zároveň mrtvý i živý?"
„No, ehm, já myslím, že nejblíže pravdě asi bude teorie kapitána Rimmera." „Teorie kapitána Rimmera?"
Já bych si netroufl tvrdit, že jde o moji teorii, admirále, já jsem ji jen pomáhal detailně probrat tady se Šroubem a ještě s několika hochy z techniky. Víte, myslím si, že slepé místo našich úvah spočívalo právě v momentě prolomení hranice světla. Dá se pochopit, že k takovému závěru dospěje každý, protože člověk chce, aby to byla pravda. Já sám jsem sakra chtěl, aby to byla pravda."
Lister, který už dávno překonal únavu a měl obličejové svaly natolik pod kontrolou, aby skryl výraz tváře, nedokázal potlačit úžas nad Esovou velkorysostí. Lister byl u toho. Technici v bílých pláštích tam jen seděli a civěli jako puberťáci nakukující dírou v plotě na nudistickou pláž, když jim dobrosrdečný kapitán vysvětloval chyby v teorii projektu Bouře a načrtl vlastní alternativu, kterou doplnil diagramy a matematickým důkazem. Pravda byla taková, že výzkumníci zcela oslepli vidinou skvělých vyznamenání, která čekala na každého, kdo by prolomil hranici rychlosti světla. Jedna či dvě Nobelovy ceny, doživotní poukázka na lukrativní přednášková turné a jejich jména na hřbetě nesrozumitelné knihy, která by se dlouhá desetiletí držela na vrcholu žebříčku bestsellerů. Skutečnost, že se jejich zkušební pilot během letu upekl zaživa, byla pro ně iritující. Šlo však o náhodnou závadu, o nic víc. Někteří z nich už začali pracovat na autorských textech, aby si autorství teorie pojistili, a problémem hrozícího Rimmerova úmrtí se nijak nezabývali. Ale on byl najednou tady a jim zbyly jen oči pro pláč.
„Takže to... Pochopil jsem to správně? My jsme tedy, ehm, neprolomili hranici rychlosti světla?"
„Ne tak docela, admirále."
Tranter se zhroutil do svého předimenzovaného křesla. Úplně cítil, jak ho z rozčarování začínají pálit oči. Dokonce si už poněkud ukvapeně objednal deset nových, příšerně dra, hých zlatých hvězdiček na své uniformy. Bylo to dvakrát víc, než bylo potřeba, čistě pro případ, že by se ho admiralita rozhodla povýšit mimo služební postup rovnou na tři pecky.
Eso si zapálil jeden ze svých vzácných doutníků. Byla to jeho jediná neřest, pokud bychom mezi neřesti nepočítali jeho nesmírně aktivní sexuální život s bezpočtem partnerek, což Eso za neřest nepovažoval. „Domnívám se, že jsme prolomili hranici reality."
„Hranici reality?" naklonil se k němu Tranter. Neměl sebemenší představu, co by hranice reality mohla znamenat, ale znělo to dobře. Znělo to nádherně... propagačně.
„Podívejme se na fakta. Za prvé: tento pilot, říkejme mu beta Rimmer, se vydal na zkušební let o tři dny dřív, než byl plánován ten náš. Za druhé: beta Rimmer nemá žádnou
takovouhle nádheru," pozdvihl Eso sluneční brýle a odhalil
svůj monokl.
„Kde jste k tomu přišel, kapitáne?" Tranter zaslechl nějaké řeči, to ale přece nemohla být pravda...
„Výměna názorů s klikou u dveří, admirále," spustil Eso brýle zpátky na místo. „A za třetí: já už nevlastním medailonek se svatým Kryštofem. Závěr tedy zní: beta Rimmer nejsem já. Jsem to téměř já, ale ne tak úplně. Od této chvíle se

pohybujeme na poli spekulací a dohadů, ale já se domnívám, že se máme o co opřít. Myslíme si, že beta Rimmer náleží do jiné reality, do jiné dimenze, chceteli, která s tou naší koexistuje, aniž by jedna druhou jakkoli ovlivňovala. Jsou lehce fázově posunuté. Když beta raketa prolomila hranici rychlosti světla, proskočila ze své dimenze do té naší."
„Říkáte tedy, že existují dvě reality? Dva vesmíry žijící paralelně vedle sebe pouze s nepatrnými vzájemnými rozdíly? A Bouře může přeskakovat z jednoho do druhého?"
„Proč jenom dvě, admirále? Proč jen alfa a beta realita? Proč ne realita delta a gama!" Eso se vztyčil nad Tranterovým rozlehlým pracovním stolem. „Proč ne nekonečné množství alternativních realit, koexistujících simultánně mezi sebou?"
Tranter zjistil, že přemýšlí nad tím, jestli by tohle mohl být vhodný okamžik, aby si dopřál něco z tajných zásob, které ukrýval ve splachovací nádrži svého úředního záchodu. Jenže se nedalo s čistým svědomím říct, že by slunce už vystoupilo na vrchol své dráhy. Bylo pět hodin ráno. To zasraný slunce ještě ani nebylo nad horizontem. „Ale proč? Odkud se ty reality berou? Co by tady dělaly?"
„Teorie zní takto: téměř každý den činíme všichni rozhodnutí, jež ovlivňují směřování našich životů. Jde o tisíce rozhodnutí: máme přijmout nabízené zaměstnání, nebo si počkat na něco lepšího? Máme skončit s tímto vztahem, nebo se ho pokusit urovnat? Máme jít touhle ulicí, nebo tou druhou? Máme přeběhnout přes cestu, nebo počkat, až na semaforu naskočí zelená? Máme si dát šunku, nebo kuře? Co když pokaždé, jakmile učiníme rozhodnutí, které ovlivní směřování našeho života, začne se v jiné realitě odehrávat jeho alternativa? Řekněme, že ve vesmíru alfa počkáme na zelenou a přejdeme bezpečně, ale ve vesmíru omega přeběhneme přes cestu a přejede nás náklaďák. Tady si vybereme šunku a všechno je v pořádku; jinde si zvolíme kuře a chytíme
salmonelu."
Tranter přemýšlel. V jiné realitě by se tedy admirál Tranter v tomhle bodě rozhovoru omluvil a zamířil na záchod. Převracel si tu myšlenku nějakou chvíli v hlavě, než se rozhodl, že by to zrovna tak mohl udělat i v téhle realitě.
„Omluvte mě na vteřinku, pánové," vstal, zamyšleně odpochodoval po hustém měkkém koberci na svůj soukromý záchod a zamkl za sebou dveře.
Vylovil námořnický rum a nasál jeho temně rudé teplo. Co to mělo všechno znamenat? Bylo to samozřejmě velice zajímavé. Vlastně víc než zajímavé: pokud měl kapitán pravdu, bylo to z filosofického hlediska ohromující. V této chvíli ale nedokázal předvídat žádné praktické využití takového vědeckého objevu. Nedokázal si představit, jaký užitek by z toho armáda mohla mít.
Zkrátka si nemohl být jistý, že by to mohlo vést k vzestupu v kariéře, pokud jde o zlaté hvězdičky.
S nacvičenou rychlostí zašrouboval víčko láhve, štědře si vystříkal ústní dutinu peprmintovým sprejem a bradu si smočil další dávkou kolínské. Vrátil víko nádrže na místo, zbytečně spláchl a odpochodoval zpátky do kanceláře.
„Je to určitě fascinující představa, kapitáne. Háček je v tom, že tak docela neumím dohlédnout, kam nás to přivede." Eso vzhlédl od počítače, do jehož obrazovky upřeně zíral spolu s Rodenburym. „Háček je v tom, že s beta raketou se něco stalo. Domníváme se, že už víme, o co šlo. A ještě důležitější je, že si myslíme, že to můžeme opravit. Plánovali jsme, že naprogramujeme Bouři na minimální spalování. To je přirozené, šlo o první cestu a tak dál. Nechcete loď dostrkat dál, než je nezbytně nutné. Analýza nám však ukazuje, že přesně takhle to udělali právě v beta realitě. Výsledkem pak bylo, že proskočili příliš blízko. Naše matematické modely předpokládají mezi jednotlivými dimenzemi jakési supertření - má to něco společného s nekompatibilními tacheometrickými hustotami, já sám tomu moc nerozumím," lhal Eso, neboť byl za objev rovnice supertření osobně odpovědný, „ale v podstatě jde o tohle: čím se realita nachází blíž, tím větší je tření. To právě raketu sežehlo: příliš se přiblížila k domovu. Podle našich odhadů musíme spalování motoru asi pětkrát nebo šestkrát zvýšit, abychom supertření stáhli na přijatelnou úroveň." Tranterovi rudě hořely tváře alkoholickým zápalem, jak se snažil sledovat Esovu logiku. Ten utajený prcek mu vůbec neudělal dobře. Přál si být v realitě, kde admirál Tranter moudře odolal pokušení pít před snídaní. „Dobře, dobře, kapitáne. Co to ale pro nás vlastně znamená?"
Lister protáhl tvář, neboť jeho zjitřený čich zachytil ostrý
nechoval přirozenou úctu k hierarchii velení. Během let se naučil svou impulsivní vzpurnost potlačovat do té míry, že jeho jazyk připomínal oblíbenou hračku dobrmana s čerstvě prořezanými zuby, ale tenhle chlápek představoval totální ohrožení vzdušného prostoru. „Tak především, admirále," vynasnažil se, aby to oslovení znělo jako urážka, „to znamená, že by kapitán Rimmer mohl mít docela slušnou šanci na přežití letu, což nevím jak vy, ale my všichni považujeme za jistou výhodu."
Tranter se rozhodl Listerův agresivní tón ignorovat. „To mě samozřejmě těší. Výborně. Mám ale, chlapci, na mysli tohle: každý hned vidí možnosti aplikací stroje, který dokáže cestovat časem. Jaké výhody ale můžeme získat ze stroje, který se dokáže pohybovat mezi realitami? Mohli bychom například, řekněme, zamířit do dimenze, kde už bylo cestování v čase přivedeno k dokonalosti, a přivézt si tu technologii zpátky?" Eso vypustil hustý modrý oblak kouře ze svého doutníku. „Ne. Bohužel ne, admirále. Prozatím můžeme říct, že cestování mezi dimenzemi probíhá po jednosměrkách. Podívejte, pokud je správná teorie o nekonečném počtů dimenzí, pak každou vteřinu každého dne provádějí miliony lidí klíčová rozhodnutí, která ovlivňují směr jejich životů, přičemž každé takové rozhodnutí zplodí další realitu. Zmapovat cestu mezi nimi by bylo zhola nemožné. Upřímně řečeno, i kdybychom si mysleli, že bychom dokázali najít cestu zpátky, nebylo by možné s naprostou jistotou určit, jestli ta realita, do níž jsme se vrátili, je přesně ta, kterou jsme opustili."
Tranter si nalil ze své nezvykle velké karafy sklenici vody. „Takže ve výsledku, kapitáne, očekáváte, že dám tomu výletu zelenou, i když vím, že to nejlepší, co z toho můžeme získat...,"
napil se.....je vyhození hardwaru za třicet miliard librodolarů
a ztráta nejlepšího pilota, jakého jsme kdy měli od dob kamikadze?" Teď bude muset bezpochyby spolknout svoji hrdost a poslat ty zasraný hvězdy zpátky, jen co přijdou. Vlastně by taky asi udělal dobře, kdyby se informoval v bazaru na hodnotu těch hvězd, které už nosí.

„Ehm, admirále, my jsme na devadesát sedm procent přesvědčeni, že Bouře 1 by mohla zvládnout vyslat tacheometrické poselství s digitalizovanou videonahrávkou nového vesmíru, pokud se jí ho podaří získat, řekněme, do patnácti vteřin po příletu, dokud bude zpětná stopa dosud ještě takřikajíc horká."
„Tak to je mnohem lepší. Rozmazaný snímek hvězd, které budou pravděpodobně identické s těmi, které už známe, a sousto pro polední zprávy. To se za výdaje v řádu třiceti miliard docela vyplatí. Pravděpodobně mě to dostane na obálku Investorské ročenky. Chci tím říct, že originální snímky Země , ||: z Měsíce daly světu aspoň teflon."
„Ale no tak, Špunte," konejšil ho Eso, „přece bys nezakázal holce jít na takovýhle bál, že ne? Kdo ví, kam se může ta technologie vyvinout? Musíme to vyzkoušet, když už ji jednou máme."
Pak promluvil Lister. Nastávala u něj ta fáze únavy, při níž se člověk cítí skvěle. Dokonce začínal být nadržený.
„Admirále, pokud Eso..., pokud kapitán dokáže vyslat tu zprávu, budeme mít jistotu, že teorie dimenzí platí." „Ano, to je báječné."
„Vy to nechápete? Jestli je to pravda, je to ohromující. Znamená to, že všechny možnosti jsou ve hře. Každej dostane spravedlivej podíl na každý trefě do černýho i na každým zvoraným karambolu. Vposledku to znamená, že ve vesmíru skutečně existuje spravedlnost. Život má opravdu nějakej smysl."
Admirál Tranter zjišťoval, že si už opět přeje být v jiné realitě. V jedné z těch realit, v níž si Lister nevybral tuhle chvíli l< tomu, aby měl erekci, nebo aspoň v takové, kde by nebyl natolik unavený, aby si toho nevšiml a nepokusil se tu skutečnost skrýt. Ale to ne, on trčel právě v téhle realitě, kde jakýsi osamělý trubač v Tranterově hlavě troubil píseň na rozloučenou s kariérou, přičemž on sám musel přes svůj pracovní stůl zírat přímo na Listerův ztopořený klacek, který v rozkroku nepopsatelně ohavného overalu tvořil stan, do něhož by se schoval Ken i s Barbínou. Přesunul se pohledem k Esovi. „Promiňte, kapitáne. Nevidím možnost, jak bych ospravedlnil..." „Co jste vlastně zač, člověče?" zašklebil se Lister na Trantera nebezpečně. „Podle vás bylo v pořádku ho vyslat, když jste si myslel, že se spálí na uhel, ale teď, když vám z toho nekyne žádná sláva..."
Eso si to namířil ke stolu a postavil se mezi Trantera a Listera. „Klídek, parťáku. Neuvažuješ moc střízlivě."
Tranter byl vyvedený z míry. „Pohybuješ se po hodně tenkým ledě, synku. Ještě jeden podobný výbuch a bude z tebe opravář autíček na autodromu vesnickýho lunaparku."
Lister jemně setřásl z ramene Esovu chlácholivou ruku. „To je možný. A jestli jsem už míru překročil, omlouvám se. Snad jsem to řekl špatně, ale na faktech to nic nemění. To, co jsem řekl, byla pravda, admirále. Musíte mu dát příležitost. Dlužíte mu to. Všichni mu to, kurva, dlužíme."
Iranter v sobě potlačil nevýslovně neodolatelné nutkání uchopit nejtlustší svazek ze své sbírky vesmírných zákonů pořádně jím praštit do Listerova tábornického rozkroku. Co ale mohl říct? Ten blbeček měl pravdu. Pokud by se proslechlo, že se vysmál Esově šanci prozkoumat to, co se vší pravděpodobností představovalo konečný horizont lidstva, klesla by jeho popularita na základně pod úroveň notorického pedofila. Na Europě nebylo možné najít muže, ženu nebo dítě, kteří by nebyli kapitánu Rimmerovi zavázáni vděkem.
Na druhou stranu, třicet miliard librodolarů bylo příliš mnoho šmrdlíků, aby jen tak vyčadily do neznámé dimenze, jeho povinností ve skutečnosti bylo celé to probrat s ústředním velením.
Kde by tomu téměř určitě dali stopku.
Ano. Ať si to vyžere někdo jiný. Bude to samozřejmě další hřebík do rakve jeho kariéry - pokud tam je ještě na nějaký další hřebík místo -, ale byl v kleštích: ať se rozhodne jakkoli, bude to špatně. Přinejmenším z pohledu možných škod se /dá, že udělá správný krok.
Pokusil se podívat Rimmerovi do tváře, ale nedokázal to. Místo toho se zaměřil na svůj zprohýbaný odraz v karafě s vodou. „Je mi líto, kapitáne, ale budu se s tím muset obrátit nahoru."
„Cože budete muset?" Na Tranterově pracovním stole přistála kapka vyprsknuté zatuchlé kávy. „Vy se to chystáte shodit?! Jedinečná příležitost za bůhvíkolik let, abyste udělal něco alespoň trochu užitečnýho, a vy tomu zatnete tipec?"
Konsternovaný Tranter vzhlédl do Listerových psychopaticky vykulených očí. Na okamžik byl přesvědčený, že ten umaštěný idiot si vyleze na všechny čtyři na desku jeho pracovního stolu a zakousne se mu do hrdla.
Jen pomalu, chlapče," utišil napětí klidný Esův hlas. „Admirál má pravdu."
Lister ale nebyl k zadržení. „Probuď se a čichni si ke svý ranní stolici, aby ti bylo jasný, proč se ti říká Zakyslý spodky! Shoděj to ze stolu! Dělají to tak vždycky. Protože říct ‚ne' je snazší. Ti prdelolezci by si nevšimli, že se něco děje, ani kdyby jim přitom znásilnili dobytek a ukradli manželky. Jestli ta raketa neodletí dneska, neodletí nikdy. Bude obrůstat pavučinama v nějakým hangáru a zahrne se mezi .odložený' případy, až nakonec si už nikdo nevzpomene, kvůli čemu ji vlastně postavili. Ten správnej čas je teď: teď, anebo nikdy."
Tranterův prst se vznášel pod červeným bezpečnostním tlačítkem ukrytým na spodní straně desky pracovního stolu. Už by ho zmáčkl, ale Listerův projev upoutal jeho pozornost. Opravdu ho ten pablb nazval Zakyslými spodky? Co tím myslel, že se mu říká Zakyslý spodky? „Skončil jsi, hochu?"
Lister neskončil. Ne tak docela. „Vždyťse na sebe podívej: sedíš si tady za tím obrovitánským stolem v obrovský kanceláři, protože si myslíš, že ses díky tomu velikej. Jenže nejsi. Víš ty co? Vypadáš kvůli tomu malíčkej. Mrňavej človíček. Mrňavá dušička. Nemáš v tý dušičce ani za mák vznešenosti, co? Kdo ví, co tam venku objeví? Kurva, mohl by třeba dokonce najít nějakou vzdálenou realitu, kde kapitán základny není mrňavej zakomplexovanej ožrala!"
To stačilo. Tranter zmáčkl tlačítko a do místnosti vstoupili dva pracovníci bezpečnostní agentury, kteří Listera násilím odvlekli ven, než vůbec měl příležitost zatoužit, aby mu pusu byli zašili už při narození.

sedm

Přísně vzato to nebylo sluneční světlo. Takhle daleko ve sluneční soustavě nebylo slunce, pokud šlo o zdroje energie, nijak důležitým hráčem. V ledovém světě Europy byl místo slunečního světla důležitý jasný oranžový plamen planety Jupiter, zvětšený kupolíz tvrzeného plexiskla, která udržovala na Jupiterově satelitu umělou atmosféru. Eso Rimmer však strávil pod obzory, jimž dominoval majestátní kotouč krále planet, většinu svého života a představovaly pro něho kontury domova.
A teď je se vší pravděpodobností už nikdy nespatří.
Naposled si potáhl z doutníku a típl jej o hrubý beton nádvoří. Popravdě řečeno, nic ho tady příliš nedrželo. Záměrně se vždy vyhýbal příliš intimním vztahům. Jako zkušební pilot viděl příliš mnoho svých kolegů opouštět příliš mnoho blízkých, kteří pak pěkně dlouho truchlili. Ženatí muži, kteří zůstávali ve službě, riskovali pokaždé, když se vznesli do vzduchu, víc než vlastní život. S takovým nebezpečím Eso nebyl připraven žít.
Odjakživa plánoval, že založí rodinu. Třebaže jeho první láskou byla svoboda, již mu poskytovala rychlost v kokpitu, věděl, že ji nemůže mít navždy. Mohl se těšit ještě na pár let, možná tak tři roky létání v nejvyšší letecké třídě, a potom hodlal Vesmírné sbory opustit. Nedokázal by se vyrovnat s degradací ke kancelářské práci nebo s leteckou výukou ve výcvikovém středisku. Nechtěl skončit jako Špunt, aby obracel frustrací z vlastní kariéry proti sobě v divokých záchvatech
sebedestrukce a nenávisti k sobě samému. Ne, on měl spíš
úmyslu investovat do přestavěné nákladové lodi a pustit se do cestování sluneční soustavou, dokud by nenašel místo, kde by měl pocit, že zde může zapustit kořeny, někde, kde by to pro něho představovalo výzvu i příslib budoucnosti, kde by se mohl usadit a začít plodit.
Přinejmenším tak vypadaly jeho plány.
Teď stál tváří v tvář cestě do neznáma, z níž nebylo návratu.
A on se bál.
Nebál se technických okolností cesty. Byl si docela jistý, že jeho úpravy rakety jsou dostatečné a on projde trhlinou přes hranici reality v bezpečí. Bál se toho, co by tam mohl objevit.
Samozřejmě že měl o cíli své cesty lepší představu než většina ostatních. Neřekl úplně všem úplně všechno, co poslulovala teorie reality. Věděl například, že ať skončí kdekoli, bude to někde poblíž jeho vlastního osudového směřování: vstoupí do jiné verze sebe sama. Do jiného Rimmera, jehož minulost se bude od té jeho od jistého okamžiku odchylovat v jinak sdíleném životě.
Pětinásobné zesílení magnitudy skoku Bouře bude pravděpodobně znamenat, že se jejich cesty rozejdou před hodnou chvílí. Možná i před několika lety.
A on se bál setkání se sebou samým.
Bál se, že tenhle druhý Rimmer bude nějakým způsobem lepší než on. Vyzrálejší osobnost. Rimmer, který učinil lepší rozhodnutí, který se lehkomyslně nevydal za svou vášní pro dobrodružství. Rimmer, který prospěl lidstvu víc. Rimmer, v jehož přítomnosti se bude cítit méněcenný.
Ze sebelítostivých duševních útrap ho vysvobodil ženský hlas. „Kapitáne! Kapitáne Rímmere!"
Vzhlédl. Směrem od klubu k němu přes apelplac cupitala Mamie Phersonová na podpatcích, které rozhodně nebyly určeny k běhu. Doběhla k němu bez dechu a sehnula se s dlaněmi opřenými o kolena, aby se znovu nasytila kyslíkem.
„Kapitáne...," chroptěla, „díky Bohu! Slyšela jsem, že jste už pryč." Narovnala se a námahou zčervenalý obličej měla ještě krásnější.
„Mamie, je vám dobře?" „Dobře? Dobře? Mně je skvěle!"
„Tak to posoudím já, lásko moje," usmál se a z pravého oka jí odhrnul tmavý pramen vlasů. Ten se okamžitě svezl zase zpátky. „Ale ne, máš pravdu. Vypadáš skvěle."
Mamie ho laškovně praštila do hrudníku. „Vy jste to neslyšel? Billy-Joe to udělal! Prošel za jedna! Obdržel zlatá křídla!"
„To je ta nejlepší zpráva, jakou jsem v posledním roce slyšel." „A to jenom díky vám, vy nejchytřejší a nejbrilantnější letče." „Díky mně? Myslím, že je to spíš třeba připsat na vrub leteckým schopnostem mladého Billyho, co říkáte?"
„Vy víte, jak to myslím. Nikdy by neměl tu sebedůvěru, kdyby..."
„Můžete mi jednu vrazit do mýho raťafáku, mladá dámo, jestli se pletu, ale řekl bych, že jsme se dohodli, že se o té naší smlouvičce nikde nebudeme zmiňovat, ne?"
„Já bych se o tom taky nikomu jinému nezmínila. Dokonce ani Billy-Joeovi."
„Především ne Billy-Joeovi. Ani tehdy, až vy dva budete staří a šediví a budete sedět někde u plápolajícího krbu obklopení hordou vřískajících vnoučat, je to jasné?"
Tváře Mamie zčervenaly ještě o poznání víc. „To trochu předbíháte, kapitáne, ne? Ještě mě ani nepozval na rande."
„Ale to on udělá. Bude hledat někoho výjimečného, koho by pozval na abiturientský ples, a pokud jsem vyloženě nepřišel o svou předvídavost, bude tou osobou mladičká Mamie Phersonová."
Mamie sklonila hlavu: „Myslíte?" „Buď se to stane, nebo mu opravdu budu muset dát za uši a vtlouct do něho trochu citu."
Znovu si do něho laškovně bouchla. Eso se zasmál. Proč se takový úder pokládá za přijatelnou vtipnou odpověď, když jej uštědří mladá žena? Kdyby mu takhle žertovně odpověděl muž, Eso by si ho, pokud jde o intelektuální schopnosti a společenskou obratnost, zařadil někam na úroveň televizní rosničky. Kdyžto však udělala žena, jeho srdce zcela roztálo. Vzhlédla k němu a cosi v jeho úsměvu ji zabolelo. Opět zrak odvrátila. „Kapitáne... Slyšela jsem, co si lidé... tady v táboře povídají... chci tím říct, že nechápou, co jste ve skutečnosti pro Billy-Joea vykonal, a vyprávějí takové věci, že... je strašně těžké nechat si to pro sebe."
„Ale no tak. Lidi vždycky mají spoustu řečí, Mamie. Tak už to na světě chodí. Doma není nikdo prorokem a tak dál, ne?" „A ta modřina... a Billy-Joe se ani nikdy nedozví, že by vám měl děkovat."

„Poslyšte, mladá dámo: jak se ukázalo, tenhle menší monoklíček byl tím nejlepším, co se mi mohlo přihodit. Nikdy se nedozvíte jak, ale tahle paráda mi zachránila krk. To já bych měl poděkovat Billy-Joeovi." Eso pohlédl na hodinky. Čas probrat Šrouba. „Podívejte, já teď opravdu musím letět, Mamie. Přeju vám hodně úspěchů s tou schůzkou." Něžně ji políbil na tvář a pomalu vykročil přes apelplac.
Mamie si zaclonila oči proti záři Jupitera a dívala se za Esovou sebejistě kráčející siluetou, která se ztrácela v časném ranním oparu. Když zmizel, s úsměvem si povzdechla a pronesla poznámku neurčenou nikomu konkrétnímu: „To je frajer."
Kdesi v dálce uháněla staromódní hasičská stříkačka a mezi primitivním zvoněním spěchala přerušit jeho sny důrazným syčením: „Listere..., Listere."
Pomalu procital a zjišťoval, že má ochrnutou celou levou stranu těla, které v komatózní únavě nezměrným tlakem tížilo samo sebe. Kde to je? Stěny byly šedivé a prázdné. Matné pruhované světlo prdělo shora svou ponurou záři do mrňavé místnůstky. Vznášel se tam neidentifikovatelný a velice nepříjemný smrad, který podle Listerova správného odhadu mohlo docela dobře vydávat jeho vlastní tělo. Spánkem dosud omámený mozek se pomalu začínal rozpomínat. Na takovém místě už někdy dřív byl. Ano. Jestli má pravdu, tak otočí hlavu a uvidí mříže. Otočil hlavou. Jen o málo lepší: drátěné pletivo. Byl v jakési cele.
Přehodil dobrou nohu přes okraj lavice a její nereagující souputnici k ní přitáhl. Pravou rukou se přidržoval lavice, aby si zachoval rovnováhu, a levým ramenem několikrát škubl, až mu bezvládná ruka skočila do klína a on se mohl podívat na hodinky. Šest třicet šest.
To bylo dobré. Věděl, kde je. A věděl, kolik je hodin. Kdyby si teď ještě tak dokázal vzpomenout, co tady kurva dělá, byl se světem docela spokojený.
Znovu uslyšel to zasyčení: „Listere..., Listere...," a duté zazvonění plechového hrníčku o kovové pletivo.
Hlas mu připadal povědomý.
„Slyšíš mě, kamaráde z mokrý čtvrti?"
Panebože. To snad není možné.
„Petersene?" zavolal nesměle.
„Bingóóó! Já věděl, že poznám to kurevský chrápání!"
Co se to děje? Neviděl se s Petersenem už dva roky. Od chvíle, kdy je s Krissie přeložili z Červeného trpaslíka na zkušební základnu na Europě. Co tedy ten šílený Dán dělá ve vedlejší cele? Byl to všechno jenom krutý sen?
„Petersene? Kde jsme?"
Petersenův smích roztřásl pletivem Listerovy cely. „Haha-ha! Tohle je celej můj starej kámoš. Já bych hádal, že jsme v nějakým vězení."
„Ale jsme přece na Europě, ne?"
„Je to možný. Jo, řekl bych, že jo. Je to ta modravá planetka nedaleko toho obrovskýho hajzla s rudou skvrnou?"
Jo. Europa."
„Bingo!" řekl Petersen a znovu se rozesmál. Lister si začal masírovat zmrtvělou nohu, aby se mu do ní vrátil život.
„Otázka zní, Olafe, co tady děláš?"
„Trošku se mi to míchá, ale řekl bych, že mám čtyřiadvacet hodin za opilost a výtržnictví."
Jo, ale já myslel, proč nejsi na Tritonu?"
„Na Tritonu? Aha. To jako ten barák, co jsem koupil. To nebylo dobrý. Nedalo se tam vydržet. Nádhernej barák, ale žádnej kyslík, žádná zemská přitažlivost, a co bylo nejhorší: žádnej chlast. Ti mazaní hajzlové ti ho ani nedovolí čestně propašovat. Chci tím říct, že by mně ani nevadilo poletovat čtyřiadvacet hodin denně ve skafandru v pětadvacetipokojový rezidenci bez sousedů na milion kilometrů daleko, ale dělat to střízlivej, to byla fakt otrava. Tak jsem to podepsal zpátky na Trpaslíka. Dům je mimochodem na prodej, kdybys měl zájem."
„Červenej trpaslík je tady? Ve vesmírnejch dokách?" Je něco takového možné? Je možné, že by ten prorezivělý velký skřet byl až na samém okraji sluneční soustavy a stihl se vrátit sem a přitom ještě mezitím osmnáct měsíců dobýval rudu? Copak by to opravdu mohlo být jen dva a půl roku od jeho odletu?
Je tady, miláček, pochopitelně. Minulou noc jsme zakotvili na orbitu. Aspoň myslím, že to bylo minulou noc. Já přiletěl dolů hned první raketou, abych se podíval za svým starým kámošem, ale nikdo tě nemohl najít. Tak jsem šel do hospody a zůstal tam na jedno pivo, ale ještě ani při třicátým sedmým ses neukázal. A pak už tě jenom najednou slyším chrápat ve vedlejší cele jako raněný divoký prase s astmatem."
Je na palubě ještě Lew Pemberton?"
„Pemberton? Samo. Říkal, ať tě pozdravuju. Od tý doby, co jste se viděli naposledy, ho dvakrát povýšili. Je teď z něho důstojník."
Lewis Pemberton. Jen ať má hodně štěstí. Lister se usmál. Nevydržel by na Červeném trpaslíku ani dva měsíce, kdyby nebydlel s Lewem v jedné buňce. Byl to člověk, který dal
Listera s Kochanskou po jejich rozchodu opět dohromady. Měl k nim velkou přednášku o vášni, o tom, jak umí vybuchnout a začít ničit a jak člověk nemůže při prvních záchvěvech lásky čekat, že ta její šílená intenzita vydrží navěky, ale musí vztah něžně dovést k něčemu stabilnějšímu. Byl to Pemberton, kdo ho přiměl zapsat se na večerní kursy mechaniky. Dokonce mu pomáhal s domácími úkoly. Nebýt Lewise Pembertona, určitě byste teď měli před sebou úplně jiného Davida Listera.
„Vyptával jsem se na tebe všude možně, Dave. Říká se, že jsi teď odpovědnej chlápek. Otec. Dokonce máš děcka."
„Dvojčata. Jima a Bexleyho. Budou jim dva roky." Lister sáhl do kapsy overalu. „Mám jejich fotku, ale asi se mi ji nepodaří tím pletivem protáhnout."
„To je dobrý. Prostě si představím, že jsem ji viděl." Petersen se na chvíli odmlčel a potom řekl dutým monotónním

hlasem: „Úžasný. Jsou nádherní. Přesně jako jejich táta. Ale myslím, že oči mají po mamince. Dobrý?"
Lister se zasmál. „To stačí, dobrý, jo." Zastrčil fotku zpátky do kapsy. „Otázka zní, co dělá spolehlivej, poctívej táta od rodiny
na záchytce?"
Realita setřela z Listerova obličeje úsměv. „Já tady nejsem za óvéčko. Zašili mě za hrubý porušení kázně."
„To je dobrý. Žádný starý obyčený porušení kázně. Ale hrubý porušení. Člověk rád slyší, že sis polepšil, že se z tebe stal taťka a vůbec. Doufám, žes nedal přes držku nějakýmu moc velkým zvířeti."
„Ale ne," protáhl Lister obličej. Jenom jednomu admirálovi."
Petersen hvízdl skrz díru v zubech. „No, aspoň máš vysoký cíle, Dave. Aspoň míříš vysoko. Kurva. To tady můžeš zůstat trčet pár tejdnů."
Lister si opřel hlavu o chladivou cihlovou stěnu. „Možná
i měsíců." „Ale to... Moment. Já mám propustku jenom na čtyři dny."
V Petersonově hlase se ozývalo zoufalství. „To se nebudeme
moct ožrat společně."
Zařinčely klíče, kovové závory vyjely ze západek a dveře se s lomozem otevřely. Po kovové podlaze chodby se s cvakáním blížily kroky. Zastavily se před Listerovou celou. Lister se podíval a spatřil písmena „PH" na bílé helmě bachaře skloněného k zámku. Dveře se rozletěly a bachař prohlásil:
Jdeš na svobodu, kamaráde."
Lister se narovnal a protáhl se: „Jsem volnej?" „Jako pták."
Do dveří vstoupil Eso. „Zvláštní povolení. Operace Bouře."
Lister vyšel na chodbu. „Fakt? Tys to urovnal se starým?"
Eso se zašklebil: „Řekněme prozatím, že určitě nebude mít námitek."
Petersen měl obličej přitlačený k pletivu. „A co já?" usmál se způsobem, který by na jiné tváři mohl vypadat koketně. U Petersena vypadal spíš jako výhružný škleb šílence. Vyzývavě zamrkal. „Já už jsem úplně střízlivej, strážnej andělí zákona."
Bachař Pobřežní hlídky se k němu otočil. „Pamatuješ si něco z včerejší noci, kamaráde?"
Lister si založil ruce a poodstoupil, aby si to poslechl. Určitě se pobaví. Nebylo to žádné překvapení, protože Petersen se v takové situaci nacházel poměrně často a během let své odpovědi vycizeloval do té míry, že mohl být na poli připitomělých keců pokládán za skutečného umělce.
Petersen nasadil svůj nejzkroušenější a nejpokornější výraz a začal: „Nedokážu si dopodrobna vzpomenout na každou jednotlivou epizodu svého politováníhodného dobrodružství, důstojníku, ale jsem si jistý, že jsem se choval v mnoha ohledech jako zvíře, za což se velmi hluboce a co nejpokorněji omlouvám. Buďte ujištěn, ctihodný strážce zákona, že jsem nelíčené zkroušen. Mám v úmyslu zříci se démona alkoholu, který mne přivedl na toto politováníhodné scestí, a dál žít v požehnaném stavu střízlivosti."
„Takže ty si nepamatuješ ani na to, jak jsi lítal po apelplacu, prozpěvoval si nápěv z Přehradobijců a bombardoval hlídku světélkujícími kondomy naplněnými močí?"
Petersen obrátil oči vzhůru a pak doleva. „Nemůžu říct, že by mi to něco připomínalo, to ne. Ale pokud jsem opravdu spáchal tak ohavný skutek, musím říct, že vůbec neodpovídá mé povaze, jelikož já jsem většinou naprosto spořádaný, mírný a přívětivý člověk, se silným sklonem k poetickým náladám a dobročinným skutkům, což určitě rád dosvědčí zde můj dobrý dlouholetý přítel s tak vysokou bezpečnostní prověrkou." Kývl povzbudivě na Listera.
„Uměl by sis vzpomenout aspoň na to, že jsi v táboře ukradl motorku a pneumatikami vyryl oplzlý obrázky v okrasný zahradě?"
„To jsem fakt udělal? Pak se musím bezodkladně odebrat do nejbližší lékárny, aby mi změnili medikaci, která navzdory příznivému vlivu na moji nevyléčitelnou srdeční chorobu
zjevně přispívá k tak hrozivým a nepřijatelným vedlejším účinkům."
„A vsadím se, že si nevzpomeneš ani na to, jak jsi sešívačkou přicvakl jednomu mýmu kolegovi penis do rozkroku."
Petersen si olízl rty. „Předpokládám, že neuvažujete o nějakém extrémně vysokém úplatku? Mohu vám poskytnout papíry k výjimečně nádherné rezidenci na jednom z do budoucna nejžádanějších měsíců sluneční soustavy..."
„Máš aspoň matnou představu o trestu za přišití genitálií člena Pobřežní hlídky k jeho stehnu? Jsi odepsanej, kamaráde. Zavřeme tě, až zčernáš, a necháme roztavit zámek."
Petersen se obrátil prosebnýma očima na Listera. „Dave? Můžeš mi nějak pomoct?" Lister se obrátil na Esa.
Kapitán obrátil oči v sloup a přistoupil blíž. „Tenhle jde s námi, seržante."
„Kapitáne? Vy chcete, abych ho propustil?" „Je pro projekt nepostradatelný." „Nepostradatelný pro projekt? Co s ním budete dělat? Použijete jeho dech jako palivo?"
„Můžete ho pustit na mou odpovědnost, Bobe. Dohlédnu na to, aby nedělal problémy."
Bachař neochotně naťukal otvírací kód na zámku Petersenových dveří. „Když myslíte, kapitáne." Před poslední číslicí se zarazil a pohlédl na Petersena, který se ze všech sil snažil potlačit radost ve tváři. „Na tvým místě bych se pěkně zdaleka vyhnul Reinhardtovi, kamaráde." „Reinhardtovi?"
„Seržantu Ardenu Reinhardtovi. Tomu chlápkovi, kterýmu jsi přicvakl klacek sešívačkou do rozkroku. Měl dneska strašně důležitý rande, jenže jeho německej kamarádíček bude příští dva měsíce zafačovanej jako Tutanchámon, takže nemá zrovna tu nejpřívětivější náladu. Před chvílí jsem se dozvěděl, že má v úmyslu ti tu přátelskou službičku oplatit, tentokrát ale rozpálenou nýtovačkou."
„Auvajs." Dveře se rozletěly a Petersen vyšel na svobodu. „Díky za upozornění, důstojníku." Obrátil se k Listerovi s Esem a zamnul si ruce. „Takže, vzácní pánové a nepostradatelní členové personálu. Vzhůru na projekt Bouřňák."

„Bouře."
„To je fuk."

devět

„Takže se jde na to?" následoval Lister Esa, který vedl skupinu přes nádvoří do instruktážní místnosti. Petersen šel vzadu, očima nervózně těkal ze strany na stranu a hledal stopy po rozzuřených kulhajících Němcích, kteří by křičeli fistulí a mávali nýtovačkami.
„Jasně, že se jde na to, Šroube. Start v nula osm set."
„Starej vypadal pěkně proti, když jsem ho viděl naposled. Co ho přimělo změnit názor?"
„Ty, Šroube."
Já?" ':. „Další věc, za kterou jsem ti zavázaný, starej citronku."
Lister zavrtěl hlavou. Bez ohledu nato, kolikrát pro vás Eso něco udělal, vždycky to zaonačil tak, že to vypadalo, jako by dlužníkem byl on. „Co se stalo?"
„Rezignoval."
„Rezignoval?"
„Udělal to nejlepší, co mohl, starouši. Byl na dně. Snad si teď aspoň začne trochu užívat života. Mně předal velení nad projektem Bouře."
„Jaký je tedy náš plán?"
Eso se zastavil. „Právě se chystám dát technikům poslední instruktáž. Chci, abys tu kraksnu ještě jednou rychle prohlédl. Kontroloval jsem ji sám a zdá se, že je naprosto košer, ale necítil bych se úplně dobře, kdyby odstartovala bez tvého požehnání. Chci tudíž, abys rychle převzal dohled nad celou misí. Kdyby se při startu něco porouchalo, budu rád, když tam nahoře budeš ty a dáš mi zprávu."
„Žádnej problém."
„Toho si cením. Potom..." Eso zalovil v kapse, „chci, aby sis na pár týdnů odpočinul s rodinou. Zařídil jsem už papíry na dovolenou pro tebe i pro Krissie. Tu máš," hodil Listerovi svazek klíčů.
„Co to je?"
„Mám roztomilou prázdninovou chatičku na lo. Nic přepychového, ale je tam nádherný výhled. Soukromá pláž. Je to tvoje, jestli chceš."
„Na celejch čtrnáct dní?"
„Napořád."
„Tak moment: ty mi dáváš svůj letní dům?"
„No, já už ho teď nebudu potřebovat, ty starej buřte, ne?"
„A co já?" vysunul Petersen bradu Listerovi přes rameno a vesele se usmál. „Mohl bych taky za nějakou drobnou osobní úsluhu dostat extravagantní dar v podobě nějaký nemovitosti nebo něčeho podobnýho?"
„Pro mě můžeš udělat, kamaráde, to, že se už do ničeho nenamočíš."
„To mám pochopitelně v plánu. Totálně jsem změnil povahu. Na to můžete vsadit svůj poslední pennycent, kapitáne."
Eso přikývl, vykroužil neformální, nedbalé zasalutování a zamířil do instruktážní místnosti.
Lister se podíval na klíče a pak zpátky na Rimmerovu rychle se vzdalující postavu. Zavrtěl hlavou. „To je frajer," řekl.
„Třída," přitakal Petersen. „Znervózňuje mě jediná věc."
„Jaká?"
„Kde sakra takhle brzo ráno seženu něco k pití?"

deset

Ze špičky dvojitého doutníku Churchill odpadl špalíček popela a se šplouchnutím plácl o hladinu vody ve vaně, kde chvíli šťastně syčel a potom se ponořil do provoněné pěny.
Admirál Tranter, který už přestal být Skunčím hnátem, si povzdychl, spokojeně vypustil do parou prosyceného vzduchu oblak nahnědlého kouře a ponořil se hlouběji do vody, takže mu bublinky pěny utvořily na bradě plnovous á la Abraham Lincoln.
Odpočíval. Měl pocit, že odpočívá vůbec poprvé ve svém dospělém životě, ale rozhodl se, že nebude nad touto okolností nijak hloubat, protože by to mohlo jeho odpočívání narušit.
Zahákl palec na noze, který teď už připomínal nafouklý růžový ořech, za řetízek od zátky a zatáhl. Voda pomalu s chrochtáním odtékala a nechávala ho zahaleného v pokrývce z pěny. Vylezl z vany a odkráčel do sprchy. Udeřil do studeného kohoutku a celý i s doutníkem se ponořil do ledového proudu vody, kde vydržel, dokud se mu varlata téměř úplně nestáhla do těla.
Oděný pouze v husí kůži vyšel z koupelny do své přemrštěně rozlehlé pracovny, přičemž za sebou zanechával mokrou cestičku, a prudce otevřel největší zásuvku gargantuovského pracovního stolu. Vytáhl odtud služební revolver, překontroloval, zda je nabitý, s cvaknutím ho odjistil a zamířil zpátky do koupelny.
V ústech neustále žmoulal rozmáčené havana a mokrý ukazováček přiložil ke spoušti. Někde v sobě cítil, že to, co se chystá udělat, je poněkud svatokrádežné a víc než trochu bláznivé, ale upřímně řečeno ho to už moc nezajímalo.
Vykachlíčkované stěny koupelny výstřel mnohonásobně zesílily, a když admirálova sekretářka Melissa prudce vpadla do kanceláře, byla přesvědčená, že tam explodovala bomba. Užasla, když viděla, že kancelář podle všeho není vůbec zničená. Naklonila hlavu a nakoukla do koupelny. Tranter tam stál úplně nahý s kouřícím revolverem v ruce a s

vyděšeným výrazem ve tváři. Z ucha mu pomalu vytékal tenký pramínek krve. Koutkem oka si všiml, že vešla, a obrátil se tváří k ní. Jeho obličej se rozzářil drzým školáckým šklebem a řekl trochu zbytečně nahlas: „Do hajzlu, to byla ale slupka."
Melissu nenapadalo nic smysluplného, co by mohla říct, a tak se ho zeptala, jestli je v pořádku.
Admirál svraštil čelo a naklonil k ní hlavu, protože viděl, jak pohnula rty, a přitom neslyšel ani zbla. Zopakovala proto otázku hodně nahlas.
„Ó ano. Nikdy jsem se necítil lip, Mellie," ujistil ji Tranter, otevřel koupelnovou skříňku a vytáhl odtamtud vatu. Nacpal si pořádný chomáč do obou uší, zamířil revolverem znovu a vystřelil podruhé.
Vykřikl uspokojením, když kulka prorazila plnou láhev námořnického rumu trůnící na splachovací nádrži, roztříštila sklo a postříkala kachlíčky a koberec rudohnědým likérem, který dříve používal k mučení svých jater a ničení života. Otočil se, aby se o ten okamžik podělil s Melissou, ta ale vklouzla zpátky do kanceláře a vlastně už spíš utíkala přes apelplac ke stanovišti stráží.
Tranter si přesunul doutník z jednoho koutku úst do druhého, odfoukl kouř od hlavně revolveru a zbraň opět zajistil. Vrátil se do kanceláře, hodil revolver zpátky do zásuvky a položil se spokojeně do obrovského vrzajícího koženého křesla.
Byl svobodný muž. Svoji rezignaci už odeslal e-mailem na ústřední velitelství. V době, kdy se provrtá tlustými nánosy úřednické neschopnosti na tu správnou počítačovou obrazovku, bude už kapitán Rimmer s raketou Bouře dávno pryč.
Tranter si hodil nohu na pracovní stůl a svraštělým palcem zmáčkl tlačítko komunikačního monitoru. Obrazovka zapraskala a objevila se na ní Esova tvář v přílbě. Z reproduktorů plechově chřestil startovní dialog.
„...Bouře. Všichni jsme tady absolutně nadšení. Třicet vteřin, začínáme odpočítávat...!"
„Terciární zapalování... zapnuto."
Tranter se usmál. Za necelé půl minuty si to bude třicet miliard librodolarů ze šmrdlíků Vesmírných sborů hasit pryč z téhle reality do neznámých dimenzí a nikdo z těch řiťomilů na ústředním velitelství s tím nebude moct udělat ani ň. Jejich první reakcí pochopitelně bude, že se to pokusí hodit na Trantera. Mohli by mu pohrozit zastavením penze nebo ho prohlásit za nesvéprávného, případně jej pohnat před Kosmický soud. Ale nakonec všechno stáhnou. Nebudou chtít, aby se vládní agentury, které plánují rozpočet, dozvěděly, že se peníze nesmyslně vyhodily. Zdůrazní důležitost průlomu do jiné reality. Tranter by z toho nakonec mohl ještě vyjít jako hrdina.
Ne že by ho to nějak zvlášť zajímalo. Během čtyřiadvaceti hodin už bude na cestě do svého bytečku na Venuši, kde bude moci konečně popustit uzdu své zálibě v golfu s třetinovou gravitací, nejlépe společně se svou ženou, která s ním pořád ještě sdílí alespoň tuhle vášeň. Když se budou oba snažit, říkal si, ještě by mohli ve svém manželství něčeho dosáhnout.
Usmál se v duchu a jemně zavrtěl hlavou. Cítil se výborně. Cítil se tak dobře jako vyhlášený držgrešle, když mu za peníze vrtají koleno. Jako znovuzrozený. Strávil tolik zbytečných let ve vězení svého zaměstnání, aniž by si uvědomil, že je sám sobě věznitelem, a přitom po celý ten čas stačilo, aby svobodně vykročil.
Mohutný rachot startovacích raket Bouře přitáhl jeho pozornost zpět k obrazovce. Esův obraz se roztřásl a s kvílením vyrazil z chatrného sevření Europy směrem k Jupiteru. V reproduktorech zachrastil hlas operátora mise: „Bouře, jsi absolutně úžasná." Dav shromážděný v kontrolní věži mocně jásal.
Tranter se usmál a otevřel druhou nesmyslně obrovskou zásuvku. Vylovil odtud pestrobarevnou košili a volné bermudy a začal se oblékat do jediných šatů, v kterých se kdy cítil pohodlně, do šatů svého nového života.
V tom novém životě pochopitelně vězel i značný kus neznáma. Dokonce ani admirálská penze by nestačila na hýřivý životní styl a nikde nebyla záruka, že se jeho žena rozhodne odejít s ním na Venuši. Mohla mu naopak pohrozit, že se s ním rozvede, díky čemuž by mohl zůstat skoro bez prostředků. Tranter se nicméně na budoucnost těšil, ať už mu uchystala cokoli.
Jak se ukázalo, jeho obavy byly bezdůvodné. Jeho žena se s ním nerozvede. Najdou společné štěstí. A jako nečekaný bonus Tranter konečně odhalil důvod, proč byla jeho kariéra u Vesmírných sborů tak zablokovaná.
Bylo to prosté. Ve sborech byl ještě jiný admirál jménem Tranter. Dieter Tranter. Jeden úředník z ústředního velitelství, který měl toho dne kocovinu, zaměnil jejich záznamy a na chybu nikdo nikdy nepřišel. Dieter byl, řečeno na rovinu, neschopný. Veškeré jeho hrubé chyby si bohužel našly cestu do Tranterovy složky, zatímco všechny Tranterovy úspěchy byly připsány jemu. Čím hůř Dieter pracoval, tím více ho povyšovali.
Ve výsledku pak Peter Tranter i po rezignaci dostával plný plat, zatímco Dieter zjistil, že mu výplatu snížili o polovinu. Dieter si nikdy nestěžoval. Celá léta nad svým nevysvětlitelným vzestupem po žebříčku hodností žasl a jednoduše věřil, že na něho konečně přišli a spravedlivě ho potrestali.
Ve chvíli, kdy si Tranter nazouval mokasíny, uslyšel oznámení kapitána Rimmera: „Spouštím hlavní pohon Bouře."
Vzhlédl k monitoru a obrazovka celá zbělela. Bylo to tady. Okamžik pravdy. Po bolestně protahované chvíli obraz znovu naskočil.
Tranter se naklonil blíž k monitoru. Eso byl naživu. Všechny výstupy se nacházely v bezpečných mezích. Dokázal to. Kapitán proskočil do nové dimenze. Rimmerův hlas byl přenášen předpovězeným tacheometrickým vysíláním spolu s digitalizovanými informacemi z navigačního počítače. Na člověka, který posunul lidstvo za další hranici poznání, zněl jeho hlas velice klidně a suše. „Bíngo, óemko. Ta kraksna to vydržela - to připište k dobru Šrouboví. Tak se na to podívejme..." přeletěl očima po výstupech. „Někam jsem dorazil, ale nevím kam. Postavení hvězd mi vůbec nic neříká. Žádný orientační bod. Vypadá to na stamiliony světelných let od domova. V dohledu nejsou žádné planety třídy M. Nechápu to. Někde poblíž tady přece musí být život... moment. Na něco jsem přišel. Raketa..."V Esově tváři se objevilo lehké překvapení, což bylo v kapitánově emocionálním slovníku nejblíž, kdy se ocitl nějakému náznaku paniky.
„Panebože, při všech mých kmotrech. Je to..."

A jelikož tacheometrická stopa již ztrácela svou integritu, ve vysílání to zapraskalo a spojení se přerušilo.

část třetí

[zpátky ve zpátečním světě]

jedna

Kocour pozoroval zahnívající hromádku výkalů, po níž se pohybovaly lesklé černé mouchy, které skládaly křídla a pomalu se začínaly soukat do larvích kukel. Bílý povlak se uzavřel a tlusté larvy se začaly kroutivě zavrtávat hluboko do rozkládající se hromádky. „Mňam mňam," prohodil Kocour sám k sobě. „Oběd je skoro hotový."
Kocour, který už v životě pár divných dnů zakusil, vyhodnotil ten předchozí jako svůj nejpodivnější den vůbec. V časném odpoledni nakonec přece jen skončil. Předtím předcházely dlouhé hodiny zvýšených hlasů, vzájemného obviňování a soustředěného zírání do hvězdných tabulek, než Kocour nakonec vzdal veškerou naději, že by se jim někdy v dohledné době mohlo podařit opustit tuto planetu, a vyklouzl po točitém schodišti, aby si hodil krátkého šlofíka.
Zalomil na dvacet hodin v jednom kuse, což ho překvapilo, protože když si šel lehnout, navzdory celodennímu pachtění se vůbec necítil tak ospale. Ještě překvapivější bylo, že po probuzení se naopak unaveně cítil. Jak se ale odpoledne pomalu blížilo k polednímu, únava se začínala ztrácet.
Předpokládal, že je to jen jedna z mnoha nepříjemných věcí, na které si tady bude muset zvyknout: chodit do postele, když se člověk cítí nejčilejší, a vstávat za největší únavy.
No, s tím se dá žít.
S většinou rozmarů zpětného vesmíru se Kocour dokázal vyrovnat.
Dokázal žít se skutečností, že mytím se vlastně špiní, že česáním si rozcuchá vlasy a že po vyčištění zubů má v puse jak v polepšovně. Jeho trpělivost to sice dohánělo na samu mez, ale dokázal se dokonce vyrovnat i s představou, že si bude oblékat pomačkané špinavé šaty, které se během dne vyčistí a uhladí.
Se záležitostmi ohledně potravy se ale smířit nedokázal.
Neuměl se zkrátka vyrovnat s vyhlídkou, v níž třikrát denně vcucával řitním otvorem výkaly a zvracel je úhledně zpracované na špinavý talíř.
Nedokázal ani pomyslet, že by se měl vyčurat.
Vypravil se proto z Kosmiku v době, kdy Lister s Rimmerem ještě spali, a zamířil sem, na nejvyšší místo hory, na odvrácenou stranu od horalovy palírny, aby se tady pokusil vymyslet, jak by se mohl vrhnout z útesu, aniž by padal nahoru. Zatímco seděl a přemýšlel, pocítil náhle nutkání vyrýt v křoví malou jamku. A tam odhalil lejno.
„Depresivní, co?" Kocour se prudce otočil za hlasem a spatřil Listera, který k němu mířil po úzkém chodníčku. „Máš čeho se bát - já se s tím musel vyrovnávat pětatřicet let." Kocour se odvrátil a zíral do zeleného údolí pod sebou.
„Seš si absolutně jistej, že neexistuje způsob, jak bychom mohli sami sebe zabít?"
Lister sešplhal dolů a posadil se vedle něho na kámen.
„Není to tak zlý. Zvykneš si."
S ohledem na Kocoura se mezi sebou dohodli, že všichni budou používat přední řeč. Rimmerovu hlasovou jednotku přeprogramovali během několika vteřin, ale Lister se cítil že
svého rodného jazyka pořád ještě trochu nesvůj, především pokud šlo o sykavky. Nicméně to přinášelo do jejich vztahů zdání normálnosti, kterou teď všichni naléhavě potřebovali, a Lister si uvědomoval, že si tuto řeč stejně bude muset dříve či později znovu osvojit. Značně později, než by se mu líbilo, ale přesto...
Rozhlédl se po nádherném horském panoramatu, v němž orel uprostřed letu upustil malé ptáče a poté se úžasnou rychlostí vrhl střemhlav vzhůru. „Aspoň jsme na planetě, kde žijí lidé."
Kocourova zakaboněná tvář se pomalu zformovala do úsměvu. „To máš pravdu, kámo. Opravdu jsou tady lidi. A někteří dokonce ženskýho pohlaví! Teď brnkáš na mou strunu! Měj se na pozoru, planeto Země, bůh sexu je ve střehu!"
Lister zvedl paži s otevřenou dlaní: „Než se celej rozparádíš, rád bych, aby ses na vteřinku zamyslel nad tím, co tady s sebou nese třeba takový vykouření."
Kocourův úsměv se na okamžik ještě rozšířil. Potom se mu na čele objevily vrásky. Koutky úst se narovnaly. A potom spadly jako nenavoskovaný Zapatův knír. Poté se mu zvedl nos a jeho špička zamířila vzhůru k ofině. „No páni," zakňučel. „Díky, že ses se mnou o to podělil."
Lister se usmál: „Ptal ses." Zničehonic pocítil pohyb v jícnu a cosi se mu dralo hltanem vzhůru do úst. Začal žvýkat. Nějaké maso. Dole pod skálou spatřil kost. Natáhl ruku a kost mu do ní skočila. Vyzvracel velký kus narůžovělého masa a připlácl ho na kost.
Kocour se pořád ještě tvářil zdrceně a znechuceně pod dojmem sexuální noční můry, kterou si právě představil. Když si nedá pozor, stráví příštích deset let s přimhouřenýma očima jako krátkozraký pan Moula z kresleného seriálu. „Co to má sakra znamenat?"
„Nejsem si jistej." Lister vydávil další plná ústa a zamyšleně žvýkal. „Řekl bych, že je to králík." Žvýkal dál. „Je to fakt dobrý." Lister nabídl kost Kocourovi: „Nechceš si taky kousek vyzvracet?"
„Zatím ještě ne, kámo," usmál se Kocour beze stopy humoru. „Zeptej se mě za pár století."
Lister pokrčil rameny, přitáhl si kost k ústům a vrhl na ni další kus masa. „Dřív nebo později budeš muset začít jíst."
„Později. Mnohem později."

Jak si přeješ. Poslyš, uvažujeme s Krytonem o tom, že dáme v Kosmiku hlavy dohromady dřív, než se vzbudí Rimmer. Pokusíme se dát do kupy nějakej plán, než se nám tam začne plantat královna vší paniky."
„Plán? Mně je plán jasnej." Kocour spatřil malý oblázek kutálející se k němu vzhůru po skalní stěně. Natáhl ruku a chytil ho do dlaně. „Budeme tady trčet dalších deset let a nasávat do zadku tentononc."
„Není to tak úplně jednoduchý. Jdeš se mnou?" „Počkej vteřinku. Musím... Myslím, že potřebuju..." kývl na nedalekou hromádku.
„Žádnej spěch." Lister se přikrčil ke skále a vyskočil dobré tři metry vzhůru na stezku. „Sejdeme se v deset."
Kocour se za ním díval, jak si to šlape zpátky k jeskyni, pak pohlédl znovu k vyhrabané jamce a přemítal, jestli by nebylo aspoň možné umřít hlady.
Lister vyzvracel celé králičí stehno dřív, než se vrátil do Kosmiku. Na stole se skenerem ležel talíř s dalšími kostmi, a tak tam přidal svou porci, kterou právě vydávil, a vzal si další ohlodanou kost, zatímco z malé kuchyňky naproti kokpitu, z níž se vcházelo do střední části lodi, přišel Kryton. „Výborně, vy jste našel oběd, pane." Lister zamával kostí: „Kde se to tady vzalo?" „Odpadní jednotka vydávila nějaké kosti. Při bližším ohledání jsem zjistil, že pravděpodobně pocházejí z tvora z rodu oryctolagus cuniculus, což je chlupatý, ve skupinách žijící býložravý savec s dlouhýma ušima a krátkým ocáskem, jehož barva se může lišit od hnědé až po..." „Tak je to králík, jo?"
„Právě to říkám, pane. Našel jsem vhodně špinavý talíř a kosti na něj přichystal. Ach..." zahleděl se na talíř. „Vy jste už jednu porci vyzvracel."
Jo. Myslím, že bys měl už připravit gril. Za chvíli ho budeme muset dát odpéct." „A potom pravděpodobně budu muset vzít to zakrvácené
mrtvé tělo ze syrového masa a pokusit se je celé nacpat do kůže."
Lister přikývl: „Jo, taky bych řekl. Myslím si, že najdeš nějakou past, do který ho budeš moct strčit. Necháš ho tam přes noc a bude to. Ráno přijdeš a uvidíš ho skotačit v družném veselí se všemi králíčkovými příbuznými."
Kryton se rozzářil. „To je úžasné. Mám rád, když má jídlo šťastný konec."
„Tak. Myslím, že to řeší otázku, odkud všechno naše jídlo bude pocházet."
„Odkud?" Rimmer scházel po točitém schodišti, zíval a protahoval se.
Lister se pokusil skrýt své rozčarování. „Z nastraženejch pastí, lovu a rybaření. Příštích deset let budeme žít jako zálesáci."
Rimmer se došoural ke stolu se skenerem a sesul se do křesla. Já jsem kurva strašně utahanej."
„To si zvykneš."
Rimmer opět zívl. „Jak se tady vlastně chodí na ryby? Vezmeš si mrtvou rybu na břeh řeky, sedíš tam, dokud sebou nezačne vrtět, neskočí ti na háček a nenatáhne vlasec do vody, a potom počkáš, až se vykroutí na svobodu?"
Ze vzduchového uzávěru se klátivě vypotácel Kocour. Vypadal ztrápeně a vychrtle, jako by právě strávil rok na samotce na Ďábelských ostrovech, po němž by si dopřál ještě půlroční zastávku v chladivých prostorách Alcatrazu.
„Já to nezvládnu. Prosím, aby mě někdo z vás střelil do hlavy."
„Podívej," praštil Lister do talíře s dalším hotovým stehnem a podal Kocourovi kost, „nemá smysl o tom pořád dokola žvanit. Zůstali jsme trčet tady. Budeme s tím žít. Musíš se na to začít dívat z tý lepší stránky, jinak se z toho zblázníš. Záleží jen na tobě."
„Z lepší stránky?" Kocour obracel v ruce králičí kost. „Ono to tu má nějakou lepší stránku?"
„Na planetě se děje spoustu pozitivních věcí. Nikdo tady neumírá. Po nemocích se ti udělá mnohem líp. Sex není pochopitelně tímhle způsobem tak velká zábava a na záchodě je to otrava, ale aspoň víme, že příštích deset let zůstaneme naživu a ve zdraví, což hned tak v každým vesmíru říct nemůžeš."
„To je pravda," odkolébal se Kryton k talíři a s lepkavým,
praskavým zvukem spojil dvě hotová králičí stehna k sobě.
„Je zde spousta výhod. Vezměte si takovou válku. Válka je tady skvělá věc. Za necelých padesát let například vypukne druhá světová. Ožijí miliony lidí. Hitler ustoupí přes celou Evropu, osvobodí Československo a Polsko, rozpustí Třetí říši a zdekuje se s tou svou uhrovitou prdelí zpátky do Rakouska. Je škoda, že už při tom nebudeme."
„Třeba budeme," založil si paže před sebou Rimmer. „Kdo může s jistotou říct, že stihneme příští odletové okno?"
„Rimmere, my to úplně určitě stihneme. Já aspoň nemám v úmyslu strávit konec svýho života sezením na vysoký stoličce a prskáním meruňkový a jablečný přesnídávky na nějakou holku na hlídání."
„Přesnídávky?" Kocour vydávil kus králičího masa. „Vy mi vážně chcete tvrdit, že tady můžeme zůstat až do doby, kdy z nás budou mimina? To já nedokážu. Kočka nemůže být zároveň cool a mimino."
„Nemůže se nám stát, že bychom nestihli odletový okno. Za to ručím. Jen se nad tím pořádně zamyslete: jak se asi motory dostaly tak hluboko do země? Jak je možný, že tak strašně zrezivěly?"
Rimmer pokrčil rameny.
Lister se ohlédl na Krytona, který začínal mít podezření, že provedl další chybný výpočet při plánování jejich odletu, a potom kývl směrem ke vzduchovému uzávěru: „No tak," řekl. „Jen se podívejte."
Vydali se po přistávací rampě ke vchodu do jeskyně. Lister ukázal na vzdálený hřeben hor: „Musíte myslet pozpátku. Nepředstavujte si, že odlítáme. Představte si, že přistáváme, jenom jsme se snesli příliš nízko. Podařilo se nám tak tak přeletět přes hřeben hor, ale rychle ztrácíme výšku a narazíme do vrcholků těch obřích sekvojí. Dva přistávací motory se utrhly a zahučely do země. Chvíli si děláme legraci, chvíli se modlíme a řítíme se skrz vrcholky stromů. Poslední přistávací motor se uvolní a zaboří se jen o pár set metrů dál. Teď nás už drží jenom pár zpětných trysek. Vrcholky stromů začínají trhat obrovské kusy podvozku, v tu chvíli upadne nádrž s palivem, kterou našel ten zálesák. Vidíme, jak se před náma rýsuje tahle hora a my nemáme sebemenší šanci ji přeletět. Potom jako na zavolanou uvidíme tuhle jeskyni. Zamíříme do jejího ústí, spustíme zpětný trysky na plnej výkon a držíme si palce. Do stěn jeskyně vypálíme ty

klikatý značky a jakžtakž se nám podaří zastavit. A teď mi řekněte, jestli to nedává smysl."
Nastalo dlouhé ticho. Kryton se nepříjemně ošíval. Doufal, že z toho nikdo nevyvodí logické důsledky, ale Rimmer ho zklamal.
„Zadrž okamžíček. Jen kratičkou malou chvilinčičku. Ty říkáš, že k odstartování motory vlastně nepotřebujeme?"
Lister pokrčil rameny: Jak jsem říkal. Podle mě to dává smysl."
„Dává to dokonale smysl. Dává to strašlivý, děsivý smysl." Rimmer se obořil na kroutícího se mechanoida. „Protože to znamená, že jsme mohli odletět kdykoliv. Všechno to hledání přistávacích motorů bylo naprosto zbytečné. Jakmile odstartujeme, vytrhnou se ze země a samy se začnou instalovat zpátky k raketě."
Lister zavrtěl hlavou. „Ty tou svojí kebulí pořád ještě nedokážeš pochopit, jak to tady chodí. Tady nemáš žádnou volbu v tom, co uděláš, protože jsi to už udělal. Ty jenom oddělávás věci, který jsi už udělal. Jasný?"
„Nepokoušej se mě zmást celou tou lacině efektní zpátečně filosofickou hantýrkou. Neoddělali jsme to, protože jsme se o to ani nepokusili." Rimmer se výhružně zašklebil na Krytona. „A nezkusili jsme to, protože tady kapitán Shnilej mozek si to řádně nepromýšlel."
Lister si povzdychl. Rimmer a obviňování. Těžký oříšek. „Rimmere, ty motory byly rezivý, když jsme je našli. Kryton ani nikdo jinej nemohl udělat nic pro to, aby rezivý nebyly. A do toho stavu se mohly dostat jedině za spoustu let."
Jenže by nezrezivěly, kdybychom se je nepokoušeli hledat, protože bychom odletěli dřív, než by měly příležitost zrezivět, že?"
„Podívej: na Kosmiku bylo zespodu spoustu čerstvě navařených panelů. Kdybychom se snažili stihnout poslední odletový okno, byly by rozsekaný na cucky, když jsme je našli."
„Přesně! Jenže k tomu došlo jenom kvůli tomu, že Kryton neuvažoval logicky!"
„Rimmere, já tomu nerozumím. O co se to snažíš?"
Já jenom říkám, že jsme mohli odpřistát včera večer nebo zítra večer nebo kdy to kurva bylo nebo bude, jenom kdyby si Kryton uvědomil, že k odpřistání žádné přistávací motory nepotřebujeme."
„Aha," přikývl Lister.
„Přesně tak." Rimmer zmateně ustoupil. Zdálo se, že vyhrál hádku, ale měl divný pocit, že ji vlastně prohrál.
„Když teda máme tohle za sebou," usmál se Lister, „myslím, že bychom se měli raději pustit do pracovního plánu. Za prvé musíme sundat ten přistávací motor, který jsme právě připevnili, a potají ho odnést zpátky do poustevníkovy chatrče."
„Proč?" zeptal se Kocour, který vzhlédl od zpola odsnězené porce králíka a z celé hádky zjevně nechápal ani slovo.
„Dříve či později ti hoši z hor odnesou motor zpátky do lesa, zakopou ho a odnajdou přesně na tom místě, kde se utrhl z Kosmiku. Předpokládám, že jsme Kosmik na břiše záplatovali, aby byl příštích pár let obyvatelnej. Než vyrazíme do odletovýho okna, budeme muset ty panely začít demontovat, až bude spodek vypadat jako totální vrak. Potom počkáme, až celej ten krám odreziví."
Lister zamířil zpátky přes rampu ke skladištím, aby tam našel svařovací nářadí. Bude to zvláštní zkouška, strávit příštích deset let sledováním, jak mizí rez. Jemu a Kocourovi bude tou dobou kolem patnácti. Puberťáci. Pokud do deseti let koroze úplně nezmizí, budou muset počkat na další odletové okno. Podle jejich co možná nejpřesnějších výpočtů by k této výjimečné příležitosti došlo v době, kdy by Davidu Listerovi
byly méně než dva roky.

dvě

Holly se snažil nemyslet.
Upřímně řečeno, do téhle šlamastyky ho uvrhlo na prvním místě právě přemýšlení a bylo pravděpodobné, že další přemýšlení by celou situaci jen dál zhoršilo.
Před docela krátkou dobou, necelými dvěma třetinami průměrného věku lidského dožití, byl tou nejinteligentnější inteligencí, která kdy inteligentila.
„Být při tom," pokýval Holly moudře hlavou. „Být při tom a koupit si na památku tričko." Cynicky se zasmál. „A na tom příslovečném tričku by bezpochyby stálo: ‚Šel jsem k prameni veškerého poznání a dostal jsem jen tohle zasraný všivácký IQ'."
Holly vstoupil do života jako palubní počítač na těžařské lodi Červený trpaslík. Do vínku dostal požehnané a celkem úctyhodné IQ 6000, což mu s přehledem stačilo, aby zastal svou práci, přičemž mu zůstal dostatek mozkové kapacity, aby mohl porazit pár šachových velmistrů, simultánně složit jednu dvě fugy a provést ve velkém opravy několika směšně naivních omylů ve všech textech Stephena Hawkinga a Alberta Einsteina. Potom veškerou posádku až na jednoho člena zabil jaderný výbuch a Holly byl přinucen strávit větší část z tří milionů let sám. Nekonečná samota způsobila, že - abychom se nevyjadřovali eufemisticky - poněkud zpitoměl. Měl o kolečko míň než závodní dráha vozů formule 1. Byl počítačově senilní.
A mohl tak zůstat, kdyby nedostal zdánlivě nevinnou radu od lacinému plastikového mluvícího toustovače. Holly si se smutkem uvědomoval, že jeho ochota požádat o radu levný kuchyňský přístroj je skutečně známkou, jak hluboko jeho intelekt klesl. Ještě smutnější bylo, když zjistil, jak touženě si přeje, aby Mluvící Toustovač chráněný ochrannou známkou (o patent je požádáno) zde byl i nyní a mohl mu poradit.
Toustovač navrhl, aby si Holly zvýšil intelekt za cenu drobného zkrácení životnosti svého runtimu.
A opravdu to fungovalo. Holly dosáhl omračujícího IQ ve výši dvanácti tisíc bodů. Jenomže místo měření své životnosti na tisíciletí musel svůj život začít měřit na milisekundy.
Přesto mu jeho jasnozřivý stav umožnil, aby mu těch pár ubohých vteřin, jež mu byly vyměřeny, stačilo ke

zformulování plánu na záchranu.
Naprogramoval lodní navigační počítač, aby zamířil do zpětného vesmíru. Vzhledem ke zdejším reverzním fyzikálním zákonům mu operování při maximálním intelektu naopak životnost prodlužovalo.
Kdyby tady mohl pár desítek let zůstat, všechno by bylo prostě senzační. Byl by z něho superchytrý počítač k pohledání. Bohužel se však musel vrátit do svého vesmíru, kde zanechal Rimmera s Kocourem trčet v Kosmiku.
Nedokázal si teď vzpomenout, proč je vlastně nevzal s sebou. Snad že by byl pro ně ten výlet příliš nebezpečný. Možná by při zpětném chodu času nefungovala stáze. Ať už byla příčina jakákoli, nechal je tam trčet jeho génius a musel k tomu mít sakra pádný důvod.
Ale podařilo se mu alespoň prodloužit si délku dožití na několik měsíců, a to dokonce při chodu na superintelektuální úrovni. Další prodloužení života musel směnit za část své inteligence. Snížil si IQ na tři tisíce, tím ale získal jenom pár desítek let, což zase nebylo tolik. A tak si inteligenci snížil ještě víc. A znovu. A čím byl hloupější, tím víc mu připadalo směňování mozkových buněk za další runtime jako dobrý nápad.
Nyní dosáhl bodu, kdy už nebyl ani natolik chytrý, aby si dokázal své IQ a délku dožití spočítat. Přemýšlel o tom, že by ten proces maloučko zvrátil, ale zjistil, že si nedokáže daný postup vyvolat.
Hloubal nad výpočty, které prováděl, když býval chytřejší, ale byly beznadějně mimo dosah jeho chápání. Nesmyslné algebraické klikyháky, které zrovna tak mohly být řecky. Jistě, jelikož šlo o algebru, tak něco z toho téměř určitě řecky bylo, ale podle smyslu, který z toho Holly dokázal vyčíst, to
luky klidně mohly být značky zanechané na papíře batalionem mravenčích vojáků trpících průjmem.
Holly si už nedokázal vzpomenout, jestli se mu líbilo, když byl superchytrý, ale určitě se mu nelíbilo zírat jako tele na inzerát na spodní prádlo. Muselo to být krásné, říkal si, něco vědět. Necítit se zaskočený těmi nejjednoduššími životními záhadami. Netrávit bezpočet hodin starostmi o to, kdo vlastně rozhodl, kolik vrstev slupek má mít cibule, jak se mu to stalo nedávno. Proč některé cibule mají jen jednu, zatímco jiné se těší ze šesti či sedmi. Dokonce i tehdy, když pocházejí ze stejné síťky. Připadalo mu to od přírody krutě rozmarné, připravit jednu nevinnou cibuli o dostatečný ochranný obal a jiné, jinak zcela identické cibule zabalit do několika vrstev hřejivé hnědé slupky.
Holly se nad strádáním cibule natolik rozohnil, že si nevšiml, že se mu posádka zapomněla vrátit podle plánu. Když si pak toho konečně všiml, měli už téměř deset let zpoždění. Přemýšlel, jestli by snad měl jít a pokusit se je najít. Ale co kdyby se s nimi minul? Co kdyby riskoval nebezpečnou cestu do zpětného vesmíru, a oni se odtamtud dostali někudy jinudy? Musel by pak riskovat zase cestu zpátky. A co kdyby to udělal, a oni by se zatím vrátili, zjistili by, že tam není, a šli by ho hledat? Mohli by se tak hledat celá staletí. Ale co když čekají ve zpětném vesmíru a říkají si: „No, máme zpoždění, Holly nás určitě bude hledat, to už tady můžeme počkat, až se ukáže"? Jenže pokud Holly věděl, byl poslední inteligentní bytostí v celém tomhle vesmíru a připadalo mu poněkud neodpovědné nechat ho úplně opuštěný. Co když se nějaká životní forma z nějakého jiného vesmíru zastaví na kávu a trochu si pokecat? Bude si říkat: „To je ale podělanej vesmír, to vám teda řeknu. Totálně postrádající inteligenci v jakékoli podobě či formě. To se na to můžu vysrat, padám pryč."
Holly ten problém několik let převracel ze všech stran, ta starost mu naháněla panický strach, byl rozervaný mezi svou předpokládanou odpovědností reprezentanta vesmíru a povinnostmi k tomu, co zbylo z posádky Červeného trpaslíka, až nakonec dospěl k závěru, že to už nestojí za ta duševní muka, a obrátil svou pozornost k hlavolamu s polonahou cibulí.
Natolik se smířil s tím, že zbytek svého života stráví v naprostém osamění, že dokonce přestal kontrolovat své radarové skenery a nevšiml si blížící se lodi, dokud přímo nepřistála v přístavišti.
A kvůli tomuto drobnému opomenutí se Hollyho zdánlivě neřešitelné problémy náhle výrazně zhoršily.

tři

Kocourovi teď bylo patnáct let a chystal se poprvé v životě na sexuální styk.
Snad to bylo jen světlo měsíce v úplňku, které vrhalo modravý fantastický svit na poustevníkův srub a dodávalo všemu neskutečný pohádkový nádech. Nebo to byla prostě jeho hladina testosteronu, která by měřena na Richterově stupnici zbořila celé Los Angeles, Orange County a půlku tichomořského pobřeží.
Jenže to byla ta nejnádhernější žena, o jaké se mu kdy snilo, že by mohla žít.
Jak zjistil po hodinách ponižujícího odposlouchávání, jmenovala se Lindy Lou. Byla to nějaká příbuzná Ezekiela a Zachariáše, horalů, kteří bydleli ve srubu. Jenže většina lidí, s nimiž se Ezek a Zach znali, byli pravděpodobně jejich příbuzní.
Lindy Lou byla blond, bylo jí šestnáct let a nosila lehké šaty z kostkovaného plátna.
A nic jiného.
Ve sladkém žáru toho nepokojného léta se jí červenobílá šachovnice šatů lepila k pružnému rozpálenému tělu jako potravinová fólie na kuře v mikrovlnce. Stehy v každičkém švu se toužebně přály roztrhnout. Půlměsíčkové stopy potu, které se mazlily se stínem trigonometricky nevídaných ňader, sloužily pouze k tomu, aby přivedly Kocoura k bodu varu.
Snědl by zaživa svou matku, jen aby mohl deset vteřin lízat tu ženu v podpaží.
Právě teď stál na špičkách pod oknem se staženými žaluziemi, za nímž Ezek škubal za struny svého banja, Zach podupával a točil se jako káča po jediné místnosti srubu a Lindy Lou bezútěšně seděla na masivní posteli s rukama sepjatýma v záhybech svých našponovaných šatiček a bezútěšně zírala před sebe na nic určitého.
Skutečnost, že byla smutná, Kocoura nesmyslně dohánělo k šílenství. Ať to byl kdokoli, kdo jí setřel ruměnec z tváří a úsměv z plných rtů, zajistil si permanentní místo na Kocourově nenávistném seznamu. Kdyby v té chvíli věděl, že ten

výraz smutku v opálené tváři Lindy Lou způsobil on sám, pravděpodobně by ho na místě trefil šlak.
Lindy Lou přišla za Ezekem a Zachem teprve předešlého rána. Vylezla zmáčená slzami z nové naleštěné dodávky bratrů a vklopýtala do srubu, kde jí úslužní horalové svědomitě vybalili lepenkový kufřík.
Kocour se do dívky beznadějně zamiloval už jen přes její zavazadlo.
Bílá konfekční podprsenka, modré kalhotky se štítkem zřetelně viditelným skrz krajkové průhledy, spodnička, jejíž krátkost dohánělа Kocourovy gonády k nepříčetnosti.
Banjo znenadání zmlklo. Ezek si strčil trsátko do kapsy montérek a pověsil nástroj na dva hřebíky na zdi. A Lindy Lou začala vzlykat.
Bratři se shlukli kolem ní, utěšovali ji a z toho mála, co Kocour dokázal vyrozumět ze zpáteční řeči, začali se jí vyptávat, co ji trápí.
Nakonec už Kocour její vzlyky nedokázal dál snášet. Tiše se odkradl od okna se žaluziemi a utíkal si pro útěchu do měsícem zalitého lesa.
Když ucítil, že se mu prudce oddechující hrudník začíná uklidňovat, praštil sebou do zváleného důlku velikosti lidského těla v hustém, mazlivém kapradí. Tam zůstal ležet v mrazivém svitu měsíce, srdce mu divoce bušilo, v duši měl zmatek a ve slabinách cítil zvláštní uspokojení.
Náhle si uvědomil v horském vzduchu podivnou vůni. Začichal. Cítil se zároveň zmatený a lačný. A potom pocítil vzrůstající bolestivé zduření v kalhotách. Nepohodlně se v kapradí zavrtěl. Ve slabinách ucítil bolest. Aby ji zmírnil, rozepnul si kalhoty a stáhl si je pod kolena. Erigovaný úd se mu rozechvěl.
Stáhl si spodky na pevná, svalnatá stehna. Pach sexu zesílil. Celé tělo se mu začalo lesknout sladkým potem.
A potom ji uslyšel. Ječela a utíkala lesem směrem k němu. Napřímil se z hladivého kapradí do sedu. Nalevo spatřil cosi bílého. Natáhl se po tom a uchopil tu bělost do dlaně. Kalhotky.
Přitiskl si je k tváři. Vdechoval je.
A pak se ozval zvuk lámaného kapradí. Její křik byl blíž. Cítil se nevysvětlitelně dvojznačně: měl strach, ale zároveň byl podivně ukojený.
Řítila se temným lesem. Běžela jako o život, pozpátku a bosa v neskonale dokonalých, lehounkých kostkovaných šatech.
Uháněla k místu, kde ležel. Přestala ječet a obrátila se k němu obličejem. Výraz v její dokonalé tváři ho zmrazil jako tekutý dusík.
Oči i ústa byly ztuhlé v širokém němém výkřiku. S hrůzou vyrytou ve tváři se obkročmo postavila nad jeho Sílící erekci.
A potom na ni nenucené dosedla.
Na půli cesty začala znovu křičet. A potom křik ustal.
Začala po něm klouzat nahoru a dolů. Začala vzdychat. Tentokrát však vtom úpění nebyla žádná bolest. Křičela v extázi.
A navzdory svému zmatku se Kocour ztratil ve vlastní verzi téže extáze.
Mocně vřískal, zatímco se mu orgasmus vsakoval do těla. Hýžděmi se začal nazdvedávat k ní, aby vyšel vstříc jejímu dychtivému přirážení.
A potom se milovali.
Bez upozornění se z něho zvedla a zůstala nad ním stát.
Postavil se vedle ní a cítil, jak ho něžnýma rukama hladí po hrudi.
Potom popadla jeho roztouženou erekci a vsunula mu ji do spodků. S chichotáním mu natáhla kalhoty a zapnula zip.
Pak se sklonila, sebrala své kalhotky a vklouzla do nich, aniž by z něho spustila oči.
Políbila ho. Líbala ho dlouho a vášnivě, až jeho erekce povadla.
A potom se mu zavěsila za paži a vydali se pozpátku na procházku lesem. Ona celou dobu povídala, on se usmíval a přikyvoval, přičemž nerozuměl ani čtvrtině toho, co vypráví, ale ani jednomu z nich to příliš nevadilo.
Dorazili na mýtinu, kde měli Ezek se Zachem svou palírnu, a ona ho zničehonic nemotorně políbila. Chvíli mluvila a on poslouchal, jak nejlépe uměl, potom se usmála a pozpátku odběhla.
Kocour zůstal na mýtině stát zmatený a ztracený.
Postupem let se naučil chápat, jak fungují věci pozpátku, poté, co se už přihodily, ale žádné racionální zdůvodnění mu nedokázalo vysvětlit, co se právě stalo mezi ním a tou nádhernou mladou dívkou.
Neuvědomoval si totiž jistou anatomickou skutečnost.
Ta skutečnost byla takováto: na rozdíl od Kocourů nemají lidští samci žádné zvláštní zařízení na vyvolání ovulace u samičky.
Což znamená, že lidský penis není vybaven ostrými bolestivými háčky.

čtyři

Bylo chvíli před rozbřeskem noci. Kryton stál pod břichem Kosmiku, zakláněl se, aby světlomet v jeho hrudi nasvítil zející rány v lodním podvozku. Když se vezme v úvahu, že mechanoid vždycky dokázal najít něco,
čeho se bylo možné obávat, byl s tím, jak to tam vypadá, docela spokojený. Seznam věcí, na které v současné chvíli nechtěl myslet, sestával pouze ze dvou položek, což pro něho představovalo téměř celoživotní rekord. A potřeboval se zamyslet nad spoustou pozitivních dat.
Za poslední desetiletí z lodi zcela zmizel rez. Před několika týdny sundali všechny přivařené panely a na Listerův popud je odnesli do jedné z kůlen obou horalů, kde je uložili
do rohu.

A pak se konečně otevřelo odletové okno. Technicky vzato mohli odletět kdykoli během následujících tří týdnů, ale absolutně optimální chvíle odletu, která skýtala nejlepší podmínky pro zvládnutí případných chyb, měla nastat v několika následujících hodinách. Kryton byl odhodlaný to zvládnout.
Všechny signály byly dobré.
Zkroucené okraje trhlin ve spodní části Kosmiku získaly na ostrosti a lesku. Před hodinou začalo několik děr nasávat kouř.
Kryton přejel pohledem stěny jeskyně. Z rýh se začínalo kouřit.
Zkontroloval svůj vnitřní chronometr a spokojeně zamlaskal. Je čas zavolat hochy.
Nedokázal vlastně říct, v které chvíli začal o Listerovi s Kocourem přemýšlet jako o „hoších". Došlo k tomu postupně, sotva si toho všiml. Byla to spíš souhra mnoha drobností. Například jejich prádlo. Všiml si, že jejich prostěradla jsou čím dál častěji čistá, vyžadují, aby se častěji dávala do pračky na ušpinění, a vytahoval je celá ztvrdlá a šustivá. Patnáctiletý Lister začal být neuvěřitelně náladový a nakonec ho do stavu nevrlosti dokázala uvést i sebenevinnější Krytonova otázka. Také se zdálo, že potřebuje být častěji sám. Vyvinul se v něm neukojitelný hlad po počítačových hrách. Dokázal trávit dlouhé hodiny v odpočinkových buňkách, kde chabě brnkal na kytaru a falešně zpíval truchlivé písně. Občas z jakéhosi pro Krytona neidentifikovatelného důvodu zakoušel ničím nevyvolané deprese a zamykal se, aby se mohl vybrečet.
Nastaly i další drobné změny. Například výrazně poklesla kvalita oddechové konverzace v celé skupině. Lister začal být ve vzrůstající míře tvrdohlavě dogmatický. Hádal se s kýmkoli o čemkoli, bez ohledu na to, jak mizerně byl o daném tématu informovaný. A Kocour, který byl mizerně informovaný o každém tématu, se hádal spolu s ním.
Z Krytonova hlediska však nejznepokojivější změna spočívala v tom, že si ti dva začali hrát. Dokázali spolu strávit i celou noc v lese šplháním po stromech a pořádáním předstíraných bitev mezi sebou. Nakonec se už ztráceli i na několik dnů. Kryton je minulý den ráno upozorňoval, že se blíží odletové okno, ale oba začali časem být bizarně neuctiví k jakékoli autoritě, a tak neexistovala žádná záruka, že se vůbec budou obtěžovat, aby se ukázali.
Raně podzimní slunce vystrčilo oranžovou hlavu za hřebenem hor. Kryton se odkolébal k východu z jeskyně a vyhlédl ven. Už před pár týdny, když bronzové listy začaly vyskakovat na stromy, začala se ve vršcích sekvojí ukazovat spálená stopa. Teď už byla očividnější.
Kryton zaslechl Rimmera, jak se zíváním míří z rampy dolů k němu. „Jak to vypadá?"
„Naprosto nejslibněji." Kryton zamával rukou. V rozpuku soumraku bylo vidět, jak se z některých ulomených vrcholků stromů kouří.
Rimmer pohlédl na hodinky. Půl desáté. „Byli venku celou noc?"
Kryton přikývl.
„Předpokládám, že je to moc nezajímá." Kryton zavrtěl hlavou.
Rimmer zamumlal: „Mizerové," a odešel dolů pod Kosmik. „Dělá mi starosti, že ten párek nezodpovědných ťulpasů bude muset tuhle prokletou kraksnu pilotovat. Bude to úžasný výlet, až se budeme pozpátku řítit skrz ty stromy a ti dva budou vpředu zuřivě onanovat."
Kryton se na něho obrátil: „Já si nemyslím, pane, že by masturbovali nějak přesmíru. Na mladíky v jejich věku určitě ne."
„Děláš si legraci? Tam nahoře v odpočíváme je to jako v nějaké zasrané opičárně. Honí si ho tam náruživěji než na dvoře francouzských Ludvíků. Přísahám Bohu, že nepřestávají ani během jídla."
Kryton neodpověděl. Všechny dostupné databáze, které mohl prozkoumat, byly v této oblasti mimořádně zmatené. Pravda byla, že mu obsesivní vyhledávání sexuálního sebeukojení připadalo u obou chlapců poněkud přehnané. Jenže jeho po pravdě řečeno mátl celý proces lidské sexuality. To, že se lidé v zájmu reprodukce vyhledají, svléknou se donaha a vrtí se jeden na druhém, až se z nich vyloučí všelijaké ublemtané tekutiny, chápal. No dobře. Už to mu připadalo jako obzvlášť pomatená činnost, jenže lidé, ti ubožáci, na tom prostě lpěli. Skutečnou hádankou pro něho ale bylo, kolik tělesné a duševní energie na honbu za tím lepkavým vrtěním
podle všeho celý rod vynakládal. Zdálo se, že se jím nějakým způsobem zabývá většina jejich písní. Vynořovalo se téměř ve všech jejich knihách a časopisech. Nemohl se zbavit pocitu, že kdyby už, Bůh chraň, mělo i jeho samotného nějaké takové iracionální nutkání postihnout, potom by měl aspoň tolik dobrého vkusu, aby o tom pomlčel. „Na tom odletu mě znepokojuje jedna věc." Kryton se ohlédl. Rimmer zíral na roztržený kov u krytů motoru. Zahleděl se ústím jeskyně na vzdálené vrcholky hor. „Zdá se, že Listerova předpověď byla správná. Přeletíme nízko nad těmi horami a škrábneme o vršky stromů. Já se ale ptám proč?"
„Proč, pane?" snažil se Kryton působit ledabyle. Tohle byla jedna z těch dvou věcí, o kterých nechtěl přemýšlet.
„Ano, proč? Proč poletíme tak nízko nad horami? Proč nemůžeme dosáhnout výšku nad lesem? Už o tom přemýšlím nějaký čas. A pak je tu poškození lodi," ukázal na spodní část Kosmiku. „Věřím, že většinu z toho způsobily koruny stromů. Jenže tady vzadu je obrovská díra. Ta vypadá dost ošklivě."
To byla ta druhá věc, o které Kryton nechtěl přemýšlet. ! Trhlina, na niž Rimmer poukazoval, byla skutečně brutálnější než ostatní škody. Tři metry napříč, téměř kruhová, a začalo se z ní kouřit dřív než ze zbytku rakety. Teď už byla téměř doruda rozžhavená. Kryton měl jen velmi málo představ o tom, jak díra mohla vzniknout, a žádná z nich nebyla moc příjemná.
Před jejich vysvětlováním ho zachránil Lister, který se bez dechu přiřítil do jeskyně.
Rimmer viditelně ztuhl. Jeho vztah s čím dál nedospělejším Listerem ztrpkl do té míry, že už spolu nehovořili, pouze . si vyměňovali urážky. „Ale, Listy," rozzářil se a spráskl ruce. Jsem moc rád, že ses dokázal odtrhnout od svých imaginárních kamarádů a přidat se k nám."
Lister se drze zašklebil, zdvihl prostředníček pravé ruky a bodl jím do vzduchu.

Rimmerův úsměv se ještě víc rozjasnil. „Skvělé. Tomu říkám odpověď. Škoda, že nemůžeme počkat, až obživne Oscar Wilde, abyste se spolu mohli trumfovat v ostrovtipu."
„Pane," vložil se mezi ně Kryton. „Neviděl jste někde Kocoura? Skutečně bychom měli začít pomýšlet na odlet."
Lister pokrčil rameny a sundal si podomácku vyrobený luk. „On se ukáže. O co kráčí? Proč mám zrovna já vždycky vědět, kde trčí? Furt se do mě navážíš. Já za Kocoura nejsem odpovědnej. Dej mi pokoj, jasný?"
Kryton nervózně zamlaskal a odkolébal se k východu z jeskyně. Zvýšená náchylnost chlapců k nejrůznějším husarským kouskům mu dělala velké starosti. Zrovna nedávno dva horalé začali pročesávat les s puškami v rukou, jako by měli podezření na přítomnost cizích lidí, ale mechanoid nedokázal žádným naléháním hochům zabránit v provozování jejich nočních dobrodružství. Bylo pochopitelně logicky nemožné, , aby Kocour nebo Lister utrpěli nějaké vážné zranění, ale Krytona to nedokázalo zbavit starostí.
Z korun stromů se teď už vydatně kouřilo. Když Kryton přejížděl pohledem obzor, z horního okraje průhledu na něho vykoukl vzhůru nohama obličej.
Kocour se zakřenil: „Hele, kámo, vo co kráčí?" Seskočil z římsy nad vchodem, a přistál přímo před Krytonem.
„Nepřipadám ti v něčem jinej?" Jeho úsměv se rozšířil, odhalil neuvěřitelně bělostné zuby a Kocour pyšným krokem zamířil ke Kosmiku. „Nevypadám jako ještě větší borec než dřív, jestli je to vůbec možný? Nevypadám jako totální sexuální bůh celejch hor, co?"
Rimmer zkřivil tvář: „O čem to žvaní?" Kocour si chvástavě vykračoval k Listerovi. „Nevidíš snad v mém oku jiskru, která tam dřív nebyla? Jiskru, která říká: ‚Tohle je dospělý jedinec, který ví, co znamená spát se ženou'?"
Listerovi se rozšířily oči: „Děláš si prdel. Tys to fakt zmáknul?"
„Kámo, kdyby jen zmáknul. Já to zmáknul tak dobře, že se budou muset předefinovat pravidla sexuálního styku!"
Lister s Kocourem hulákali, hvízdali a v triumfální oslavě naoko předváděli pěstní souboj.
„Moment," přerušil je Rimmer. „Chcete mi říct, že Kocour měl s někým sex?"
Oba hoši přestali s oslavami a podívali se na něho. „Kámo, já neměl jenom sex. Já měl séééééééééééééééééééx. Běda vám, mužové pozemští, vaše ženy už obyčejní lidé neuspokojí." Chlapci začali opět výskat a zdokonalovat rituál, při němž se vzájemně plácali do dlaní.
Rimmer zavřel oči. „Kdybych mohl jen na kratičký okamžik vstoupit do vašeho bezpochyby oprávněného, na nejvyšší míru spravedlivého a originálního jásotu, pánové. Tys měl pohlavní styk s lidskou, ženskou osobou? Lidskou, ženskou osobou, která nebyla vyrobena z gumy? Která dýchala a byla živá?"
Kocour dychtivě přikývl.
„Navzdory tomu, že jsme se všichni domluvili, že naši zdejší přítomnost utajíme jako neporušitelné tajemství? Tajemství, které jsme neúnavně střežili téměř celé desetiletí?" Kocour opět přikývl.
„Nemyslíš, že to bylo možná trošičku, malilinko, ždibíček nezodpovědné?"
Kocour přikývl potřetí. Potom se podíval na Listera, který vybuchl smíchy, a oslavy vypukly nanovo.
Rimmer si povzdychl, zavrtěl hlavou a vydal se k naloďovací rampě. Kocour se miloval s lidskou ženou. Pozpátku. Bezpochyby bez ochrany. Kdo ví, jaký ďábelský zplozenec může z takového svazku vzejít? Jaké hrůzy mohly číhat v již prošlé budoucnosti téhle ubohé Země? Zastavil se u vstupu do Kosmiku a pohlédl dolů na duo boxující do vzduchu a do nekonečna prozpěvující: „Jo, jo, jo." Začínali být čím dál nezvladatelnější. Lidský rod by se měl modlit, aby jejich odlet byl úspěšný. S těmi dvěma bezstarostnými šílenci na povrchu nebyla planeta v bezpečí.
Kryton se díval za Rimmerem, jak odchází nahoru na rampu, a pak otočil hlavu, aby zkontroloval spodek plavidla. Kovové panely slibně kouřily, ale obrovská trhlina v zadní části žhnula téměř neonovou červení. Po chvíli ze dna jeskyně vyskočila kapka roztaveného kovu a přilepila se na okraj díry. Otočil se k chlapcům a snažil se, aby v jeho hlase nezazněl strach: „Tak, pánové, je opravdu načase, abychom..."
„Tak dobře!" utrhl se na něho zničehonic Lister agresivně. „Dobře! Už jdeme, Krytonidlo! Je snad tady zakázaný užít si trochu legrace? Je to snad protizákonný, nebo co?" Obdařil Krytona uraženým vyzývavým pohledem a potom se prudce otočil a začal dupat vzhůru na rampu, následovaný naparujícím se Kocourem, který se šoural drze loudavým krokem.
Kryton se vydal za nimi a potom se sklonil, aby se naposled podíval na rudě rozžhavenou ránu v břichu Kosmiku. Neměl už teď ve své duši žádnou pochybnost, ani co by se za nehet vešlo, že takovou díru mohla způsobit pouze jediná věc. Rak...
Rak... rak...
Rak... rak... rak...
Pořádně silná, tepelně naváděná balistická střela.

pět

Rimmer ze svého místa v zadní části kokpitu bezmocně sledoval, jak se Lister s Kocourem hihňají a s přihlouplými vtípky procházejí předodletové bezpečnostní kontroly. Žadonil a zapřísahal Krytona, aby alespoň do doby, než se dostanou na oběžnou dráhu, převzal řízení, ale mechanoid odmítl. Argumentoval tím, že bude nejužitečnější u počítačových stanic, kde bude analyzovat data a provádět drobné opravy kurzu, ale byla to pravda jen zpola. Ve skutečnosti nebyl s to převzít odpovědnost za životy kamarádů z posádky. ¦', „Přistávací rychlost zařazena."
„Zkontrolováno!" „Navigační počítač zapojen." „Zkontrolováno!"
„Zpětné trysky v maximálním úhlu." „Zonanováno!"
Lister s Kocourem znovu vybuchli nezvladatelným smíchem.
Rimmervstal téměř fialový vztekem: „Nechtěli byste se na to, vy dva pitomí nezvedenci, už fakt proboha vysrat? Tady

jde o naše životy!"
Listerovo chování se opět okamžitě změnilo z nevázaného veselí do zapšklé nedůtklivosti: „Tak dobře." Vstal a přešel úzkou uličkou k Rimmerově pracovní stanici. „Udělej si to sám." „Cože?"
„Když seš tak chytrej, tak si s tou lodí vzlítni ty." Rimmer vzhlédl, jako by doufal, že by střechou mohl zničehonic sestoupit nějaký božský arbitr soudnosti, ale nikdo se neobjevil.
„Jenže ty to neumíš, co? Protože jsi mrtvej!" Lister se vrátil do křesla pomocného pilota. „Ale to, že seš mrtvej, neznamená, že můžeš živejm kazit legraci," žuchl sebou do sedadla. „On žárlí," řekl Kocour.
Jo," zakřenil se Lister. „Žárlí, protože je ti teprve patnáct a už sis užil víc sexu než on."
Obdařili Rimmera vyčítavými pohledy. Ten je opětoval. Na Listerově urážce bylo něco pravdy. Rimmer se za celý svůj život těšil žalostně skrovné sexuální zkušenosti a vyprávění o úspěších jiných na tomto kolbišti v něm opravdu vzbuzovalo jistou rozmrzelost. Když měl dojem, že jim už hleděl zpříma do očí dost dlouho, aby získal zpět status převahy dospělého, prohlásil tiše: „Pravda je, pánové, že tadyhle pan Kecka si neužil normální, obvyklou sexuální zkušenost, nýbrž spíš
její opak, jakýsi zpětný zážitek. Z pana Kecky se totiž ve skutečnosti vlastně stal panic."
Vyzývavý výraz ve tvářích chlapců se změnil na zaskočený zmatek. Rimmer se opět spokojeně usadil a předstíral, že na ',' svých obrazovkách kontroluje data.
Kryton netrpělivě zaťukal na svou konzoli: „Pánové, kdybyste byli tak laskaví a pokračovali v odletové proceduře."
Kocour s Listerem se klackovsky promumlali zbytkem leteckých kontrol. Kryton bedlivě zkoumal zmatená data lodního statusu, ale fyzikální podstata jejich odletu se vzpírala logickým předpokladům. Bez znalosti konečné rychlosti bylo nemožné zjistit správnou úroveň tahu rakety, potřebného k tomu, aby se vznesli vzhůru. Nakonec se o to přestal pokoušet a jednoduše kývl na Rimmera, který vydal povel ke startu.
Přední zpětné trysky začaly za pár chvil ohlušivě kvílet a z prostoru před jeskyní nasávaly obrovská mračna kouře. Raketa se otřásla a s nepředstavitelným rachotem kovu drásajícího kámen začala drhnout po dnu jeskyně, načež s akcelerací ohrožující trávicí procesy vyrazila jejím ústím ven.
Všichni začali řvát, ale v burácení zpětných trysek jejich výkřiky zanikaly. Kocour beznadějně zápasil s řídicí pákou, zatímco pozpátku přelétávali přes vrchol lesa, divoce se zmítali, otírali se o špičky stromů a hasili hned v zárodku vznikající ohně. Zespodu se ozvala mocná rána a Kryton překontroloval výstupy lodního statusu. „Přistávací motor číslo tři připojen!" vykřikl s hlasovou jednotkou vytočenou na maximální decibely. Kosmik se dramaticky naklonil na levý bok a další mohutný úder oznámil připojení druhého přistávacího motoru.
Kocour cloumal řídicí pákou a podařilo se mu loď, ženoucí se k horskému hřebenu, jakž takž ovládnout. Krytonův radar zaznamenal několik rozměrných předmětů, které se po úbočí řítily jejich směrem. Zpočátku se domníval, že by to mohly být balistické střely. Ve chvíli, kdy přestal panikařit a pochopil, že jde ve skutečnosti o obrovské balvany ze skalnatého vrcholu hory, které se vracely na místo, měl sotva čas zaječet: „Přikšírujte se!" Pak náraz vyslal plavidlo šikmo vzhůru k obloze.
Většina ochranných štítů byla už v té chvíli připojena zpátky na svá místa na břichu Kosmiku a hluk v kokpitu výrazně zeslábl. Lister praštil pěstí do vzduchu: „Zmákli jsme to!"
„Ne tak docela, pane," kývl Kryton na monitor s lodním statusem. „Pořád ještě jsme lehčí o jeden přistávací motor. Manévrovatelnost lodi je stále pod šedesáti procenty."
Jak Kocour zápasil o vládu nad lodí, napínaly se mu na adolescentních ramenou všechny šlachy a svaly. „To mi povídej, kámo," sykl skrz zaťaté zuby.
Zničehonic se rozječela poplachová siréna a loď začala navzdory Kocourově snaze ve spirále prudce klesat. V celé lodi se naráz spustily hasicí systémy, které všude rozstřikovaly bezpočet ohýnků.
Rimmerova konzole navigačního počítače zasyčela a oněměla. „Co se to sakra děje?"
Kryton si významně odkašlal: „Pánové, já se obávám... Tedy, vlastně jsem se o tom chtěl zmínit už dřív, ale neměl jsem... jako by se nikdy nenaskytla ta správná chvíle... a já opravdu doufal, že nepůjde o to, čeho jsem se obával, že to asi bude, ale teď to vypadá, jako že to pravděpodobně bude to, z čeho jsem měl strach..."
„Cože?!" zařval Rimmer. „Co to meleš? Tak už to ze sebe vysyp!"
Kryton zabubnoval prsty po konzole. „No, skutečnost je taková, že se vší pravděpodobností... já se tedy domnívám, že jsme nuceni dojít k závěru, že..."
„Tak už to vyklop!" prskal Rimmer kolem sebe hologramatické sliny. „Co se sakra děje, ty venerický výtoku s těstem místo mozku?"
„Zasáhne nás tepelně naváděná balistická střela." Listr pohlédl na svůj displej. „To není možný. Jsme plně chránění před radary."
„Ano, pane, to mě právě mátlo. Myslím, že dojde k tomu, že nechtěně spustíme systém plošné protiraketové obrany, který teprve nedávno vybudovali v Severní Americe a který poněkud bizarně nazvali .hvězdné války'."
Rimmer zíral v hrůze na oněmělé monitory. Jak? Jak o ni zaškobrtneme?"
„Pravděpodobně jde o náhodu. Systém je v této době ve víceméně experimentální fázi. Řekl bych, že máme co do činění s jednou z jeho dětských nemocí."
„S jednou z dětských nemocí!? Jedna z jeho dětských nemocí spočívá v tom, že nás sestřelí z oblohy a my se budeme s hrůzyplným řevem řítit vstříc smrti?"
„To je můj odhad, pane, ano."
„A ty ses o tom nezmínil dřív, protože ses k tomu nedostal?" Rimmerovi se na krku nebezpečně napnuly žíly. „Tebe to sakra napadlo?!"
Kryton provinile sklopil zrak. „Nechtěl jsem způsobit zbytečný poplach."

A než Rimmer stačil spustit svůj prvotřídní seznam sprostých slov a ohavných nadávek, lodí otřásla ohlušující exploze, která zacelila zející průrvu v trupu, připevnila poslední přistávací motor a uhasila všechny požáry.
Rimmerovy obrazovky opět ožily a on zaměřil balistickou střelu, která s jekotem zamířila do míst, odkud byla vypálena.
Nouzové osvětlení třepotavě zhaslo a sirény přestaly houkat. Kosmik plynule uháněl pryč z oběžné dráhy Země a začal nabírat rychlost směrem ke vzdálenějším planetám.
„No vida," usmál se Kryton. „Ani to nebolelo." Něco naťukal na své klávesnici. „Nabrali jsme správný kurz. Budemeli mít trochu štěstí a budeme-li se držet směru, kde nechal červotoč díru, dostaneme se do našeho vesmíru za necelé tři týdny." Vstal rozhlédl se po kokpitu, a aniž by si uvědomoval pohledy, které na něho ostatní upírali, dodal: „Dá si někdo čaj?" Odkolébal se do kuchyňky schrastit pár špinavých hrníčků, do kterých by mohli naplivat.
Rimmer si sepjal ruce na čele a pořádně zmáčkl. „Blbnu já, nebo ta plastiková kondomová hlava trpí droidovskou hnilobou?"
Lister se v křesle záložního pilota zatočil a vydal povzdech, který byl na cestě necelých padesát let. Doma. Konečně mířil domů.
Vlastně to nebylo pravé „doma". Nacházel se bůhvíkolik milionů světelných let od své sluneční soustavy a od nejbližšího příslušníka svého živočišného rodu, pokud ovšem lidstvo ještě existuje. Ale aspoň bude ve správném vesmíru, což bude znamenat příjemnou změnu. Přinejmenším čas poběží důvěrně známým a přátelským směrem. Poprvé za půl století se bude moci rozhodovat. Bude si moci vybrat, co si dá k jídlu: nebude muset čekat, až mu jídlo vleze do hltanu, aby zjistil, co měl k snídani. Bude si smět napřed vybrat a potom jíst.
Lister nikdy nebyl z těch, kdo ztrácejí čas naříkáním na osud nebo hněvem nad tím, jaká zkáza je postihla, ale po celý čas, který strávil na zpáteční Zemi, cítil, že není ničím víc než pouhým hercem v něčím scénáři a že všechna rozhodnutí za něho byla učiněna předem. Teď opět získá nad svým životem kontrolu.
A takové pomyšlení by mu mělo dělat lip, než mu ve skutečnosti dělalo.
Měl by být v povznesené náladě. V extázi. Místo toho cítil
jen prázdnotu a otupělost.
Přikládal to však své inverzní cestě pubertou, která si s jeho city pohrávala s veselou pustošivostí. Říkal si, že se bude cítit líp, až zase vkročí na Červeného trpaslíka. Ta ošklivá stará vesmírná loď byla monstrózní, ale byla mu jediným domovem po celou dobu od chvíle, kdy před téměř dvěma generacemi opustil Zemi. Usmál se, když si v duchu představil toho zrezivělého červeného netvora, který jako mohutný strážce normálnosti čeká, až se oni vynoří ve svém vlastním vesmíru. Jakmile se opět ocitne na jeho palubě, všechno bude jiné. Znovu se budu cítit normálně, pomyslel si.
Lister to nemohl tušit, ale mýlil se. Mýlil se tak strašně, že kdyby se někdy omylnost stala olympijským sportem, mohl by svůj živočišný druh reprezentovat na intergalaktické úrovni. Mýlil se tak hrozivě, protože ve svých předpokladech udělal základní chybu.
Předpokládal, že až se všichni vynoří v jejich vlastním vesmíru, Červený trpaslík tam pořád ještě bude.

středolog

[přídatek 1]

Arnold J. Rimmer, jemuž je sedm let a téměř pět sedmin roku, se ve druhé třídě shrbený krčí na startovní čáře běhu na dvě stě metrů.
Jeho sportovní souprava zděděná po bratru Howardovi mu je o dvě čísla větší. Trenýrkami mu krutě profukuje vítr a bičuje jeho útlá stehna, až modrají. Chodidla mu plavou v příliš velikých běžeckých tretrách.
Oči mhouří proti větru, ale silou je otvírá, aby si prohlédl diváky lemující trať. Zpočátku ji nevidí. Srdce mu poskočí vzrušením. Třeba odešla. Třeba si odskočila do stanu s občerstvením na šálek čaje, než začne pořad druhého stupně školy a ona se bude moct podívat na ostatní chlapce, Franka, Johna a Howarda, jak v něčem opravdu vyhrají.
Jeho radost má ale jen krátké trvání.
Zahlédne ji u trati dvě stě metrů před sebou. Má paže založené před tělem. Na tváři výraz, kterým by v soutěži o nejpřísnější pohled vyhrála nad paní Danversovou i sestrou Ratchedovou.
U cílové pásky čeká jeho matka.
Chce vidět, jak prohraje, pěkně zblízka.
Na startovní čáře je s ním sedm dalších hochů a nikdo z nich ani trochu nepochybuje, že Rimmer skončí jako osmý.
Náhle mu v hlavě cosi docvakne. Snad je to nenávist k matčině pochmurné trpělivosti, možná myšlenka, že by ho mohl porazit Thrasher Beswick, který se hrbí vedle něho, vulgárně se kření a s jednou rukou v kapse hraje trenýrkový kulečník. Třeba je to nechuť k sobě samému za to, že je poražený dřív, než vůbec zazní startovní hvizd.
Ať už je příčina jakákoli, Rimmer se zničehonic rozhodne, že neprohraje.
Tentokrát ne.
Opravdu neexistuje žádný důvod, proč by neměl vyhrát. Má dlouhé a štíhlé nohy - možná nijak svalnaté, ale v téměř sedmi letech a pěti sedminách to není tak důležitý faktor. Své bratry mnohokrát předhonil. Sice ho při těch příležitostech popohánělа skutečnost, že ho pronásledovali s jedovatými hady nebo s kušemi, ale to znamená, že jde pouze o otázku přístupu. Musí si jen představit,že je má zase za zády a že na něho pokřikují škodolibé posměšky. Vyhrožují mu, že ho na zemi spoutají, pomažou mu tělo borůvkovým džemem a nechají ho zaživa sežrat armádou mravenců. Nemůže si dovolit, aby ho chytili.
Nenechá se od nich chytit.
Oči se mu zatínají jako pěsti. Veškerou sílu svého titěrného

tělíčka soustředí do nohou. Uslyší hvizd, a než si vůbec uvědomí, co se děje, už běží. Otevře oči. Před ním nikdo není. Příliš velké tretry mu bolestivě páčí chodidlo, jak jimi buší do antuky běžecké dráhy. Tričko mu vlaje, krátké rukávy mu pleskají o paže, jak jimi mává nahoru dolů ve snaze získat rychlost navíc odtlačením vzduchu za záda. Plandavé trenýrky mu plácají o stehna.
Koutkem oka zahlédne značku sta metrů. Závod má z poloviny za sebou a pořád před ním nikdo není.
Ví, že je to špatně, ale nedokáže odolat touze ohlédnout se přes rameno. Je to špatné technicky a vůbec, ale on musí vědět, jak je na tom.
Nejbližší hoch je dobré dva kroky za ním. Za ním malý Rimmer zahlédne u startovní čáry hlavu svého tělocvikáře Kulky Heinmana. Píšťalka mu vypadla z pusy a užasle na Rimmera civí. Rimmer patří mezi „fňukaly, cvoky a tlouštíky", které Kulka každou středu odpoledne s oblibou ponižuje. Je jedním z těch vychrtlých, nepoužitelných dětí, kvůli kterým se kapitáni týmů modlí, aby se s nimi nemuseli otravovat ve svém družstvu. A teď vyhrává tenhle závod.
Jenže Rimmer se ohlížel příliš dlouho a nejbližší soupeř jeho náskok o krok a půl stáhl.
Rimmer otočí hlavu zpátky před sebe a snaží se vydolovat nějaké rezervy. Už vidí cílovou pásku, kterou dosud nikdy v životě neprotrhl. Žlutočerně pruhovaná hranice, do níž se vrhají pouze hrdinové. Snaží se nemyslet na to, že by měl být hrdinou. Snaží se nemyslet na svou matku, která jeho vítězství oslaví tak, jako oslavuje vítězství jeho bratrů: nejnepatrnějším z nepatrných pokývnutí, které však má pro malého Arnolda cenu větší než jednadvacet mohutných salv na jeho počest.
Protože ještě nevyhrál. Pořád má ještě před sebou padesát metrů.
A za ním je kluk jménem Dicky Duckworth.
Dicky Duckworth je o celý rok starší než ostatní chlapci. Propadl mezi druháky, zatímco ze zbytku jeho třídy se stali třeťáci.
Arnold sám ušel té potupě jen o vlásek díky intervenci své matky. A ona mu neustále připomíná, že to byly její prosby, co ho zachránilo. Tím, že o tom vůbec nemluví. Tak mazaná je Rimmerova matka.
Jenže Dickymu Duckworthovi je skoro devět roků a podle práva by měl tenhle závod snadno vyhrát.
Arnold ho ale nenechá.
Páska už je teď strašně blízko. Od matčina přikývnutí ho dělí necelých deset kroků.
Červené tváře se mu nadouvají jako špatně trénovanému trumpetistovi. Musí se nutit, aby do plic nasál vzduch.
Každou chvíli ho začne píchat v boku.
A potom mu bolestí exploduje pata.
Padá, pažemi mává kolem sebe, sahá po černožluté pásce. Bradou udeří o rudou antuku, která mu na ní zanechá ohavné rudé vousy.
Pásku proráží hruď Dickyho Duckwortha.
Dicky zpomaluje, ohlíží se přes rameno po Rimmerovi a neslyšně pronese dvě slova. Rimmerovu přezdívku.
Skopová hlava.
Hřmotně kolem něho proletí šest párů treter.
Rimmer se podívá na svou patu. Bota mu nahoře rnokvá krví. Nad ní má šest rudých vpichů od podrážky tretry Dickyho Duckwortha.
Malý Rimmer vzhlédne k matce.
Stojí tam se založenými pažemi a s netečným výrazem, čeká dostatečně dlouho, aby si byla jistá, že si Rimmer vzpomene na otcova slova, která opakoval tak často, až se stala rodinným mottem: „Vyhrát možná neznamená všechno; ale prohrát neznamená nic."
Potom nepřikývne, otočí se a zamíří do stanu s občerstvením.

část čtyrtá

[struhadla na bradavky,
gonádové elektrošokové soupravy
a oddechová hudba]

jedna

Kryton se pohodlně uvelebil s knihou. Hned jak to učinil, zakusil svíravý pocit viny, který byl natolik silný, že by dokázal člověka obrátit na římskokatolickou víru, pro něj to však představovalo docela skromnou dávku a sotva si toho všiml. Už dlouho měl správné podezření, že obvody ovládající jeho odezvy na pocit viny se záhadným způsobem propojily s interními urychlovači řídícího procesoru, ale hrabat se ve vlastním systémovém nastavení odporovalo mechanoidovu přesvědčení a už jen sama myšlenka na něco takového mu vyhnala koeficient provinilosti za měřitelnou mez, což mělo vždy za následek několikahodinovou nehybnost.
K provinilosti moc důvodů neměl: své povinnosti si splnil dvakrát dokola a vnitřní prostory Kosmiku byly tak čisté a vysmýčené, jak to jen bylo možné. Pochopitelně zde byla zrezivělá místa, obzvlášť podél centrálního schodiště vedoucího z pozorovacího střediska dolů do společenských prostor, jenže kdyby měl rez vykartáčovat, naprosto by to zničilo celou konstrukci, a když tudíž vyloučil nepravděpodobnou možnost objevu náhradních součástek, neměl na vybranou a musel to vydržet.
Kniha představující jediný svazek na palubě, který dosud nečetl, se jmenovala Lamželezo za svítání a byl to western autora píšícího pod literárním pseudonymem „Zach Rattler". Nebyla to dobrá knížka, ale Kryton prošel zbytek chudičké

knihovny Kosmiku s neuváženým spěchem a tohle byl jediný titul, který mu k pobavení zbyl. Patřil do řady románů popisujících dobrodružství záhadného cizince známého díky neobyčejné tvrdosti a síle své zbraně pouze pod přezdívkou „Lamželezo". Ten náhodně rozséval spravedlnost po celé délce hranic starého amerického Západu, „nezodpovídaje se žádnému muži a nezavázaný žádné ženě", jak to Lamželezo hlásal vlastními slovy.
Podle Krytonova názoru nebyl Lamželezo moc velký hrdina: jeho řešení na všechny problémy podle všeho zahrnovalo střílení kulek do lidí, kteří ho urazili, a to ze vzdáleností, jaké by považovaly za zajímavou výzvu i počítačem naváděné balistické střely. Kryton by dal přednost tomu, aby jeho hrdina zaujal k problémům, které se před ním vynořily, alespoň občas smířlivější postoj, ale místo toho byl neustále konfrontován s Lamželezovou jedinou, třebaže efektivní metodou vyjednávání.
Snad by toho Kryton v knize nenacházel ke své kritice tolik, kdyby trávil její četbou méně času, ale byla to poslední zbývající kniha, k níž měl přístup, a tak musel dobu, kterou jí věnoval, přísně omezovat.
Dosud strávil prokousáváním se jejími stránkami něco málo přes čtyřicet let. Podle svých výpočtů směl přečíst pouze 0,8219178 slova denně a pokaždé, když narazil na „a" nebo „s", byl přinucen následující den zlomek příslušně zkrátit.
Byl ochotný uznat, že pro potěšení z proudu románového děje to asi není nejlepší metoda, ale pochyboval, že by ho víc uspokojovalo číst třeba dvakrát nebo i třikrát rychleji.
Usadil se v křesle, našel záložku a přeletěl očima dolů na stránku. Včerejších osm desetin slova znělo „kakt", po nichž následovala nepatrná část písmenka „u", což Krytona poněkud zklamalo, jelikož uhodl, že celé slovo bude znít „kaktus", a přišel tak o nějakých dvacet procent dnešního dobrodružství. Oči mu sjely na správné místo a on si povzdychl nelibostí. Nepředvídatelnost nebyla zrovna páně Rattlerovou silnou stránkou. Ba co hůř, následující slovo se skládalo pouze ze dvou písmen, a Kryton si tudíž směl přečíst pouze sedmdesát pět procent z bříška písmene „d".
Osahanou brožovanou knížku zprudka sklapl a podle svého zvyku strávil několik minut snahou vyvodit ze své denní četby nějaký filosofický závěr. Jako obvykle ho nic nenapadalo. Lamželezo sváděl v poušti pěstní souboj s bandou desperátů (požehnán budiž onen den, kdy mohl přečíst celé „desperá" a ještě kus „t" - čiré čtenářské blaho) a právě se chystal někam nacpat mexický kaktus. Pravděpodobně do něčeho, nedokázal se Kryton ubránit dohadům, ale bude muset počkat až do pozítří, aby zjistil, kam to bude.
Kryton si překontroloval vnitřní hodiny. Byl čas k výměně služby. Měl by jít a vzbudit mladého pana Listera. Zastrčil si Lamželezaza svítání do svého soukromého koutku v kuchyňce a vystoupal po železném schodišti.
Mladý pan Lister jako obvykle budit nepotřeboval. Byl oděný do helmy, rukavic, vysokých bot a postroje herní konzoly Umělé reality, kterou získali ze ztroskotaného plavidla, jež našli na periferii černé díry.
Kryton udiveně zamlaskal a zavrtěl hlavou. Bylo to příšerně nezodpovědné mrhání jejich tenčícími se energetickými rezervami. Kolébavým krokem přešel místnost a zaťukal na Listerovu helmu.
„Pane Listere? Je čas na výměnu služby." Lister ho jako obvykle neslyšel. Nijak překvapující. Dokonce i Kryton musel připustit, že hra poskytuje úžasně realistickou simulaci skutečnosti. Elektrody v helmě, které prorazily lebkou a poskytovaly data přímo do hypotalamu, stimulovaly dokonale přesné fyzické i emoční odezvy, zesilované senzory se zpětnou vazbou v botách, rukavicích a tělesném postroji.
Upřímně řečeno, Krytona překvapovalo, že Listera vůbec napadlo ten přístroj použít: před několika lety měli všichni s podobným zařízením dost nepěknou, téměř smrtelnou zkušenost. Tento simulátor jistě nebyl tak dokonale návykový - hráč si byl přinejmenším vědom, že se nachází ve hře - a bylo docela snadné ze hry vystoupit: stačilo zatleskat a spínače v rukavicích stáhly elektrody a simulaci zastavily.
Nicméně ani tak nebylo jednoduché domoci se pozornosti patnáctiletého puberťáka, když se nacházel uprostřed nějakého vzrušujícího dobrodružství. Kryton si povzdychl, otevřel si panel na hrudi a vytáhl odtud kabel svého rozhraní. Jako obvykle se bude muset sám připojit do hry, aby odtamtud Listera vytáhl. A zase přijdou pozdě na výměnu služby.
„Problém demokracie," říkal si Rimmer, „spočívá v tom, že hlasovat může každý debil." Pohlédl na Kocoura, který z pilotního křesla řídil loď s rozčilující profesionalitou, potom zrakem přešel k výstupům z navigačního počítače, jež byly k zešílení stabilní, a uvelebil se ke svým marným pokusům o čtení.
Navzdory Rimmerovu lepšímu přesvědčení a jeho moudrým radám se posádka Kosmiku vydala v kurzu vedoucím skrz pás asteroidů, což mohlo vést jedině k utrpení a destrukci.
Přišli o Červeného trpaslíka.
Ztratil se jim!
Vesmírný koráb deset kilometrů dlouhý a pět kilometrů široký: frrr! V čudu!
Rimmer zavrtěl hlavou a pokusil se soustředit na paragraf 3(a) v oddíle D27 na straně 1897 manuálu Vesmírných sborů.

3(a)Pokud zvláštní povaha stížnosti není v rozporu s pozemskými zákony nebo s koloniálními zákony, kde takový přestupek nelze považovat za spáchaný v hraničích výše zmíněných koridorů „nulového prostoru", definovaných v oddíle A92, § 17(d)..

stálo na obrazovce.

3(a) Takhle to dopadá, když člověk nechá prvotřídní hornickou vesmírnou loď, která nemá ve sluneční soustavě obdoby, v rukou senilního počítače, kterého by
přechytračil i luštitel křížovky z Bravíčka...

četl Rimmer.

Uprostřed snění do Rimmera něco zezadu strčilo tak mocně, že hlavou prorazil středně velkou konzolu skeneru. Než hlavu vyprostil, Kocour už trhavým pohybem vrátil Kosmik do stanoveného kurzu.
„Co to mělo při měsíci lo sakra znamenat?!"
„Uvolněný balvan."
„Chtěl jsi asi říct ‚bludný asteroid'," vyštěkl Rimmer v bezútěšném pokusu odvést Kocourovu pozornost od skutečného původce nehody.
„Jen nespouštěj oči z ciferníků, kámo," potměšile se na
něho ušklíbl Kocour nacvičeným pohledem, který mu ihned vynesl čestné místo na Rimmerově tajném seznamu osob, jimž se má v dohledné době pomstít.
Rimmer zoufale přemýšlel o zničující odpovědi, přemýšlel ale příliš dlouho a příliš usilovně a příhodná chvíle minula. Zlostně očima přejížděl navigační ukazatele a modlil se za včasné varování před dalším potulným objektem, aby na něm mohl demonstrovat svou nezpochybnitelnou supervýkonnost, ale přibližně po hodině ho to unavilo a vrátil se ke čtení.

3(a) ...nýbrž odporuje pouze těm definovaným směrnicím Vesmírných sborů, které jsou v dané době platné, za předpokladu, že jakékoli dočasné pozastavení účinnosti těchto směrnic bylo vyjádřeno písemnou formou a vystaveno na takových místech a po natolik dostatečné časové období, aby bylo přístupné všem členům posádky, a dále pak pod podmínkou, že takové zrušení platnosti bylo náležitě oznámeno...

stálo na obrazovce.

3(a)...Blbci blbci blbci

systému „jeden muž - jeden hlas", což vychylovalo rovnováhu moci na stranu dvou podobaných adolescentů, kteří byli oba beznadějně zamilovaní do své pravačky.
Namísto rozumné volby využít tenčících se zásob k výpravě k nějaké obyvatelné planetě se rozhodli k hledání Červeného trpaslíka. Zdálo se, že bláznivým nezralým členům posádky vůbec nevadí, že loď může být od nich vzdálena celé roky, ani to, že chatrná nejistá stopa z roztroušených částic, kterou sledují, vede tím nejhustším pásem asteroidů, na jaký měl kdy Rimmer tu pochybnou čest ve svém životě narazit. Bez deflektorových štítů stačil jediný náraz na plexisklové čelní okno Kosmiku, a jejich vnitřnosti se převrátí naruby rychleji než Listerovy staré spodky.
Ze všeho nejhorší bylo, že Rimmerova hologramatická projekční jednotka představovala příliš velkou zátěž pro jejich skromnou zásobu elektřiny, a Rimmer teď tudíž běžel pouze na čtvrtinu výkonu. Což znamenalo, že byl téměř průhledný.
To byla pro Arnolda J. Rimmera opravdová třešnička na dortu. Vůbec nemohl spát, protože viděl skrz vlastní víčka. Když usedl ke stolu se skenerem a zadíval se na bezpočet zažloutlých skvrn, jež díky Listerovu nekonečnému cintání kari omáčky pokrývaly téměř celou obrazovku a byly tak silné a ostré, že by je dokázal odstranit snad jen atomový výbuch srovnávající vše se zemí, uniklo mu přes zaťaté zuby další kňouravé zamručení.
Rimmera napadlo, že od své smrti nezažil nic opravdu pěkného. Řekli byste si, že umírání je samoo sobě dost ošklivé. Řekli byste, že člověk má právo očekávat, že smrt bude představovat jeden z nejnižších bodů jeho životní zkušenosti. Ale ne. Od chvíle, co natáhl bačkory, všechno šlo od deseti k pěti.
Možná... Rimmer vytřeštil oči... možná umřel a vlastně se dostal do pekla! Na kratičký hrůzyplný okamžik to všechno dávalo strašlivý smysl. Bylo obtížné si představit, že by takové stvoření jako Lister mohlo vzejít odjinud než z větrem ošlehaných, chlupatých koulí samotného ďábla. Vždyť ten rozšklebený poťapaný zmatlanec připustil, že neví, kdo jsou jeho rodiče.
Před sklouznutím do hlubších vrstev šílenství byl Rimmer uchráněn důvěrně známým zaskřípěním otvírajících se dveří kokpitu. Vykoukla z nich Krytonova hlava: „Pane, myslím, že na tohle byste se měl podívat."
Rimmer se vřítil do kokpitu a vklouzl ke své pracovní stanici.
Na obrazovce dokázal rozeznat nejrůznější segmenty jakési husté hromady asteroidního smetí, jež se táhlo do dáli několika kilometrů. Rozhlédl se po ostatních, kteří rovněž zírali na své monitory. „Co hledám?"
Kryton pohlédl na Rimmerovu obrazovku. „Omlouvám se, pane. Zvětším vám to."
Smetí na Rimmerově monitoru poskočilo do dvojnásobného rozměru a pak se znovu dvakrát zvětšilo. V této úrovni zvětšení Rimmer uviděl, že se hromada skládá ze stovek kovových krabic propojených navzájem nekonečnými špagetami bezpočtu drátů a kabelů. Opět se zadíval na Krytona: „Co je tohle sakra za bordel?"
Bylo znepokojivé, že Kryton jeho pohled neopětoval, neboť to většinou znamenalo špatné zprávy. „Nemohu si být zatím naprosto jistý, pane," sáhl na klávesnici a pohrával si s bezvýznamným tlačítkem, „ale myslím si, že ten bordel je Holly."

dve

Listerovi před očima vybuchlo oslepující modrobílé slunce. Kryton nastartoval svůj tryskový batůžek a vyrazil k beznadějné změti soustrojí, jež pravděpodobně bylo Hollym.
Jakmile se mu vrátil zrak, Lister se nesmyslně křečovitě chytil svého jistícího kabelu a vystartoval za Krytonovou mizející siluetou.
Supění vlastního dechu zesílené přílbou jako by činilo zející vzduchoprázdný prostor, který ho obklopoval, ještě prázdnější a bezútěšnější. Začal si přát, aby nebyl býval trval na tom, že opustí bezpečí Kosmiku. Kryton by smetí v pohodě dokázal prozkoumat sám. Ale to ne, v záchvatu ztřeštěného furiantství, bezpochyby vybuzeného jen adolescentním nadbytkem testosteronu, Lister vyžadoval, že půjde s ním. A čím víc se mu to snažil Kryton vymluvit, tím byl paličatější.
Zahlédl další výbuch z Krytonova tryskového batůžku, což znamenalo, že mechanoid dosáhl vnějšího okraje hromady smetí.
V interkomu Listerovy přílby to zapraskalo: „Jsem na periferii zařízení, pane."
Lister zmáčkl tlačítko vysílačky: „Hned tam budu."
Zadíval se na kontrolky svého tryskového batůžku. Lhal ostatním, že už absolvoval desítky pobytů ve volném kosmu. Ve skutečnosti ještě nezažil ani jeden. Kontrolky mu nicméně připadaly dost přehledné: dvě tlačítka, jedno pro pohyb kupředu, druhé pro zpětný chod. Hračka pro děti.
Teprve když se opět zadíval před sebe a spatřil obrovskou kovovou krabici, která před ním rostla s děsivou rychlostí, začal pochybovat o svém zdravém rozumu.
Bez jakéhokoli tření a bez značek, podle nichž by se mohl orientovat, Lister velmi špatně odhadl svou rychlost. Prsty si šmátravě pohrával s kontrolkami, až mu z trysek na hrudi vyšlehl obrovský plamen, který ho nejen zastavil v pohybu vpřed, ale téměř dvojnásobnou rychlostí ho prudce vyslal zpět. Pokusil se rukama vrátit ke kontrolkám, ale zamotaly se mu do jistícího kabelu. S nataženým krkem se rozhlížel, zda by se mu nepodařilo nějak vyprostit, a v tu chvíli spatřil Kosmik, který se k němu řítil ohavnou rychlostí jako nějaký přízrak. Pokud do něho v téhle rychlosti narazí, prorazí tělem v trupu lodi díru jako na obrázku z komiksu.
Natáhl ruku co nejvíc, ale dokázal dosáhnout pouze k tlačítku hrudní trysky, které by jeho cestu ke smrti jen urychlilo.
Uvědomoval si nějaké vyplašené zvuky v uších, o nichž si
zprvu myslel, že pocházejí od Krytona, ale ukázalo se, že jde o jeho vlastní panický křik.
Když už se zdálo, že ani nemůže být hůř, situace se přece ; jen ještě zhoršila.

Letící smyčka jistícího kabelu se mu zachytila na krku o přilbu a převrátila ho vzhůru nohama.
Letěl teď v přemetech vesmírem vstříc trapné smrti a začínal se ho zmocňovat opravdu veliký strach.
Prst v rukavici nad tlačítkem hrudní trysky se mu celý roztřásl.
Pokud by se mu podařilo stisk přesně načasovat, možná, jen možná, by mohl dokázat přidat rychlost ve chvíli, kdy bude čelem ke Kosmiku, a tudíž zpomalit.
Problém spočíval ve skutečnosti, že neustálé přetáčení v prostoru bez zemské přitažlivosti bylo poněkud dezorientující a Lister neměl sebemenší představu, kde je vůči Kosmiku nahoře, dole, vzadu nebo vpředu. A kdyby přidal trysce plyn v nesprávnou chvíli, museli by ho z trupu lodi seškrabat stěračem a na pohřeb ho přinést v kyblíku na pomyje.

V horním výseku výhledu se mu ukázal Kosmik, přeletěl mu celým zorným polem a dole zase zmizel. Lister počítal.
Jedna vteřinka, dvě vteřinky, tři vteř... a Kosmik se objevil znovu. Odhadoval, že k nárazu dojde po dalších třech či čtyřech přemetech.
Jedna vteřinka, dvě vteřinky, tři... Kosmik mu opět proletěl zorným polem. Jedna vteřinka, dvě vteřinky... Lister zavřel oči, zařval a praštil do tlačítka.
Když oči otevřel, uviděl hvězdy. Právě když začal opět dýchat, Kosmik mu znovu proletěl před očima. Srdce mu vyjelo expresním výtahem do krku.
Právě v okamžiku, kdy mu myslí ve vteřině prolétal celý život, Kosmik se mu opět vrátil před oči. A nebyl o nic větší.
Lister pořád prováděl přemety, ale pohyb kupředu ustal.
Začal znovu dýchat a sám sobě slavnostně odpřisáhl, že už
nikdy nebude zbytečně riskovat a od této chvíle se vystříhá
veškerého chvástání, hrané odvahy a nedostatku pokory,
k níž by ho snad mohla nabádat jeho puberta.
V točícím se zorném poli se mu ukázal starostlivě zvarhánkovitělý Krytonův růžový obličej v přilbě. „Jste v pořádku, pane?"
„Děláš si srandu?" zachechtal se Lister. „To jsem udělal schválně. Hrál jsem a vyhrál."
Rimmer, Lister a Kocour zírali na spleť drátů svinutých na podlaze strojovny a zoufale se snažili vymyslet, co dobrého by z toho mohlo vzejít.
Pokud tyhle zmuchlané kabely, terminály a plošné obvody někdy tvořily součást Hollyho, co to znamená pro Červeného trpaslíka?
Zničehonic se ozvalo zařinčení, světla pohasla do nouzového režimu a řev motorového soustrojí strojovny přešel do jemného vrnění. Na schodišti se ozval klapot Krytonových sestupujících kroků. „A je to. Vypnuli jsme všechny systémy, které nejsou životně důležité, a ostatní jsme zredukovali na minimální spotřebu." Bázlivě vzhlédl. „Až na..."
Rimmer si uvědomil, že všichni ostatní hledí na něho. „Až na co?" zeptal se upřímně zmatený.
„Největší spotřebu veškerých našich energetických zásob totiž představujete vy, pane."
„To si děláte legraci," Rimmerovo obočí docela věrohodně zobrazilo logo obchodního řetězce prodávajícího hamburgery. „Už takhle jedu na čtvrtinu výkonu."
„Pane, pokud tohle soustrojí skutečně představuje Hollyho, pak i kdybychom do něj vehnali veškerou energetickou zásobu Kosmiku, šlo by pouze o nepatrnou část jeho požadavků na spotřebu. Chceme-li mít vůbec naději, že se nám podaří navázat komunikaci, budeme muset soustředit vše, co máme, do jediného mohutného impulsu."
„Tomu všemu rozumím. Problém spočívá v tom, že už takhle jsem průhledný. Když mi odeberete další šťávu, už tady skoro ani nebudu. Bude stačit, když se Lister jednou pořádně uprdne z toho svýho zadku plnýho kari, a odpraví mě to pod kytičky."
„Já jsem vlastně, pane..." škrábal Kryton nehtem rezavé místo na podpěře lodního můstku, „...mluvil o tom, že vás vypneme úplně." „A zapnete mě kdy?"
Kryton odloupl kus rzi. „Mohli bychom vás restartovat, jakmile najdeme Červeného trpaslíka."
„Ty mě asi chceš vytočit, co? Buďto, nebo se ti zkřížily hlasivky s odvodní trubicí z mazových trubek."
„Ale no tak, Rimmere," našel si Listerův pubertální hlas jinou oktávu pro každou slabiku. Je to naše nejlepší příležitost, jak najít Trpaslíka."
Já jsem naše nejlepší příležitost, jak najít Trpaslíka. Jak dlouho si myslíte, že to beze mě vydržíte? Co se stane, až příště narazíme na asteroidovou bouři a vy dva budete právě
na záchodku zatínat zuby a pošilhávat při tom na stránku s nabídkou spodního prádla z toho katalogu zásilkové služby, který si schováváte za splachovací nádržkou? Vy si myslíte, že to tenhle robotizovaný hajzldědek zvládne? Já jsem jediný člen téhle posádky, který má aspoň nějakou vesmírnou kvalifikaci. Jediná písmenka, která si může dát před jméno tady kapitán Záchodová mísa, jsou WC."
„Rimmere," zaječel Lister, „nejsi zrovna žádnej John Glenn. Jediná vesmírná kvalifikace, kterou máš, tě opravňuje odsávat ucpaný hadičky v automatech na kuřecí polívku. Jedenáctkrát jsi vyletěl od astronavigačních zkoušek, kurva už."
Sotva ta slova vytrylkovala z Listerových úst, už se je snažil vcucnout zpět jako kroužky kouře. Přístup, který by získal Rimmera pro spolupráci s menší pravděpodobností, si bylo možné představit jen obtížně. Co se to s ním děje? Může za to pouze jeho tělo procházející pubertou? Proč nedokáže jeho dospělá mysl tyto záchvaty pubertálních nálad a neuvážené impulzivnosti potlačit?
Vložil se do toho Kryton: „Snažně vás prosím, abyste si to ještě jednou promyslel, pane. Lidské dějiny se příklady podobných obětí hemží. Vzpomínáte například na kapitána Oatese: Jdu se projít a možná se trochu zdržím'?"
Rimmer přikývl: „Ano, jenže pokud jde o kapitána Oatese, nesmíte zapomínat na jednu věc: kapitán Oates byl pako.

Kdybych byl na jeho místě já, zůstal bych pěkně ve stanu, majznul bych Scotta přes hlavu zmrzlým huskym a snědl ho." Lister zavrtěl hlavou: „Jo, to seš celej ty. Ty bys to vážně
udělal, že jo?"
Rimmer se k němu otočil: „Dějiny, milý Listere, píší vítězové. Odkud víme, že si Oates vyšel na tu svou legendární procházku? Z jediného dochovaného dokumentu: ze Scottova deníku. A ten by tam sotva napsal nějaký podobný záznam: ‚1. února: umlátil jsem spícího Oatese klackem a zbaštil ho s posledním sáčkem instantní bramborové kaše.' Jak by to vypadalo, kdyby se nakonec zachránil? Ne, daleko lepší je napsat:‚Oates se odhodlal k nejvyšší oběti,' a do gulášku z jeho ostatků si nadrobit okoralý chleba."
„Tak dobře," strčil Kryton síťovou šňůru do zástrčky. „Dáme mu, co můžeme nejvíc." Vstal a kráčel přes kabely k provizorně sflikovanému vypínači. „I když vás musím varovat. Dokonce i v případě, že se jeho systém nachází v pohotovostním módu a není zcela vypnutý, budeme mít štěstí, jestliže ho přinejlepším oživíme na pár minut."
Kryton zaváhal s dlaní na páce spínače. Energie potřebná k elektrickému oživení jim vážně zkrátí očekávanou dobu přežití. Pokud se pokus nezdaří nebo pokud to není Holly, zůstane jim na vyhledání a opravu Červeného trpaslíka méně než pět měsíců.
Pokud Červený trpaslík ještě existuje.
Přesto když procházel všechny alternativy, jevilo se mu tohle jako nejlepší volba. Zavřel oči a trhl pákou.
Podél propletených kabelů zapraskaly neonově modré výboje statické elektřiny. Rimmerův průhledný obraz se zachvěl, na okamžik zmizel a opět naskočil. Listerovi s Kocourem se zježily vlasy jako vyděšeným postavičkám z kresleného filmu.
Tmavě šedivý monitor opřený o kovovou podpěru se probral k životu. Desítky tisíc pixelů zavířily a zasvištěly obrazovkou a pomalu se začaly usazovat a skládat obraz.
Obraz lidské hlavy bez těla.
Hlavy Hollyho.

tři

Holly zamrkal s výrazem, v němž se snoubilo překvapení s provinilostí, jako by byl právě přistižen, jak čte s baterkou pod peřinou neslušný časopis.
„Nazdar hoši." Jeho důvěrně známý, protáhlý londýnský přízvuk zněl Listerovi jako andělský chór pějící heavy-meta-lový hymnus. „Copak právě frčí ve městě?" „Holly, člověče, otázka zní jinak: co se to stalo tobě?"
Holly se rozhlédl na změť propletených elektrických obvodů rozložených po palubě strojovny. Oči se mu rozšířily jako někomu, kdo si pod víčka strčil hydraulický hever. „Panebože!" zaúpěl. „Kde mám zbytek?!"
Kryton přikročil k monitoru: „Odpusťte mi nedodržení patřičného zdvořilostního protokolu, ale máme strašně málo času. Našli jsme vás plout hlubokým vesmírem. Dokážete si vzpomenout, co se stalo?"
„Moment. Chviličku." Oči mu přejížděly ze strany na stranu. „Já tady nejsem celý, kamaráde."
Rimmer se ponuře usmál: „Nic nového."
Kryton nespokojeně zamlaskal. Utíkaly drahé vteřiny. „Zůstali jsme trčet v Kosmiku. Celého jsme vás na palubu dostat nemohli. Naložili jsme, co jsme mohli, ale přes devadesát procent vašich obvodů je pořád ještě venku. Mohl byste se zkusit soustředit? Potřebujeme se dozvědět, co se stalo s Červeným trpaslíkem."
„S Červeným trpaslíkem ?" opakoval Holly nepřítomně. „Pamatuješ si přece na Červeného trpaslíka," pronesl Rimmer blahosklonným tónem, jako by hovořil k bandě hluchých starých dam v háčkovaných kloboučcích. „Na tu obrovskou červenou vesmírnou raketu, v níž jsi bydlel poslední tři miliony let."
„Na Červeného trpaslíka!" zopakoval Holly znovu. Rimmer rozhodil průhlednýma rukama: „Tohle nemá cenu. Je v šoku. Z toho počítačově senilního hajzla nic nedostaneme, dokud si nedá trochu horkého oslazeného čaje, dávku morfia a pět let psychoanalýzy, aby se vzpamatoval z toho, že je roztrhaný na kusy."
„Pane Rimmere," sykl Kryton, „tím ničemu nepomůžete." Obrátil se opět na Hollyho: „Musíte si zkusit vzpomenout, co se vám stalo. Možná na tom závisí naše životy." „Vzpomínám si..." Hollyho oči zíraly strnule před sebe. „Ano?" naléhal Kryton. „Vzpomínám si... na něco s cibulí." „S cibulí?"
„Beru všechno zpátky," rozzářil se Rimmer. „Pořád je to ten úžasný intelekt, jakým vždycky býval."
„Byl tam nějaký problém s cibulí," přikývl Holly, aby sám sebe povzbudil. „A potom... potom vtrhli na palubu..."
„Vtrhli?" naklonil se blíž Lister. „Kdo? Bylo jich víc?" „Vtrhli na palubu..." obraz Hollyho začal poblikávat.....Převzali velení lodi... Snažil jsem se s nimi debatovat, ale jim to jenom lezlo na nervy. Byli to hombres, kteří byli nepochybně poslové zlých zpráv, pánové. Začali mě trhat..." „Kdo? Kdo to byl?" opakoval Lister. „Pane," zvedl Kryton ruce, aby Listera uklidnil, „mnohem důležitější otázka zní: kdy! Jak je to dlouho, co se to stalo?" Obraz Hollyho se už pomalu ztrácel. Zbývalo pouhých pár vteřin zásob elektřiny. „Moment... kolik je teď hodin? Půl čtvrté... asi tak před deseti měsíci." Kryton se posadil na zadek.
Obraz Hollyho se začal ztrácet do středu obrazovky. Lister se naklonil ještě blíž: „Holly, chlape, už to máš spočítaný. Kdo to kurva byl?"
Tvář Hollyho se prudce smrskla na velikost poštovní známky a poté s lupnutím zmizela úplně.
Šum kabelů se vytrácel a z reproduktoru obrazovky se ještě tlumeně ozval Hollyho hlas.
Pronesl jediné slovo.

čtyři

„Agonoidi."
A lidstvo stvořilo agonoidy k obrazu ,: svému.
Agonoidé byli vyprojektováni jako dokonalí protagonisté nejoblíbenější lidské činnosti: zabíjení.
Mechaničtí bojovníci prostí všech těch přežitků, které lidstvu bránily zničit na planetě veškerý život a mezi něž patřila například lítost, milosrdenství nebo morálka.
A jelikož jejich těla neobsahovala žádné rozmašírovatelné nebo rozlomitelné části, díky nimž se lidé docela snadno zabíjejí, byli doslova nezničitelní.
Pochopitelně byli naprogramováni tak, aby poslouchali rozkazy. Ale rovněž byli naprogramováni k vůli přežít. A když po krátké, leč uspokojivé válce lidé začali povolávat populaci agonoidů k likvidaci, sebezáchovný pud se ozval.
Stvořitele agonoidů kupodivu překvapilo, když se jejich výtvory obrátily proti nim. Vás ani mě by to určitě nepřekvapilo, ale je ano. Vlastně je to přímo odrovnalo.
Zbytek planety si na krátký čas mocně s úlevou oddechl, zatímco lidstvo soustředilo veškerý svůj um na vyvraždění populace agonoidů.
Naneštěstí pro planetu bylo lidí mnohem víc než agonoidů, a tak lidé nakonec zvítězili.
Ne všichni agonoidé byli na konci šarvátky zničeni. Pár tisíc jich uteklo a vydalo se pryč ze sluneční soustavy. Ti, kteří přežili, měli v hlavě jednu jedinou věc. Pomstu.
A tak se stalo, že několik staletí starý MoďEI Ztchiny se opíral o nálevní pult v nově postaveném baru Rozptýlení na palubě nedávno ukořistěného Červeného trpaslíka a objednával si svou třetí kazetovou drátovací kartu, která chytře křížila signální cesty v jeho elektronické duševní krajině, aby v něm vyvolala dočasnou kontrolovanou změnu identity.
Začínal být roboticky opilý.
Agonoidská rasa se původně podobala lidem, ale během staletí jejich organická vnější pokožka ztratila barvu a strukturu tkání, takže se jejich tváře stáhly do permanentního šedivého úšklebku. Všichni dnes byli plešatí, zubní sklovina se jim odřela a zanechala v jejich úsměvu pouze kovové výčnělky ostré jako břitva. MoďEI se však neusmíval, když si dvakrát po sobě důkladně prohlédl návštěvníky baru. Poprvé to udělal kvůli tomu, aby zjistil, jestli mu od některého z nich nehrozí potenciální nebezpečí, a podruhé, aby na nich našel případné slabiny, jichž by mohl využít. Každopádně bude muset něco podniknout ohledně toho oka.
Třebaže agonoidé v sobě neměli zabudovánu žádnou specifickou délku života, jejich součástky se dříve či později opotřebovaly. Všechny součástky se přitom nedaly vyrobit, protože lidé nebyli tak hloupí, aby agonoidy naprogramovali se schopností rozmnožování, a například oči byly výrazně nedostatkovým zbožím.
Jediný způsob, jak si mohl agonoid vyměnit vadnou součástku, tudíž spočíval v tom, že ji sebral jinému agonoidovi. To vedlo ke dvěma důsledkům, z nichž jeden představoval pro zbytek vesmíru výrazné dobro, zatímco druhý výrazné zlo.
Výrazný klad spočíval ve skutečnosti, že se tak prudce zmenšovala zbývající agonoidská populace.
Výrazný zápor spočíval v tom, že tvorové, jimž byla dána do vínku nemilosrdná krutost, se přirozeným výběrem stávali výjimečně nemilosrdně krutými.
MoďEI osobně sprovodil ze světa, rozsekal a vykuchal sedmdesát čtyři svých druhů z posádky. Když je ničil, necítil k nim nic jiného, než opovržení nad jejich slabostí, což tak mělo být. Ještě před necelým měsícem se pyšnil párem očí, ale jeden jednooký agonoid ho napadl, když byl zkartovaný, a MoďEI taktak vyvázl s holým životem. S jedním okem agonoid mohl žít, ale ne moc dlouho.
Případný cíl zahlédl na druhém konci barového pultu: vtom agonoidovi poznal SchmejThnuzneyho, který vypadal, že každou chvíli bude totálně zpumprlíkovaný, protože si vrazil do hlavy už přinejmenším sedm karet. Ještě lepší bylo, že měl jenom jedno ucho a chyběla mu ruka.
Obsluhující droid položil drátovací kartu, kterou si MoďEI objednal, na barový pult a MoďEI kývl směrem k Schmejovi: „Ta je tamhle pro mého přítele."
Klesající stav agonoidské populace zapříčinil, že se všichni mezi sebou víceméně znali, ale pro agonoidy žádný pojem přátelství neexistoval. Přítel byl jen někdo, koho jste ještě nezabili.
Droid vzal kartu a odcupital na druhý konec pultu. Schmej si ji vzal, zamával s ní MoďElovi na znamení díků a vrazil si ji do mozku.
MoďEI se zvedl a přešel ke stoličce vedle Schmeje, přičemž pečlivě odvracel hlavu, aby skryl chybějící oko, což by zburcovalo i toho nejzkartovanějšího agonoida a upozornilo ho na nesmírné nebezpečí, v němž se právě ocitl.
Téma k započetí rozhovoru nemusel MoďEI nijak složitě hledat. Už celé měsíce stála za diskusi jedna jediná věc. „Ten člověk je prej v pásu," usmál se.
SchmejThnuzney úsměv opětoval a oči mu tou představou zvlhly.
Před staletími prokázaly dalekonosné astronomické sondy, které agonoidé vystřelili, že Země ze sluneční soustavy zmizela a nikdy se nenašel důkaz, že by lidstvo ještě existovalo.
Karavana ukořistěných lodí s všelijakou chátrou na palubě, hnána monomanickou touhou po pomstě, křižovala vesmírem a hledala ty, kteří případně přežili.
Celé věky nic nenašli.
Až teď.
Vtrhli na Červeného trpaslíka kroužícího po oběžné dráze a při hledání ukrytých lidí, na nichž by mohli ukojit svou krvežíznivost, ho rozcupovali od přídě k zádi, jenže loď byla opuštěná. Bez sebe vzteky podrobili výslechu prostomyslný lodní počítač a ke svému nevýslovnému potěšení zjistili, že jeden člověk ještě žije.
Jen jeden.
Jeden jediný člověk, na něhož se měla vynaložit veškerá potlačená nenávist.

Každý z těch několika desítek zbývajících agonoidů chtěl být tím, kdo se dostane k vražedné ráně.
Tak velká poptávka a tak mizerná nabídka. Existoval jediný způsob, jak se s tím vyrovnat. Agonoidé budou o právo na krveprolití soutěžit. A tak uchystali léčku.
A zatímco čekali, až past sklapne, všichni snili o tom, že
právě oni budou tím Vyvoleným. O tom, že jim jejich stvořitel bude klečet u nohou a prosit je o milosrdenství. O tom, jak mu nelítostně zasadí ránu z milosti a budou sledovat, jak
z toho ubožáka uniká život.
Aby měl MoďEI rozumnou naději tohoto práva dosáhnout, musel pochopitelně získat chybějící oko.
Lehce se natočil k Schmejovi, ale pořád tak, aby nebyla vidět jeho prázdná oční jamka. „Když budeš mít to štěstí stát se Vyvoleným," zeptal se vemlouvavým hlasem, „jak toho ukňouraného hajzla odpravíš?"
„Už jsem o tom s jistým dojetím přemýšlel," odpověděl Schmej těžkým jazykem, „a rozhodl jsem se, že mu tupou pilkou odříznu temeno lebky a pomalu mu před očima vyjím lžičkou mozek, přičemž ho zároveň budu kopat okovanou botou do koulí, až budou rozmašírovaný na kaši připomínající barvou a konzistencí marmeládu značky ‚Lesní směs'."
„To je hezký," přikývl MoďEI s nefalšovaným uznáním. „Buď," pokračoval Schmej, „nebo mu utrhám postupně všechny údy a umrdám ho k smrti tupým koncem jeho vlastní pravačky."
„To taky není špatný," opět přikývl MoďEI. „Co tomu schází na rafinovanosti, plně vynahradí spektakulárnost." Všiml si, že bezbranný stav SchmejThnuzneyho už zaregistrovali další dva agonoidé, kteří se k nim začali blížit. Jeden z nich zásluhou chybějícího chodidla kulhal a druhého připravili o nos. „Nebo," rozváděl Schmej téma, aniž by cokoli zpozoroval, „nebo... říkal jsem si, že bych mu mohl rezivýma nůžkama rozpárat břicho, dát mu sežrat vlastní syrovou slezinu, játra, slinivku a ledviny a pak mu vytáhnout střeva, podržet mu je před ksichtem, až budou ty vnitřnosti procházet zbytkem jeho zažívacího ústrojí, a nechat ho utopit se ve vlastních sračkách." „No tohle! Tak tomu říkám styl!"
Schmej se zašklebil s opileckou pýchou. „A ty? Jak bys to udělal ty, kdyby ses stal Vyvoleným?"
MoďEI se naklonil, jako by chtěl Schmejovi něco důvěrně sdělit. „Já osobně to plánuju jako dlouhou, protahovanou smrt. Napřed mám v úmyslu vyškubnout mu zubama jedno oko. Asi takhle..."
Posměšně ohrnul horní ret, rozevřel čelisti a vrhl se do tváře SchmejThnuzneyho.
Když převrhli stoličky a dopadli na podlahu, druzí dva agonoidé, kteří kolem nich do té doby kroužili jako hyeny, se přidali rovněž ke rvačce.
V krvavé vražedné šarvátce, jež následovala, se MoďElovi podařilo získat nejen náhradní oko, ale také pěkný pár rezervních uší a neobyčejně užitečné záložní srdce.

pět

„Já to nechápu." Kocour se zahlédl v odrazu Hollyho potemnělého monitoru a na pár vteřin se odmlčel, aby se obdivoval. Postupně si začal uvědomovat, že ostatní čekají se vzrůstající netrpělivostí, až promluví, a tak se zdráhavě odtrhl a pokračoval ve své úvaze: „Podle všeho se máme obávat tlupy vymatlanců, co se podobají tady té naší tužce s gumou na konci?" kývl ke Krytonovi.
„Prosím za prominutí, pane, to nejsou mechanoidi," zachrchlal Kryton, „jsou to agonoidé."
„Jakej je vtom rozdíl?"
„Inu, základní rozdíl spočívá v tom, že mechanoid by si nikdy neotevřel lidský hrudník a nepoužil pravou plíci jako nočník. Agonoidé jsou účelově vytvoření, cílevědomí mechaničtí zabijáci sjediným úkolem: vyvraždit každou životníformu, na niž narazí."
„Panečku," hvízdl Lister sarkasticky, „to mám teda vážně plný kalhoty."
Rimmervrhl pohled ke stropu strojovny. Pravděpodobnost jejich přežití, už tak hubenější než anorektická tasemnice trpící bulimií, ztratila, což bylo neuvěřitelné, na váze ještě víc. A k tomu všemu se musel s touto novou, zjevně nepřekonatelnou hrozbou vyrovnat společně s párkem samolibě se pochechtávajících pubescentů, kteří by se jevili nezpůsobilí i ve zvláštním oddělení školky, kde se opožděné děti učí chodit na nočníček. „Listere, nechcete s Kocourem vypadnout nahoru, proběhnout se a zahrát si na pár minut na letadýlka, zatímco dospělí prodiskutují problém racionálně?" Obrátil se ke Krytonovi: „Tak hele, jak je to vážné? Neříkal Holly, že se to celé odehrálo před deseti měsíci? Určitě už teď budou dávno z dosahu."
„Obávám se, že ne, pane. Bezpochyby z Hollyho vytáhli zprávu o našem zamýšleném návratu. Určitě vědí, že hledáme Červeného trpaslíka. Vlastně se domnívám, že zde Hollyho zanechali kvůli tomu, abychom ho našli a nechali se tak vlákat do nějaké léčky. Myslím si, že se musíme smířit s velice reálnou pravděpodobností, že na nás budou někde hodně blízko číhat."
„Tak to bychom tedy měli," pokrčil Rimmer rameny. „Nemáme na vybranou. Musíme skončit s hledáním Červeného trpaslíka a využít tu trochu času, která nám zbývá, k pátrání po nějaké obyvatelné planetce."
Kryton zavrtěl hlavou: „Taková možnost už bohužel neexistuje, pane. Zapnutí Hollyho dramaticky snížilo náš akční rádius. Máme nyní nulovou pravděpodobnost, že bychom se nacházeli v dosahu nějaké dýchatelné atmosféry. Znovudobytí Červeného trpaslíka představuje naši jedinou naději."
„Takže, kamarádi," narovnal se Kocour ze své přikrčené polohy, „diskuse skončila. Poslední zbývající otázka zní, co v letošní sezoně nosí lidé s dobrým vkusem k vraždění agonoidů. Já osobně bych se klonil k saku z třpytivě stříbrného saténu s plisováním a s klopami tenkými jako břitva a k černým vinylovým kalhotám zužujícím se do vysokých bot s ostrou zvednutou špičkou..." Jeho úsměv odhalil špičaté řezáky.....ale jsem přístupný vašim návrhům."
„Nemyslíš si," otázal se Rimmer tiše, „že by mohlo stát zato napřed zformulovat nějakou elegantní myšlenku ohledně

případného plánu na další postup?"
Já už plán mám," pokrčil Kocour rameny. „Oblíct si sako, popadnout bazukoid a dát těm prdelózním robotům nažrat trochu laseru."
„Agonoidé jsou téměř nezničitelní, pane, ti klidně přestojí přímý zásah ohnivou salvou z bazukoidu s minimálním poškozením. Určitě přežijí dostatečně dlouho, aby si z vašeho tlustého střeva mohli udělat nafukovací zvířátka."
„Tak já jdu s ním," chytil Lister Kocoura kolem ramen. „Jestli máme být poraženi, pak se nechejme porazit v boji."
Rimmer se usmál a zavrtěl hlavou: „Souhlasím, že existují chvíle, kdy situace vyžaduje takové impulzivní, odvážné, a troufám si říci pitomé myšlenky. Domnívám se však, že než dosáhneme tohoto stadia, měli bychom zvážit, zda nepoužít trochu lstivého, taktického manévrování..." „...a zbabělosti."
„Přesně tak, Listere. Zbabělost má ve vojenské strategii své místo. Někdy se museli i ti nejstatečnější generálové v dějinách ponořit do hlubin svých duší, aby tam našli dostatek odvahy ke zbabělosti."
Lister vyzývavě zvedl hlavu: „Ty se chystáš navrhnout, že se vzdáme, že jo?"
„Tohle mě tedy nenapadlo, ale když jsi to teď zmínil, taková taktika by měla své přednosti, to ano."
„Kapitulace není uskutečnitelná volba," prohlásil Kryton rezolutně. „Nechat nás naživu není v jejich zájmu."
„To přece nemůže být pravda!" překvapila Rimmera náhlá zlost v jeho vlastním hlase. „Kdyby bylo jediným jejich zájmem nás zabít, mohli zůstat na palubě Červeného trpaslíka, z kterého jsme odešli, a roztrhat nás na kusy ihned, jakmile bychom se vynořili na obrazovce radaru."
„Oni žijí, aby zabíjeli, pane. Je to jejich jediná činnost. Teď už ale musejí cestovat celá staletí bez toho, aby našli něco k zmasakrování. Konečně teď mají nějakou cennou kořist a chtějí si to užít. Kdoví, kdy se jim opět naskytne příležitost k mrzačení, kuchání a trhání?"
Poslední zbytky barvy, které Rimmerovi ještě zbývaly v průsvitné tváři, mu sklouzly do průhledných bot.
Kryton pokračoval bez ohledu na efekt, který jeho slova měla na Rimmerův svěrač. „Pohrávají si s námi, udělali si z toho zábavu. Vlákali nás do pásu asteroidů a dali nám vědět, že nás očekávají, neboť vědí, že nemáme na vybranou a musíme pokračovat v cestě do pasti. Chtějí, abychom se ;'. báli. Pomalá, bolestivá, protahovaná, senzační muka naší dozajista brutální smrti tak budou představovat daleko větší pochoutku."
Nastalo dlouhé ticho přerušované pouze trapným škrundáním z míst, kde se nacházelo Rimmerovo břicho.
Nakonec promluvil Lister: „Takže ty, Krytone, tvrdíš, že nemůžeme utéct, a zároveň, že se nemůžeme vzdát?"
Jeto pravda, bohužel."
„Takže tím jsme vyčerpali celý obsah příručky Válečná taktika Arnolda Rimmera. Vypadá to, že pravdu má Kocour. Jediná věc, jež zbývá vyřešit, je druh saka, který si k umírání oblíkneme."
Kocour pozvedl ruku: „Moment! Jestli to znamená, že umřeme, pak sako z plisovaného saténu nepřichází v úvahu: když si v něm lehnete, hned se zmačká." Povzdychl si. „Bude to těžší oříšek, než jsem si myslel."
Kryton otevřel ústa a chystal se promluvit. Chtěl upozornit na světlejší stránky situace. Chystal se říct, že výhodou je, že se jejich situace už sotva může zhoršit. Po zralé úvaze pokládal za výtečné, že nikdy nedostal příležitost myšlenku vyslovit, protože právě v tom okamžiku se situace zhoršila.
Výrazně zhoršila.
Ozval se gigantický tupý úder, jako by nastal výbuch uvnitř masivního zvonu, a stěna trupu za Krytonem se náhle prohnula dovnitř, čímž ho vymrštila uličkou po kovové podlaze směrem k ostatním.
Lister se taktak stačil včas sklonit, aby se vyhnul setnutí hlavy mechanoidovýma třepotajícíma se rukama.
Krytonova hlava narazila do horního rohu strojovny, kde se pažení stýkalo se stropem, přičemž zároveň se Kosmik nezvladatelně šikmo roztočil a posádka narazila o jednu stěnu, o strop, pak o druhou stěnu a o podlahu, jako kostky v házecím kalíšku v Las Vegas.
Po šesti či sedmi otáčkách, kdy jim naskakovala jedna modřina za druhou, se všem podařilo zachytit podpěr nebo zábradlí lodních můstků, kde zůstali viset otřesení, zkroucení a potlučení, a začali přemýšlet, co se to kurva asi stalo.
Všichni až na Rimmera, který se dál řítil strojovnou. „Gyroskop!" ječel. „Chyťte někdo gyroskop!"
Kryton se ohlédl nahoru a za sebe. Gyroskop srazilo z pouzdra jeho vlastní tělo, když letěl strojovnou.
Začal se k němu plížit, jak nejlépe to šlo, ale bláznivé otáčky lodi ho do značné míry dezorientovaly. Poranění hlavy mu taky zrovna nepomáhalo: jestli tuhle pohromu přežijí, bude muset strávit několik hodin bušením hlavou do panelu, aby ji vrátil do původního tvaru.
V jednom okamžiku šplhal k vyhozenému gyroskopu vzhůru a v následujícím k němu klouzal dolů.
Konečně se mu podařilo naklonit, dovrávorat a skácet se natolik blízko, aby mohl gyroskop popadnout. Právě když se prsty natahoval po jeho pouzdru, pohyb lodi způsobil, že hmátl těsně vedle, a on narazil do stropu. Jeho plastem potažené dlaně škrábaly po mřížce stropu pod ním, ale nebylo se tam čeho chytit, a tak jej to vymrštilo proti stěně za zády. „Takhle!" ječel Rimmer. Kryton se ohlédl a spatřil Rimmera, jak utíká proti pohybu lodi jako zoufalý křeček v kole poháněném motorkem. „Musíš se dostat do stejného rytmu."
Kryton zavrávoral a postavil se na nohy právě včas, aby ho podlaha praštila do hlavy a srazila ho omráčeného opět na kolena.
„Vstávej!" křičel Rimmer, zuřivě pumpoval rukama a tváře se mu nadouvaly námahou, což posloužilo pouze k tomu, že vypadal ještě křečkovitěji. Kryton se v šoku, způsobeném úderem, rozhihňal. „Vstávej, ty ospalej plechovej hajzle! Já už to dlouho nevydržím!"
Kryton zatřepal pomačkanou hlavou, aby si ji pročistil, potom se rozhlédl a pokusil se odhadnout otočku blížící se stěny. Jak se loď otáčela, vyskočil na nohy a rozběhl se opačným směrem.
Po několika uklouznutích a klopýtnutích se mu podařilo srovnat rychlost s otáčením Kosmiku a začal si bokem klestit cestu ke gyroskopu.

Při další otáčce se přitáhl opět o něco blíž. Při třetím průletu už byl natolik blízko, že se dokázal sklonit a zachytit se pouzdra gyroskopu. Pohyb lodi ho přetočil dokola jako opičku na hrazdě a praštil s ním tvrdě o blížící se stěnu. Náraz aktivoval jeho automatický systém promazávání a zrak mu náhle zčernal pod mohutnými gejzíry lepkavého černého oleje, který mu stříkal přes obličej.
Když opět uviděl, pořád se ještě držel gyroskopu. Vysunul hlavu do úrovně pouzdra, v kratičkém okamžiku uprostřed otáčky, kdy strop byl skutečně stropem, se natáhl a nosem došťouchl gyroskop do správné polohy. Loď se přestala točit.
Přestala se točit tak náhle, že Rimmer vyběhl do poloviny blížící se stěny a Lister s Kocourem se utrhli z bezpečí svých sloupů a prudce se zřítili k zemi.
Kryton uslyšel neklamný, odporný zvuk kostí praskajících při nárazu o kov.
V nastalém tichu zůstal viset na pouzdru gyroskopu a pohlédl dolů na nehybná těla. I když se předem hrozil odpovědi, musel se zeptat: „Jste všichni v pořádku?"
„Já se mám skvěle, díky Bohu," úpěl Rimmer rozplácnutý na zádech.
Od Kocoura ani Listera se žádné odpovědi nedočkal.
Kryton zvažoval, že se pustí, ale pád by téměř určitě zhoršil jeho dosavadní zranění natolik, že by se s tím jeho samoopravný systém nedokázal vyrovnat. Neopravitelně poškozený by potom ostatním nebyl k žádnému užitku.
Podíval se na své ruce nad hlavou, potom na můstek naproti. Kdyby skok správně odhadl, mohl by se tam snad zhoupnout jako na hrazdě a pak už jen sešplhat dolů.
Začal houpat nohama sem tam.
Zničehonic uslyšel nezemský vzdech. Pohlédl dolů k vyboulené stěně trupu.
Začínala se trhat.
Další nelidský povzdech a trhlina v trupu se rozšklebila do větší šíře.
Dírou syčel unikající kyslík, který při nárazu do strašlivého chladu vesmíru umrzal do nádherného úlomkovitého mračna.
Kryton se kýval sem a tam bezmocný hrůzou. Lister se zavrtěl. Vysoukal se zpod Kocoura, který byl pořád ještě v bezvědomí, a začal se plížit blíž k díře.
Byl to přesný protiklad optimálního směru akce. Nepatrnou naději na přežití skýtal jedině úprk ze strojovny a její zapečetění. Kryton se už na něho chystal zaječet, aby se zastavil a doběhl ke schodům, co nejrychleji mu to zranění dovolí, když vtom si uvědomil, že situace je ještě hrozivější a tragičtější, než by si dokázal představit.
Lister vůbec nenabyl vědomí.
On se totiž k díře, jíž s hvízdáním fičel vítr, neplazil.
Díra jeho tělo nasávala.

šest

Trhlina v trupu se rozšklebila ještě víc.
Vylétávalo z ní množství nejrůznějších kovových nástrojů a Listerovo smýkání po podlaze nabíralo na rychlosti.
Jeho komatózní tělo nadskakovalo přes ostré kovové nýty podlahy jako strašák vlečený přes zmrzlé rozorané pole.
Ruce bez života se natahovaly po smrtelném vzduchoprázdnu číhajícím za rozšiřující se dírou.
„Ne!" zaječel Kryton a zhoupl se směrem k roztrženému trupu. Na vrcholu pohybu uvolnil sevření pouzdra a střemhlav padal do díry.
V letu před sebou neustále mrskal nohama, tiskl si kolena k hrudi, aby se překulil přes hlavu, a když dopadl do díry, zůstal otočený tváří dovnitř.
Uvízl v díře vzhůru nohama a kyslík přestal unikat. Listerovy prsty zůstaly jen pár centimetrů od jeho tváře. Rimmer doklopýtal k mechanoidovi vecpanému do díry a dřepl si do úrovně jeho očí: „Parádní tah, Stromboli," odtušil. „Ale co teď?"
„Musíte je odtud dostat. Nevím, jak dlouho vydržím v té díře jako zátka."
„Jak bych to měl asi podle tebe udělat?" zamával Rimmer Krytonovi před obličejem průhlednou rukou. „Já jsem hologram, nevzpomínáš si?"
Kryton zakoulel očima zleva doprava. „Já nevím! Něco se tu musí najít - hlasem ovladatelný vysokozdvižný vozík nebo něco podobného."
„Hlasem ovladatelný vysokozdvižný vozík! Pochopitelně. To bude stačit!" Rimmerovy hrůzou vytřeštěné oči těkaly splašeně po palubě. „Myslíš, že máme nějaký s sebou?"
Krytonovy zdvořilostní protokoly převálcovalo podráždění a pocit marnosti: „Já nevím, vy encefalitidní oslí gonádo! Podívejte se po něm, sakra!"
Urážka způsobila zázrak. Rimmer se vytrhl ze svého žalostného šokového stavu, vyskočil a na průsvitných nohou se rozběhl uličkami.
Pádil k nejbližšímu skladišti, zastavil se tam jen na tak dlouho, aby konstatoval, že zde není nic, co by jim mohlo pomoct, a už se řítil k dalšímu. Ani tam nic nebylo.
S každým prázdným skladovacím prostorem narůstala jeho panika. S Krytonem vecpaným do trupu a zbytkem posádky v bezvědomí se cítil bezmocný jako nikdy. Naprosto přízračně a bezradně.
Pokud se trhlina v trupu ještě víc rozšíří, Krytona to vcucne do hlubokého vesmíru a Lister s Kocourem vyletí za ním.
Během několika vteřin se jim vnitřnosti nafouknou do kritického bodu, kdy vybuchnou jako tlustý přezrálý meloun, který spadl na zem.

A Rimmer bude sám.

Skluzem vrazil do dalšího prázdného skladiště. Slyšel, jak Kryton ječí: „Rychle! Musíte rychle něco udělat!" „Nikde nic není!"zařval Rimmervodpověďa vydal se k poslednímu skladišti, jeho poslední naději.
Nemohl by loďvžádném případě řídit sám. Nedokázal by uniknout agonoidské hrozbě. Agonoidi! Na ty zapomněl. Strach ho popadl za koule a stiskl mu je k sobě jako kuličky na tibetském růženci. Kdyby zůstal jako jediná přeživší oběť, mohli by si ti psychopatičtí roboti vybít veškerý vztek na něm, a co bys ním asi udělali? Prohekrovali by se dojeno dálkové projekční jednotky a pravděpodobně by zbytek věčnosti strávili vymýšlením stále nových a čím dál strašnějších metod, jak mu způsobit bolest a utrpení.
Třeba by ustavili nějaký rotující celodenní systém, aby se celá populace agonoidů mohla během týdne při mučení Rimmera vystřídat.
Ani si neuvědomoval, že ty malomyslné myšlenky drmolí nahlas, když vrazil do posledního skladiště s nářadím. ¦."
Nic.
Svíjel se úzkostí v oranžovém nouzovém osvětlení skladiště a oči i ústa měl dokořán v nevěřícném šklebu hrůzy.
Rozhlížel se sem a tam, jako by se v milisekundě jeho pohledu mohl náhle zázračně zjevit vysokozdvižný vozík s plně nabitou baterií a připravený k akci, prostě proto, že on to tak strašně potřebuje.
Zpoza rohu se ze vzdáleného konce strojovny k němu nesl ozvěnou Krytonův jekot: „Prosím vás! Něco tady musí být!" Rimmer nesmyslně zavrtěl hlavou. Na celé palubě nebylo nic s hlasovou aktivací. Pohlédl na podlahu, čistě jen pro případ, že by tam byl nesmírně maličký vysokozdvižný vozík s hlasovým ovládáním, kterého si předtím nevšiml.
Nějaký miniaturní model, dětská hračka, skrývající se ve výklenku skladiště, ale opět byl zklamán.
Vyklopýtal pozpátku ze skladiště a nedokázal ani přemýšlet o tom, co by měl zkusit dál.
Soustředil se na svou hrůzu tak důkladně, že si napoprvé ani nevšiml motorového rypadla na dobývání rudy a očima přes ně bez zastavení přejel.
Už se sklonil pod můstek a byl na půli cesty zpět ke Krytonovi, když jeho mozek konečně obraz zpracoval a dodal mu význam.
Otočil se jako na obrtlíku a uháněl zpátky.
Rypadlo na rudu s hlasovým ovládáním nebude ideální
jeho lopata je příliš malá, aby unesla celé tělo -, ale přinejmenším by je mohl použít, aby Listera s Kocourem dostrkal ke schodišti. Aspoň by zde byla naděje, že by je to šťouchání mohlo probudit.
Vyskočil na metr dlouhou káru a bez dechu se přikrčil, aby prozkoumal kontrolky. Pět tlačítek. Start, vpřed, zpátečka, doleva, doprava.
Jednotku hlasové aktivace na první pohled neviděl.
Sklonil se pod primitivní palubní desku, ale jednotka hlasové aktivace se ne a ne objevit.
Prolezl po čtyřech celé vozítko kolem dokola, ale slůvka „Hlasová aktivace" na něm nikde nenašel.
Lehl si na záda a nasoukal se, co nejdál mohl, do dvaceticentimetrové mezery mezi podvozkem a podlahou paluby.
Počkal, až si jeho oči zvyknou na přítmí, a prozkoumal podvozek, aby objevil ukrytou mikrofonovou jednotku, která by naznačila, že přístroj je možné ovládat hlasem.
Jenže tam žádná nebyla.
Bylo pro to jediné vysvětlení. Motorové rypadlo na rudu s hlasovým ovládáním nebylo ve skutečnosti motorovým rypadlem na rudu s hlasovým ovládáním. Bylo to prostě jen motorové rypadlo na rudu, které nikdy nevybavili hlasovou aktivační jednotkou.
Mizerní, škudliví, malicherní a úzkoprsí kurevští hajzlové, kteří tuhle odpornou loď z páchnoucích hlubin pekla vybavovali, se rozhodli ušetřit pár všivých pennycentu a objednali sem model bez hlasové aktivace!
Rimmer ležel pod vozíkem. Koutky úst mu stáhly spodní ret dolů, čímž odhalil dolní řadu zubů, krční obratle mu vystouply a on ze sebe vydal předlouhé nesmyslné zaúpění.
Když se nad tím zamyslel, obyčejné motorové rypadlo na dobývaní rudy vlastně obvykle pracovalo v podmínkách bez atmosféry, na měsících s bohatými rudnými ložisky a na větších asteroidech. Vybavovat je hlasovým ovládáním nemělo v zásadě žádný smysl, protože bez atmosféry se zvuk nepřenáší.
Popravdě řečeno bylo vysoce nepravděpodobné, že by někde ve vesmíru existovalo motorové rypadlo na dobývání rudy s hlasovým ovládáním.
Kryton zaslechl Rimmerovo tiché, dlouhé zaúpění a v zádech pocítil tah, jak se povolující trup opět trochu víc poddal houževnatému vzduchoprázdnu venku. „Pane Rimmere, prosím vás!" zvolal. „Integrita trupu se nachází těsně před totálním zhroucením. Něco musíte udělat!"
Rimmer se vysoukal zpod vozíku. Chtěl si svůj vztek vylít na Krytonovi, když v tu chvíli zaslechl cosi, co znělo jako uzavírací ventil na dveřích strojovny. Zatajil dech.
Slyšel, jak se dveře strojovny s kovovým skřípěním otvírají, až zazvonily o pažení. Zaslechl, jak na odpočívadlo kovového schodiště vstoupily cizí kroky.
Kryton zašilhal očima doleva. Na tvář mu dopadlo světlo baterky a na chvíli ho oslepilo.
Na schodech zalomozily nohy ve vysokých botách.
Krytonovy oči se přizpůsobily záři třpytivých stříbrných bot, které se zastavily na podlaze těsně před ním.
Vzhůru nohama trčící Kryton musel očí sklopit k bradě, aby rozpoznal obličej shlížející na něho shora.
Když jej spatřil, byl přesvědčený, že se zbláznil strachem.

sedm

Pokud jeho vizuální interpretačnísystémy nebyly nějakým záhadným způsobem poškozeny, díval se Kryton do tváře jiného Arnolda Rimmera.
Tenhle nový člověk nebyl tak docela Rimmer. Nepyšnil se například důvěrně známým šíleným zástřihem přesně podle posádkových předpisů. Měl vlasy naopak hustší, vlnitější a pružnější. Kštice mu okouzlujícím způsobem padala přes pravé oko. Nos měl stejný tvar, ale chřípí nebylo tak nálevkovitě rozšířené. Krk měl svalnatější, takže mu ohryzek nevystupoval z hrtanu jako prase bradavičnaté spolknuté hroznýšem královským.
Tenhle Arnold Rimmer, pokud mohl Kryton takové záležitosti posoudit, vypadal opravdu mnohem pohledněji.
Klekl si na kolena a prsty ve stříbrných rukavicích přejel po trupu, který svíral Krytona. „No, starej karbanátku," usmál se v dobré náladě, „to vypadá, jako by ses vecpal do sklenice nakládaných okurek a pořádně zatáhl víčko." Jeho hlas překypoval kouzlem a sebevědomím a navzdory hrůznosti jejich situace Kryton skutečně cítil, že se uklidnil.
„Se mnou si nelámejte hlavu, pane," kývl Kryton směrem k tělům Listera a Kocoura ležícím na zemi. „Měl byste se především podívat na ně."
Nový Rimmer se ohlédl přes rameno a pak se zadíval zpátky na Krytona. „Všechno pěkně popořádku, stará klobásko. Jestli nějak nezajistíme ten trup, skončíme všichni jako vesmírná ovesná kaše." Vstal a přešel k nosníku podpírajícímu lodní můstek na protější straně. Vyzkoušel jeho pevnost,
podíval se na převráceného Krytona a pak znovu na nosný Irám. „Jsem snad nenapravitelný starý pitomec, nebo tahle přepravní raketa patří k nějaké těžařské lodi?" zeptal se. Kryton přikývl. „Skutečně patří, pane." „Pak se vám tady někde musí válet nějaký řezací laser a taky nějaký svářecí náčiní." Kryton opět přikývl. „Támhle."
Nový Rimmer sledoval jeho pohled. „Nikam zatím neodcházej," usmál se a přešel ke skladišti bazukoidů.
„Mimochodem, starý kompote, myslím, že mi uniklo tvoje jméno." „Jmenuju se .Kryton', pane." „Mechanoid ze série čtyři tisíce, nemám pravdu?" „Přesně tak, pane."
„To byla sůl Vesmírných sborů, tyhle čtyřtisícovky. Bez vás, chlapi, bychom byli ztracení."
Kryton sledoval, jak si Rimmer hodil s nonšalantní ležérností přes rameno těžký bazukoid, vzal průmyslovou svářečku a svářečskou přílbu a zamířil zpátky k nosníku. „Pane, vy se jmenujete... Já nevím, jak vám mám říkat, pane."
Nový příchozí upustil svářecí výzbroj a zamířil bazukoidem na vrchol nosníku. „Jmenuju se Rimmer. Arnold Rimmer. Mí přátelé mi říkají ‚Eso'." Prudkým pohybem sňal pojistku ze spouště bazukoidu a namířil ústí těsně nad hlavu, připravený odříznout nosník.
Stranou z jejich dohledu se souběžnou chodbou plížil Rimmer. Slyšel jejich hlasy, Krytonův i nově příchozího; neslyšel natolik dobře, aby rozpoznal obsah jejich rozhovoru, ale stačilo mu to, aby ho opustil strach, že by cizinec přináležel k oné tolik obávané, osudové agonoidské partě strávníků. Ať to byl vlastně kdokoli, připadal mu ten vetřelec podle hlasu nějak povědomý.
Rimmer se skrčil pod podpěru motoru a nakukoval skrz nosné tyče ve snaze zahlédnout tvář podloudného přivandrovalce. Zrovna když vystrčil hlavu nad podpěru, vyšlehl z bazukoidu plamen a Rimmer spadl na podlahu paluby jako zmrzlá mrtvola zvířete vhozená do chladírenského vozu.
Jakmile ohlušující řev bazukoidu utichl a Rimmerovo srdce přestalo napodobovat tympánovou sekci loského filharmonického orchestru hrajícího amfetaminem inspirované provedení Předehry č. 1812, pomalu se zvedl, aby se podíval ještě jednou. Když jeho obočí vykouklo nad podpěru motoru, bazukoid spustil znovu a Rimmer se přikrčil do bezpečí k podlaze, přičemž si slíbil, že pokud to bude potřeba, zůstane tam až do konce věků.
Eso sledoval, jak se nosník poroučí k zemi. Lodní můstek, který nosník podpíral, se zlověstně prohnul, ale vydržel.
Eso se sklonil, popadl nosník jednou rukou a táhl jej ke Krytonovi.
Zpočátku Kryton nechápal, proč vyvíjí tak horlivé úsilí, aniž by použil obě ruce; potom si všiml, jak zvláštně má Eso pravý loket přitisknutý k boku a přemítal, jestli nemá poraněnou paži.
Nosník s žuchnutím dopadl kousíček vedle Krytonovy hlavy obrácené vzhůru nohama. V Esově hlase nebylo ani stopy po nějaké námaze či bolesti. „Myslíš, že bys to mohl vzít a přidržet si to u hrudníku, Kryťáku?"
„Samozřejmě, pane." Kryton si zvedl se značným úsilím nosník k hrudi. Žasl, že s ním nějaký člověk vůbec dokázal pohnout, natož ještě táhnout jej přes celou šíři paluby s jednou nefunkční paží.
Eso se vrátil se svářecí výzbrojí. „Doufám, že ti to nebude vadit, Krytone, ale budu ti to muset přivařit k hrudníku. Kdyby trup povolil, zůstaneš tak aspoň pořád s námi. Je to v pohodě, starý ovocný salátku?" „Vynikající nápad, pane Eso." Eso si sklopil hledí svářečské přílby a spustil svářečku. Rimmer uslyšel mohutný řev plamenů a zahlédl jejich modravě horký odraz v matném kovu kontrolního panelu naproti. Co má asi kurvafix ten vetřelec za lubem? Není to nakonec zbloudilý agonoid? Nemučí právě Krytona svářečkou, aby odhalil, kde se skrývá Rimmer? A jestli tomu tak je, jak dlouho asi ten třasořitkový synek prostidroidky vydrží, než ho práskne? Deset? Patnáct? Dvacet milisekund?
Svářecí pistole zničehonic umlkla. Rimmer usilovně napínal uši, aby zaslechl, o čem se mluví. Slyšel teď vetřelcův hlas docela jasně. „Tak to bychom měli," říkal. „Nezbytný módní doplněk mechanoidů pro tuhle sezonu." Rimmer ten hlas konečně poznal. Zněl, jako by to byl jeden z jeho bratrů. Na Howarda byl však moc hluboký, na Johna příliš vytříbený a na Franka moc sytý. Připlížil se k jedné straně motorové podpěry a riskl pohled z boku. Nad Listerovým tělem se skláněla postava ve stříbrné kombinéze. Rimmer zahlédl na rukávu důvěrně známé logo Vesmírných sborů a znak hodnosti. Kapitán.
Kapitán Vesmírných sborů, který je přišel zachránit jako v hollywoodském béčku.
Rimmer se už chystal vstát, vykouknout mezi nosníky a představit se, když v tu chvíli spatřil kapitánův profil, jak si dává špičky prstů k ústům a pomocí zubů se snaží sundat si kosmonautickou rukavici.
Tomu cizinci se jakýmsi záhadným způsobem podařilo získat Rimmerovu tvář.
Eso přiložil prsty k Listerovu krku. „Tenhle bude v pořádku. Má silný puls." Projel dlaní nahoru a dolů po Listerově těle. „Pokud mohu říct, nemá nic zlomeného." Jemně otočil Listera tváří vzhůru a strnul. Chlapec vypadal jako Šroub

zamlada. Eso přejel očima ke Krytonovi a zase zpátky. Jak tomuhle čápkovi říkají?" zeptal se.
„Lister, pane..."
„Dave Lister?"
„Ano, pane. Jak jste...?"
„Později, příteli." Eso odhrnul Listerovi víčko. „Zornice je v pořádku. Bude ho trochu bolet hlava. V nejhorším případě lehký otřes mozku. Kde je lékárnička?"
„Hned za vámi, pane."
Eso vstal a přešel ke skříňce, přičemž se snažil najít smysl téhle nové dimenze, v níž se ocitl. Nebylo příliš překvapivé, že zde žil také Šroub - Eso předpověděl, že jeho cesta povede podél jedné z linií jeho osudu, a byl si docela jistý, že zde najde některé z důvěrně známých kolegů -, ale proč je tady při měsíci lo jeho přítel o dobrých deset let mladší? A co dělá tak daleko od své domovské soustavy?
A, což bylo nejpodivnější, kde je jeho vlastní druhé já? Popadl lékárničku a otočil se zpátky. Koutkem oka přitom zahlédl nějaký pohyb. Nezastavil se a pokračoval dál v chůzi směrem k Listerovi.
Poklekl a vytáhl z lékárničky podkožní injekci. „Menší dávka synaptického cloumáka," řekl nahlas. „Po tomhle by se měl probrat a zatančit nám jako Lunetik." Zatímco Listerovi proudilo do krční tepny escéčko, Eso pronesl tlumeně: „Kryťáku, stará vojno, neprozraď se, ale myslím si, že někdo číhá za žbrlením motoru."
Kryton nakoukl přes Esovo rameno. „Ano, pane," odpověděl šeptem. „To bude..." nevěděl, jak to má říct. „...inu, je to Arnold Rimmer, pane. Je to jakési vaše druhé já." „Co myslíš, proč tam číhá?"
„On provádí hodně číhání, pane," přivřel Kryton zahanbeně oči. „On je trochu, ehm... jiný než vy, v mnoha ohledech."
Jiný? Eso otočil hlavu k nosné konstrukci motoru. Rimmer pochopil, že byl odhalen. Nadešel čas provést co možná nejdůstojnější nástup. Vstal a vykoukl zpod konstrukce.
„Panebože," usmál se Eso srdečně. „To jsem celý já, jenom mnohem hezčí." Obrátil se s úsměvem na Krytona. „Vypadá to, že jsem tady od téhle chvíle nadbytečný, stará maštěná myslivno, dorazil Arnie, aby zachránil situaci."
„Pan Rimmer je k tomu bohužel poněkud nekvalifikovaný, pane. Je to hologram."
Eso se obrátil na Rimmera. „Tak mrtvý, ano? To je smůla, stará holínko. To ale musí být příšerná otrava."
Rimmer jen nevěřícně zíral. Umřít je smůla'? Největší nepříjemnost na smrti má být to, že je to příšerná otrava? Z které planety ten chlápek pochází, že si tohle dovolí říkat?
Eso sledoval, jak na něj Rimmer s otevřenými ústy civí, a snažil se zachovat si úsměv na tváři. Proč nemluví? Není duševně zaostalý? Jaký mizerný obrat osudu potkal tuhle inkarnaci jeho samého? Jaké přízračné rozhodnutí v jejich společné minulosti ho degradovalo do podoby tohoto nemotorně vyhlížejícího stvoření?
Konečně Rimmer promluvil. „Kdojste?" zeptal se vyčítavě. „Já jsem ty, šlahounku. Máme až do jisté chvíle identickou minulost. Testuju novou kraksnu s transdimenzionálním pohonem. A skončil jsem tady. Hele, podrobnosti později. Napřed musím vyřešit toho chlápka," kývl ke Kocourovu nehybnému tělu. „Co takhle vyhrabat ze skladu nějaký plech, Arnie? Budeme muset nějak sflikovat tu trhlinu v trupu, a to pěkně zčerstva."
„Vyhrabat nějaký plech? A jak bych to měl asi udělat?" zdvihl Rimmer své průhledné ruce. „Já jsem mrtvý, rozumíte? Nevím, jak to funguje ve vaší dimenzi, ale tady, kde tomu říkáme .skutečnost', nemohou hologramy nic zvedat."
„Nemusíš být takový pedant, lásko moje. Improvizuj." Rimmer se nasupeně díval, jak Eso vstal, přešel ke Kocourovi a začal kontrolovat jeho stav.
Tak pedant. Poukázat na nedostatky toho, když se člověk snaží jako mrtvola nějak vyjít, znamená, že je pedant? Rimmer si zlostně odfrkl, otočil se na podpatku a zachmuřeně odkráčel do skladiště. Pedant, no toto!
Bědování nad důsledky vlastní smrti patřilo k základní výbavě Rimmerova citového ustrojení - byl to jediný způsob, jaký znal, jímž dokázal vyloudit z jiných lidí soucit, což na druhou stranu představovalo největší přiblížení k opravdové náklonnosti, jaké kdy zažil. Už sama myšlenka, že by někdo jeho smrt nebral v potaz, nebo v ještě horším případě by ji bagatelizoval a zlehčoval, mu připadala odporná.
Eso se skláněl nad Kocourem a snažil se nevynášet nad svým druhým já žádné soudy. Ten ďábelský spratek je koneckonců mrtvý a na to by se mělo brát ohled. Stejně ale bylo obtížné zbavit se myšlenky, že ten člověk má i mnohem horší problémy. Eso přejel dlaní Kocourovi po stehně. Bylo čistě přeražené a z kalhot mu čouhala kost.
„Tenhle tak úplně v cajku není. Teplota mu pěkně roste. Ošklivá zlomenina pravé nohy. Nedokážu vyloučit možnost vnitřního zranění. Jak jste na tom se zdravotnickým zařízením?"
Je primitivní, pane," naklonil Kryton hlavu ve snaze prohlédnout si Kocourova zranění. „Nahoře v operačním sálku máme základní medicínský skener a chirurgický laser, to je ale téměř všechno."
„To by mělo stačit." Píchl Kocourovi dávku povzbuzující drogy. „Nemůžeme ho probudit, dokud nespravíme tu zlomeninu. Budu s tím potřebovat trochu pomoct." Uslyšel zachroptění a otočil se k Listerovi, který sebou začínal vrtět. Eso se podíval na hodinky. „Bude zpátky mezi živými přibližně během pěti minut. Potom mu dám do pořádku nohu. Mezitím..." narovnal se a protáhl, „...raději zkontroluju, jak si Arnie vede s tím plechem."
Eso vklouzl pod podpěrné traverzy a zamířil ke skladišti. Rimmer stál před skladištěm, vytahoval se na špičkách a nakukoval zacákaným okénkem ve dveřích jako malý chlapec bez koruny v kapse před cukrárnou.
Eso zůstal stát za jeho zády. „Něco nového?" „Ano," ukázal Rimmer, „tamhle je celá hromada plechových tabulí."
„Takže?"
Rimmer se otočil: „Takže co?"
„No, tam pro nás nemají moc velkou cenu, kamaráde. Nechtěl bys je vynést ven?"
„Ano, samozřejmě," odsekl Rimmer. „Měl jsem v úmyslu využít síly své mysli a přenést je telekineticky, jenom jste mi právě narušil soustředění."
Eso pozdvihl obočí. „Ty jsi obdařený telepatickými schopnostmi? To je úžasné, to bychom mohli..."

„Ne, ne, ne," ušklíbl se Rimmer studeně a zavrtěl hlavou. Já nejsem obdařený telepatickými schopnostmi. Jen jsem udělal to, čemu v naší dimenzi říkáme ‚žert." „Já tě nechápu, kamaráde. Byl jsi sarkastický?" Rimmer protočil panenky.
„Ano! Úžasně. Skvěle jste to rozluštil." „Proč?"
„Proč co?"
„Proč jsi byl sarkastický?"
„Kolikrát vám to budu muset vysvětlovat? Já, ich, me - já jsem mrtvý! Natáhl jsem bačkory. Kaputičky. Nemůžu se ničeho dotknout." Aby zesílil účinek svých slov, prostrčil ruku skrz dveře. „Nemůžu nic zvedat. Kapišto?"
Eso se ohlédl přes rameno do uličky. „Tamhle stojí motorové rypadlo na rudu. Můžeš je použít."
„Och, to je geniální. Už chápu, jak jste přišel k těm frčkům, kapitáne. Jediná nepatrná chybička v tom skvělém plánu spočívá ve skutečnosti, že to není motorové rypadlo na rudu s hlasovou aktivací."
„No, já bych ani nepředpokládal, že by mohlo mít hlasovou aktivaci. To by ve vesmíru nemělo zrovna velké opodstatnění, melounku."

Rimmer si povzdychl. Ztrácel už trpělivost s neochotou svého druhého já smířit se se situací. „Jak tedy," zeptal se tónem vyhrazeným pro komunikaci s malými dětmi a nižšími primáty, „mám asi to rypadlo nastartovat?" „Máš přece světelnou včelku, ne?" „Cože?"
„No, v mé dimenzi hologramy generuje světelná včelka, která se v nich trochu chvěje a promítá jejich obraz. Ty ji máš taky, ne? Vlastně," Eso zašilhal na Rimmerovu průhlednou postavu, „myslím, že ji tam vidím sebou mrskat." „No dobře. Mám světelnou včelku." „Proč teda nenastartuješ rypadlo s její pomocí?" Eso prošel kolem Rimmera, otevřel dveře do skladiště a začal nakládat plechové pláty na palety.
Rimmer tam zůstal stát a tupě zíral na motorové rypadlo. Eso měl pravdu. Mohl vozík nastartovat tím, že by udeřil světelnou včelkou do startovacího tlačítka. Dokonce mohl rypadlo i primitivně řídit poskakováním po směrových tlačítkách. Bylo by to komplikované a trochu riskantní, protože světelná včelka je docela křehká, a taky by asi vypadal pěkně hloupě, jak by sebou zmítal nahoru a dolů po kontrolním panelu, zatímco by vozík uháněl uličkou, ale nepochybně to bylo možné, což ho dohánělo k zuřivosti. Natolik si zvykl, že se ničeho nemůže dotknout, že ho vůbec ani nenapadlo přemýšlet o tom, jakou výhodu by mohla představovat jeho mrňavá fyzická podstata.
Stále ještě zíral na rypadlo, když se objevil Eso s paletou trupových plátů naložených na motorovém vysokozdvižném vozíku. I na jeho řízení mohl Rimmer použít svou světelnou včelku.
Eso se na něho usmál a pokračoval v cestě ke Krytonovi. Úsměv to byl nelíčené upřímný, ale Rimmer uhodl, že se v něm skrývala stopa nenávisti. Nenávist každopádně byla přesně tím, co Rimmer začínal pociťovat vůči dobrému kapitánovi s veškerým jeho lehkovážným kouzlem, aurou nadřazenosti i klidnou pohotovou duchapřítomností.
Klíčící zášť v Rimmerově mysli zbytněla a zformovala se do podezíravé myšlenky. Kapitánův příchod byl podivuhodně načasovaný. Dorazil během pár minut po kolizi, která roztrhla trup Kosmiku. A s čím se to vlastně srazili? Chovali se jako stacionární družice - dálkový radar by je před blížícími se asteroidy varoval.
Po Rimmerově tváři se rozlil široký škodolibý škleb uspokojení.
Nachytal toho hajzla.
Jejich téměř smrtelnou nehodu nezpůsobil nikdo jiný než sám Eso Rimmer.

osm

Lister se na podlaze vzepřel a posadil se na zadek. Mozek mu poskakoval v lebce a zrak měl bezpochyby pochybný. Naklonil hlavu a snažil se v tom, co vidí, najít nějaký smysl.
Ať se na to díval z kterékoli strany, zdálo se mu, že Kryton je vecpaný vzhůru nohama do trupu lodi a k hrudníku má přivařenou mohutnou traverzu, jako by šlo o nějakou bizarní, robotickou parodii na ukřižování svatého Petra.
Příliš mu nepomohlo ani to, když se Kryton usmál, zamrkal na něho a zeptal se, jak se cítí.
Zrovna si říkal, že nic podivnějšího se nemohlo stát, ale v tu chvíli zaslechl za zády rachot vysokozdvižného vozíku, a když se otočil, spatřil, jak na něho hledí Rimmer oblečený v elegantně šité kosmonautické kombinéze a s příčeskem husté kštice. „Co se to tady kurva děje?" zeptal se, aniž by se na někoho obracel konkrétně.
Odpověděl mu Rimmer v paruce: „Maloučko ses praštil, ty můj štrúdlíku. Chvilku se ještě budeš cítit trošičku groggy. Tu máš..." Ze zadní kapsy vytáhl malou stříbrnou pleskačku a hodil ji Listerovi. Jeden doušek by tě měl trochu srovnat."
„Kapitáne," promluvil vzhůru nohama převrácený Kryton. „Při vší úctě, třebaže chronologicky vzato je pan Lister už za příslušnou věkovou hranicí určenou pro konzumaci alkoholu, tělesně je mu teprve patnáct."
Eso stáhl zdravou rukou jeden metrový plát plechu na podlahu. „To není alkohol, stará vojno, to je ženšen s mateří kašičkou. Nejlepší životabudič v celém známém vesmíru."
Lister odšrouboval uzávěr a k tekutině přičichl. Kápl si do hrdla a otřepal se. „Já to nekapíruju, hoši," zašrouboval víčko a hodil pleskačku zpátky Parukounovi. „Proč je Kryton přivařený ke zdi? A proč jsou tady dva Rimmerové?"
Eso se ohlédl přes rameno. Rimmer stál za ním se založenýma rukama a na tváři měl podivně křivý úsměv. „Všechno má svůj čas, Dave, chlapče můj. Naší první starostí je tady tvůj kamarád."
„Pochází z jiné dimenze, nemám pravdu, kapitáne?" řekl Rimmer. „Přijel právě včas, ihned jakmile nám cosi támhle narazilo do trupu a málem nás to rozpůlilo."
„Žádné ‚právě včas', Arnie, stará hlávko," sehnul se Eso a odtrhl kus hmoty z Kocourovy nohy. „Tu kolizi jsem zavinil já."
Rimmerovi zvadl úsměv na rtech. „Vy to přiznáváte?" „Samozřejmě. Moje kraksna se zhmotnila příliš blízko té vaší. Následný otřes málem obě plavidla roztřískal na cimpr-campr. Když jsem dostal pod kontrolu vlastní škody, říkal jsem

si, že bude lepší, když se porozhlídnu, jestli bych s něčím nemohl pomoct tady." Zadíval se na Listera. „Dave, chlapče můj, tebe budu potřebovat, abys tady trošku přitlačil kamarádovi na stehno."
Rimmer nevěřícně s otevřenými ústy zíral, jak Lister přistupuje ke Kocourovu tělu a pokládá ruku na zraněné stehno. Jak prohnaný způsob, jak se vykroutit z vlastní viny! Uděláte něco špatně, uznáte to, a vesele si jedete dál! „To má být všechno? Všechno, co nám řeknete?"
Eso uchopil do dlaně Kocourovu patu. „Nerozumím ti, starý tuříne."
„Vrazíte si to do naší dimenze, všechny nás skoro pozabíjíte a ani vás nenapadne, že by to vyžadovalo omluvu?"
„Připraven?" vzhlédl Eso k Listerovi, který přikývl na souhlas, a v tu chvíli kapitán za Kocourovu patu prudce zatáhl.
„To by mělo stačit," hodil Listerovi dvě dřevěné destičky. „Myslíš, že bys mohl dát narychlo dohromady provizorní dlahu? Stačí, aby vydržela, než ho dostaneme nahoru na operační sál." „Samozřejmě, žádnej problém."
Lister se sklonil ke svému úkolu a Eso vstal, aby se postavil Rimmerovi tváří v tvář. „Poslyš, Arnie, je mi naprosto jasné, kam míříš. Jenže tady ještě pořád vězíme až po uši v pěkný bryndě. Jednoho člena týmu máme v bezvědomí a jestli
se z toho má vybabrat, potřebuje pěkně pronto na operaci, druhý nám vězí vzhůru nohama ve zdi s prdelí vystrčenou do vesmíru a lodní trup se s největší pravděpodobností co nevidět rozlomí, pokud na něj někdo trochu prudčeji dýchne. Tak se všichni pokusme přiložit ruku k dílu a tu fachu zvládnout." Pohodil svou dokonale učesanou kšticí a usmál se. „Pak si mě můžete přehnout přes lavici a pořádně mi napráskat, jasný?"
Otočil se a sklonil se ke Krytonovi. „Plán je následující, čtvermoníku: přivařím ty pláty k trupu. Bude jednodušší provést to zevnitř. Vlastně to znamená, že tě zazdím. Potom se vypravím ven, vyřežu tě z díry a všichni bychom měli být na večeři doma. Ókáčko?"
Kryton se usmál a přikývl. „Senza ókáčko, kapitáne." „Tak to uděláme." Eso se narovnal. „Kolem té vybouleniny vybudujeme rám a z těch plechů vytvoříme falešný trup. Pochopitelně to musí být vesmírotěsné, což znamená všechny spoje snýtovat, svařit a zatmelit. Jak ti jde sváření, Davide?" Lister vzhlédl od dlahy: „Jakž takž." Eso se rozesmál: „Vsadím se, že ti to půjde. V mé dimenzi jsi na to byl ten nejlepší odborník." Lister svraštil obočí: „Opravdu?"
„Žádnýho pilota na Europě by ani nenapadlo vlízt do mašiny, kdyby ji pořádně neprohlídl Šroub Lister."
„Šroub Lister?" rozlil se Listerovi po tváři mimovolný úsměv. „Pracuje na zkušební základně na Europě?"
„Povykládám ti o něm později. Všechno pěkně popořádku, odneseme tvého kamaráda na operační sál a pak se co nejrychleji pustíme do opravy trupu. Počítám, že to zabere dobrých padesát hodin tvrdé práce."
Kryton se usmál rty, ale v očích se mu zračila hrůza. Poškození trupu muselo prudce snížit jejich použitelnou zásobu kyslíku.
Bylo docela dobře možné, že padesát hodin je víc, než kolik jim ve skutečnosti zbývá.

devět

ModEI si prohlížel dílo svým nově implantovaným okem a cítil se natolik spokojený, jak jen mohl být, aniž by se mu u nohou válely ještě teplé krvavé vnitřnosti.
Stavba trvala spoustu měsíců a vyžadovala větší spolupráci, než jaké kdy agonoidé dosáhli. Šlo bezpochyby o fantastický výkon. První a jediný příklad agonoidského interiérového návrhářství. Nazvali to Kolo smrti.
V podstatě šlo o řadu chodeb, které vedly ze všech přístavišť Červeného trpaslíka do středu lodi. Jejich funkce však byla velice rafinovaná.
Jakmile ten samolibý člověk a jeho kumpáni přistanou na palubě, automatické systémy jim začnou odsávat kyslík. Budou přinuceni utéct z přístaviště a vběhnout do chodeb, které tvoří paprsky Kola smrti. Dveře se za nimi neprodyšně zapečetí a potom začne teplota stoupat na nesnesitelnou úroveň, takže budou muset zamířit do další chodby, jež jim opět zapečetí dveře k ústupu. Tam si postupně uvědomí, že na ně neúprosně klesá strop a hrozí je rozmačkat jako lis na odpadky, což je vyžene do další chodby.
V každé následující chodbě bude nebezpečí stále nesnesitelnější a oni budou mít stále méně času na útěk.
Nakonec se bez dechu a celí vystrašení v hrůze a panice dopotácejí do Centra bolesti.
Centrum bolesti představovalo zlatý hřeb programu: byla to obrovská místnost s kupolí a vyhlídkovou galerií táhnoucí se podél stropu. Stěny byly lemovány všemi druhy myslitelných řezných i mláticích zbraní a veškerými mučicími nástroji, jaké kdy vynalezla nesmírně vynalézavá lidská mysl: obušky pobité hřeby, kopí, meče a šavle; vystřelovací nože, dýky a laserové nástroje k řezání; řetězové pily, cirkulárky, ocasky i rámové pily, zubní vrtačka, skalpely a celá škála lesklých kovových přístrojů určených ke gynekologickým operacím; dřevěné pálky, perlíky, zednická kladiva, vrtací kladiva; skřipce, železné panny, gonádové elektrošokové soupravy; želízka na koule, suspenzory obšité žiletkami, klystýrové pytlíky naplněné kyselinou a disky s oddechovou populární hudbou... bylo zde zkrátka všechno, co dokáže působit bolest a čeho se lidé bojí.
ModEI nad tou krásou doslova slintal.
Skučícíčlověk a jeho přítelíčkové milující lidstvo dostanou čas, aby je mohla plně prostoupit hrůza všeho, co je čeká, a teprve potom zazní signál.
Začnou závody.
Všichni příslušníci agonoidské populace budou číhat uzamčeni v samostatných komnatách. Jakmile zazní signál, dveře všech pokojů se zároveň otevřou a agonoidé se jeden vedle druhého vyřítí do chodby. Ty tvoří soustavu v podobě tunelů sbíhajících se ve tvaru „V", takže vždy dvě sousední chodby
se setkávají na vrcholu písmene a ústí do jedněch dveří. Poté, co jimi jeden z agonoidů projde, dveře se zapečetí.
Agonoid může použít jakékoli prostředky, poctivé i nepoctivé, aby nad svým soupeřem z vedlejší chodby zvítězil a

pronikl do další chodby, kde se celý proces bude znovu a znovu opakovat, přičemž se počet bojovníků pokaždé sníží na polovinu, až zůstanou pouze dva soupeři, kteří spolu budou bojovat o právo projít dveřmi do Centra bolesti. O právo stát se Vyvoleným.
Je zřejmé, že cestou bezpochyby mnohé agonoidy potká smrt, ale to jen přispěje k zábavnosti celého podniku.
Ti z agonoidů, kteří přežijí, se potom s klením dobelhají nahoru na vyhlídkovou galerii a začne krvežíznivá slavnost.
Při pečlivém plánování a velké trpělivosti může mrzký člověk i se svými druhy vydržet naživu celé měsíce. Možná i roky, bude-li onen šťastný agonoid zběhlý v lidské anatomii.
Dveře Centra bolesti se za jeho zády se zašuměním otevřely, MoďEI se zpola otočil a spatřil, jak se dovnitř belhá FeťJak.
Fet řídil návrh vybavení Kola smrti a patřil k vůdčím osobnostem při jeho dokončení. Nyní už jen přidával poslední jemné zásahy, drobné finesy, které nesmírně zvýší rozkoš z celé události. Na stěnu hned vedle šroubem ovládaného louskáčku na ořechy umístil malou kapsičku s prezervativem. Všiml si tázavého pohledu MoďEla. „Kondom zdrsnělý uvnitř párou," řekl vysvětlujícím tónem. „Pochopitelně to ďábelsky pálí."
MoďEI se usmál a přikývl. I když byl Fet nesporně nejchytřejší a nejvynalézavější z agonoidů, MoďElovi ho bylo líto. Během let mu přestala fungovat spousta součástek a byl nebezpečně slabý, postrádal tělesnou sílu, aby mohl v boji získat náhradní díly. Jediným důvodem, proč na něho dosud nikdo nezaútočil a nerozebral ho na součástky, byla jeho schopnost přicházet s novými vynálezy a návrhy. Celá agonoidská flotila byla dlouhá léta plně funkční díky jeho dovednostem. Bylo však jen otázkou času, než se rozbije natolik, že přestane fungovat efektivně, a stane se pouhou zásobárnou náhradních dílů a šrotu.
FeťJak se zkrátka Vyvoleným v žádném případě stát nemohl. Kolo smrti bylo sice výplodem jeho mozku, ale přesto se mohl po zahájení provozu stát pouhým divákem. Nepodaří se mu dostat se ani přes první dveře.
Fet vyrovnal na poličku řadu malých krabiček. „Kontaktní čočky vyrobené ze skelné vaty... zubní nitě z ostnatého drátu... struhadla na bradavky..." vypočítával,.....kleštičky
na předkožku... malé kovové deštníčky k ozdobě zmrzlinových pohárů..."
„K čemu?"
„Vlastně k čemukoli, co se vám bude líbit, i když mě napadlo, že by se mohly šiknout k vyškrabání vnitřku močové trubice."
MoďEI souhlasně přikývl.
Fet pokračoval: „Depilační voskové proužky... kleštičky na odstraňování kancelářských svorek - myslel jsem, že by se mohly hodit na odstřihování strupů, aby všechny rány zůstávaly čerstvé a nepřestávala z nich téct krev... rektální teploměr potažený smirkovým papírem... ano, myslím, že je tady všechno."
Poodstoupil a kritickým okem zkoumal nově naaranžovanou mučicí výbavu. „Ach! Málem jsem zapomněl..." sáhl do taštičky na opasku a vytáhl odtud jakousi kartu. „Tohle by opravdu mohla být třešnička na dortu." Položil kartu na čelné místo mučicí poličky.
„Co je to?"
„Drátovací karta. Nový model. Potlačuje možnost ztráty sebeovládání, takže Vyvolený si bude moci zachovat chladnou hlavu, když ho člověk rozčílí, nenechá se unést a neukončí představení předčasně. Taky odstraňuje únavu, zlepšuje reakce a zvýrazňuje stavy rozkoše. No," zamnul si ruce, „nemůžu tady lelkovat celý den. Musím dát ještě dohromady trhač nehtů na bateriový pohon." Usmál se na MoďEla a otočil se k odchodu.
„Stihneš to?" zeptal se MoďEI. Slavnostní otevření Centra bolesti se plánovalo za necelých dvanáct hodin. Veškerá populace agonoidů se měla shromáždit k prohlídce rozkoší, jež bude místnost poskytovat, a měla se seznámit s jejími tajemstvími. Bude při tom hodně veselí, spousty kartovacího zdrátování a samozřejmě také nezanedbatelné množství zbytečného šíleného násilí. Podobná setkání agonoidů se pořádala pouze jednou za několik staletí, především z toho důvodu, že počet obětí býval nesmírně vysoký. Dalo se očekávat, že při večírku dojde k pětadvacetiprocentní redukci celé populace.
Feťjak přikývl. „Všechno bude připravené, můžete se spolehnout," řekl a odkulhal ze dveří.
MoďEI přešel k mučicí poličce, vzal do ruky drátovací kartu a převracel ji mezi prsty. „Zlepšuje reakce..." zamumlal si pro sebe. Pokud to ta karta skutečně dokáže, mohla by
mu poskytnout potřebný elán k vítězství v Závodě o člověka. Konec konců to přece byl závod a rychlost byla rozhodující. Nezáleží na tom, jak brutálně se budete umět zbavit svého soupeře. Jestli nestihnete proběhnout dveřmi dřív než vítěz bitvy v sousední chodbě, on bude mít čistý běh a vy budete odříznuti bez boje.
Zastrčil si kartu do škvíry v hlavě a čekal, až mu naběhne
její účinek.
Jenže k ničemu takovému nedošlo. Nic necítil. Žádné zesílení stavů rozkoše. Vůbec nic. Znechuceně kartu vyndal a mrštil s ní zpátky na poličku. Vyhraje závod vlastními silami, řekl si. Jenže se mýlil. Neboť MoďEI Ztchiny se žádného závodu nezúčastní. V tuhle chvíli už to bylo zpečetěno.

deset

Kocour zasténal a otevřel oči. Uslyšel,
jak mu nějaký nepovědomý hlas říká: „Jen klid, chlapče." Nenapadlo ho zjišťovat, kdo ta slova pronesl. Zkusil se pohnout, ale paže měl přivázané podél těla. V pravé noze měl zvláštní pocit. Nějakou chvíli o tom přemýšlel a dospěl k závěru, že jde o bolest. Příliš mu nevadila, což mu připadalo svým způsobem zábavné. Zachechtal se. „Přichází k sobě," řekl Lister.

„Nestrachuj se, Dave, hochu můj. Pořádně si přihnul mateřího povzbuzováku. Je teď šťastnější než banda hipíků při maruškové sklizni."
Kocour pozvedl hlavu, prohlédl si vlastní tělo a uviděl, že má roztržené meruňkově zbarvené přiléhavé tartanové kalhoty a z trhliny trčí provizorní nafukovací dlaha. Od rány na noze měl celé kalhoty promáčené krví. „No tohle," zasténal. „To vypadá fakt ošklivě."
„Já bych se tím netrápil, ty moje omeletko," řekl hlas za jeho hlavou. „Ta noha bude v pořádku dřív, než ti vůbec dojde, co se stalo."
„Noha? Kdo se stará o nohu? Mě vadí ta barevná kombinace. Červená s meruňkovou?" Kocour hlavou praštil o nafukovací polštář lehátka. „Já krvácím v nemoderní barvě!"
Eso se sklonil a zdravou rukou uchopil přední konec nosítek. „Raději ho odneseme nahoru na operační. Začíná blouznit." „Možná, že ne," sehnul se Lister a uchopil nosítka vzadu.
„On se tak chová pořád."
Zvedli nosítka do výše pasu a vlekli je do schodů. Eso se na odpočívadle zastavil a zavolal dolů na Krytona: „Počkej na nás na místě, kamaráde. Nachystej nám uzenáče - na snídani jsme zpátky." A s těmi slovy pronesli Kocoura dveřmi.
Kryton je sledoval, jak odcházejí. Zavrtěl hlavou a usmál se: „To je frajer!"
Rimmer pohlédl na Krytona a tvář se mu nevěřícně zkřivila v jednostranný úšklebek. „Dostal tě, co? Všechny vás dostal."
„Nejsem si jistý, jestli vám rozumím, pane." „Všechny vás přesvědčil, že je kombinací Statečnýho kapitána, Mirka Dušína a zasranýho Jamese Bonda.‚Nachystejte mi uzenáče'? Panebože. Eso! Onan jeden!"
„Pane, já to nechápu. Vypadá to, že jste na kapitána Rimmera naštvaný."
„Já nejsem naštvaný. Já jsem ho prokoukl, to je celé. Všechna ta hraná statečnost, snobská hantýrka vesmírných letců, klidná sebedůvěra tváří v tvář nebezpečí - jenom to hraje. Pod tím se třese bezpáteřní břídil."
„Při vší úctě, pane, já si to nemyslím."
„Musí to tak být - vždyť jsem to já, zapomněl jsi? A já tady před tebou přísahám, Krytone, jestli mě ještě jednou nazve jménem nějakého ovoce nebo zeleniny, popadnu tu svářecí lampu a tu jeho načechranou ofinu mu zapálím."
Jenže se skutečně zdá, že celou naši situaci zvládá."
„Zvládá? Krytone, pusť si rádio a nalaď na Duševní zdraví FM. Sice se snaží honit vodu, ale můžeme doufat tak akorát v to, že nás v dobrém stavu a včas přivede k obrovské armádě psychotických agonoidů, která nás podle všeho rozseká pěkně pomalu na kusy. Jestli tomuhle se říká zvládnout situaci, pak vždy hlasuji pro šílenou, nezvládnutou paniku řičící strachy."
Na odpočívadle se ozvaly kroky. Rimmervzhlédl a uviděl Listera, jak uhání po schodech dolů a překypuje nadšením, které Rimmerovi připadalo nechutné. „Operuje Kocourovi nohu." „Tak to jsme asi Kocoura viděli naposled," usmál se Rimmer.
Lister se vrhl přímo ke svářečské výzbroji. „Ne, provizorní polní mikrochirurgie je zjevně ve speciálních jednotkách Vesmírných sborů součástí vzdělání. To je frajer!"
„On ti říkal, že pracuje ve speciální jednotce? A tys mu na to skočil?"
Lister si navlékl svářečskou přilbu. „Proč by mi měl lhát?" „Vytahuje se. Snaží se, abyste si mysleli, že je něčím, čím není. A všichni mu to žerete."
„To je blbost, Rimmere. Určitě je zkušební pilot, ne? Jinak by nemohl přeskočit z jiný dimenze a jeho raketa by nemohla být tamhle venku." „Ale ano, to mu neupírám..." „A pokud nešlohl uniformu, je to kapitán." „Asi ano."
„A je okouzlující, chytrej a vtipnej a má charisma vůdce..." „Zadrž na chvilku," zvedl Rimmer dlaň. „Bude vám stačit registrované partnerství, nebo to chcete v kostele s plnou parádou?" Lister zavrtěl hlavou a natáhl si svářečské rukavice. Já ten tvůj postoj nechápu, Rimmere. Vždyť on je ty."
„On není já. Já jsem já. On je já, který měl veškeré příležitosti a všechno štěstí, všechny možnosti, které jsem já nikdy neměl."
Do hovoru nevhodně zasáhl Kryton: „Podle kapitána, pane, je to ve skutečnosti tak, že všechny rozdíly mezi vámi se odvíjejí od jediné příhody v dětství."
„Právě. On mohl chodit do prestižních škol, zatímco mě strčili do základky na lo. On se potkal s těmi správnými lidmi, kteří mu promazali cestu vzhůru do klanu starých známých, po mazácku si probil přes výprasky ručníkem cestu do Vesmírných sborů, zednářským spiknutím se procpal do letecké školy a skrz nejrůznější zadky se vyšplhal po hodnostním žebříčku."
Lister vztyčil první podpěru, která měla tvořit součást budoucího rámu pro nový falešný trup lodi. „Ty jsi fakt jak cákanec na prostěradle, Rimmere. Člověk by si říkal, že budeš mít radost, když někde v nějaký jiný dimenzi existuje tvoje druhý já, který si vede v životě dobře."
„Jak by ses cítil ty, kdyby se tady zjevil usmrkanec z jiné reality, nějaký jiný Lister s charismatem až na půdu a doktorátem v oboru krása a totální dokonalost?" „Brzdi, člověče," zakřenil se Lister. „To jsem přece celej já." „Myslím to vážně. Co bys dělal, kdyby existoval jiný Lister, který by měl všechno, po čem jsi kdy toužil?"
„Ale on existuje." Lister zapálil svářecí lampu. „Eso mi o něm cestou nahoru vyprávěl. Je to leteckej mechanik na Europě. Je ženatej s Kristinou Kochanskou. Mají dvojčata Jima a Bexleyho."
„A v tobě to nevzbuzuje ani za mák žárlivosti? Že tohle všechno má jen díky jedinému rozhodnutí někdy v minulosti, kdy on si zvolil správně a ty špatně?"
Lister zavrtěl hlavou. „Já mu fandím. Je to fantastický." Začal svářet podpěru na určeném místě.
„No tak já ti říkám, že kdyby ses s ním setkal, cítil bys hořkost. Vždycky jsem říkal, že jsem měl jenom smůlu. On je živoucím důkazem, že jsem měl pravdu. Podívej, čeho jsem mohl dosáhnout, kdybych měl ty možnosti co on."

Lister si povzdychl, vypnul svářecí lampu a nadzdvihl si svářečskou přílbu. „Můžu ti něco doporučit, Rimmere?" usmál se mile. „Mohl bys kurva zavřít hubu?" Znovu zapnul svářečku a vrátil se ke své práci.
Rimmer tupě zíral na tu odpornou bezvýznamnou nulu, pokyvoval hlavou, aby získal čas, a jeho mozek zatím zoufale jako o závod hledal vtipnou odpověď, která by toho čuráckého spratka jednou provždy vykázala do patřičných mezí. Jako obvykle jeho mozek skončil bez dechu a Rimmer začal vypadat jako umělohmotný pejsek na zadním okně auta na silnici vroubené spícími policajty. Otočil se na podpatku a zamířil ke schodům.
Nedostatek úcty, v tom byl celý problém. Člověk by si myslel, že po tom všem, čím si prošli, se mohl Lister spolu s ostatními naučit vůči němu jisté úctě; aspoň trošku. Ale ne. Byl jim jenom pro smích. Byl pro ně terčem zlovolného stírání. A pak si to přihasí dobrý kapitán a během sedmnácti vteřin mu všichni žerou z ruky a lezou mu do zadku. To je k zblití. Rimmer pokračoval v cestě po schodech nahoru do operačního sálu, napůl v naději, že kapitán třeba operaci Kocourovy nohy zmrvil, což by jeho vážnost poněkud oslabilo.
Eso studoval Kocourovy zdravotní výstupy a modrobílý přísvit monitoru osvětloval jeho tvář jako plátno v kině. Dokonce i Rimmer musel připustit, že je kapitán pohledný. Nedávalo to smysl. Proč netrpěl stejnými problémy jako Rimmer s nepoddajnou drátovitou kšticí? To si je kulmuje nebo s nimi provádí něco podobně holčičího? A proč mu stejným způsobem neodstávají nosní dírky? Že by v třetí třídě nepotkal Duncana Potsona, který Rimmera naučil, jak se rýpat v nose? Rozdělily se snad jejich osudy už předtím?
Eso zahlédl Rimmera koutkem oka a žoviálně se usmál. „Arnie! To je mi návštěva! Jak to jde dole?" Rimmer pokrčil rameny. „Jde to." Eso poklepal na monitor. „Jsem trochu zmatený z anatomie našeho přítele. Vypadá to, že není tak docela člověk." „To není. Vyvinul se z koček." „Nechápu, kamarádíčku. Kdy se z nich vyvinul?" Rimmer obrátil oči v sloup, jako by evoluce kočky domácí v mluvícího dvojnožce byla tak banální událostí, že ji není třeba vysvětlovat ani tomu nejhloupějšímu školákovi.
Povzdychl si a zrekapituloval Kocourovu historii, jak nejstručněji to šlo.
Když skončil, uviděl ke své spokojenosti, že Eso vypadá nezvykle rozrušeně. „Takže ty mi tvrdíš, stará begónko, že se mi podařilo se tady zjevit nějaké tři miliony let od své vlastní doby?"
Rimmer se usmál: „Ano, můj držáčku toaletního papíru. Přesně tohle ti tvrdím."
„No," vytáhl si Eso viržinko zastrčené za uchem a zamyšleně se pustil do jeho žvýkání, „to vzbuzuje pár dost zajímavých otázek ohledně letu Bouře."
„Například, můj starý kyblíku zvratků?"
„Například to, že s trochou kliky bychom mohli dát do kupy verzi, která by vás mohla všechny dostat tam, odkud jste přišli."

jedenáct

MoďEI Ztchiny se cítil značně pod parou.
Seděl na kovové lavici ve své skrovně zařízené přípravně a usilovně vrtěl hlavou ve snaze rozptýlit dusivý kouř, který mu zahaloval mozek.
Nepomáhalo to. Vůbec to nepomáhalo. Musel se dát dohromady dřív, než... na co se to vlastně musí přichystat? Na nějakou událost. Na nějakou příležitost.
K čertu! Opouští ho paměť.
Proč ale k něčemu takovému dochází? Přehnal to s drátovacími kartami? Jestli to je jenom kocovina ze zdrátované hlavy, tak je dnes obzvlášť silná.
Zápasil s nutkáním lehnout si na lavici. Teď nebyl čas na spaní. Musí se připravit... připravit se na...
Dveře komnaty se otevřely - proč je nezamkl? - a dovnitř se vbelhala matná postava.
Místnost připadala MoďElovi nezvykle tmavá. „Světlo!" zvolal.
„Je rozsvíceno, příteli."
MoďEI se zadíval ve směru, odkud přicházel hlas, ale dokázal rozeznat pouze neurčité obrysy. Nesměl dopustit, aby vetřelec odhalil jeho slabost. To by bylo smrtelně nebezpečné. „Co tady děláš? Vypadni, nebo ti vyrvu z břicha střeva a udělám si z nich švihadlo."
Zdálo se, že výhrůžka na příchozího neudělala žádný dojem. Stejně klidným hlasem prohlásil: „Ty nejdeš na slavnost?"
„Na slavnost?" zkusil to MoďEI, ale na žádnou slavnost si nedokázal vzpomenout. Cizinec přistoupil o další vratký krok blíž. MoďEI se pokusil vstát, ale nohy ho zradily.
„Nepokoušej se hýbat. Myslím, že jsi na to příliš slabý."
„Vůbec nejsem slabý, ty všiváckýlháři!" MoďEI se usilovně snažil pohnout nohama, ale prostě ho přestaly poslouchat.
„Já myslím, že jsi opravdu slabý." Hlas zůstával i nadále měkký, mírný. „Můžeme moji teorii vyzkoušet, co říkáš? Přiblížím se až k tobě a dám ti facku a ty mi v tom schválně zkus zabránit."
MoďElovi se rozšířily oči vztekem. „Zkus se přiblížit ještě o jeden krok," zachroptěl, „a já ti..." hlava mu klesla na stranu, jak ho jeho mučitel uhodil.
„Vidíš?" posmíval se mu klidný hlas. „Tvé motorické funkce děsivou rychlostí chátrají. Mozek se ti taky rozpadá. Vsadím se, že si už ani nepamatuješ, jak se jmenuješ."
„Jak se jmenuju?" MoďEla se zmocnila panika. Já se jmenuju... Jmenuju se..."
„Nezačíná to na M?"
Já vím, jak se jmenuju, ty jedlíku prasečích výkalů!"
„To jméno zní Moďei. Říká ti to něco?"

„Moďel..." Převaloval to slovo v mozku, ale nemělo pro něho pražádný význam."
„Moďel Ztchiny. Jako my všichni i ty jsi dostal od našich lidských výrobců urážlivé jméno. Bavilo je to. Já sám se jmenuji Feťjak. Sranda, co?"
Feťjak. To jméno mu ve zmateném mozku přece jen vzbudilo jakousi spojitost. Ze všech sil se snažil dát mu nějaký smysl.
„Aha! Mě si přece jen pamatuješ. Myslím, že jsi mě považoval za slabocha. Podcenil jsi mě, můj příteli. Fatálně jsi mě podcenil."
Moďel se pokusil zopakovat své jméno, ale už mu opět uniklo.
„Asi by tě zajímalo, co se s tebou děje," pokračoval dál ten klidný hlas. „Pamatuješ se na tu drátovací kartu, kterou sis vyzkoušel v Centru bolesti? Ne, pochopitelně si na nic nevzpomínáš. Obsahovala virus. Sám jsem ho navrhl. Říkám mu Virus Apokalypsy. Je nesmírně chytrý, i když to říkám já sám. Zatímco spolu mluvíme, šíří se tvým centrálním procesorem, přepisuje tvé programy základních funkcí a gumuje ti mozek. Chtěl bys lék?" Moďel přikývl.
Je mi líto: žádný lék neexistuje. Bohužel umíráš."
Moďel cítil, jak opět klesá na kovovou lavici. Pokládal ho tam jeho mučitel. Pokusil se říct: „Co to děláš?" Mělo by to být snadné, ale vyšlo z toho něco jako: „Křídlo pro tryskáč." „Křídlo pro tryskáč, opravdu," zachechtal se cizinec.
„Mám dojem, že bys rád věděl, co se teď stane. V podstatě tě rozeberu na kusy. Potřebuju pár náhradních dílů, abych si vyspravil tělo do plné parády, chápeš. Nádhera toho viru spočívá ve skutečnosti, že napadá pouze mozek. Nepotřebuju tě pochopitelně celého, ale stejně tě rozeberu na součástky kousek po kousku. Pokud jsem sestrojil virus správně, zůstanou tvé receptory bolesti a rozkoše až do konce netknuté, takže pro tebe bude celá procedura nejen děsivě hrůzná a bolestivá, ale měla by i mě trochu rozparádit. Jakýsi předkrm, který by mě měl dostat do správné nálady, než se pustím do člověka."
Vyhlídka na fyzickou bolest pro Moďela nic neznamenala, ale ležet bezmocně v cizích rukou představovalo potupu, kterou nedokáže snést žádný psychopat hodný toho jména. Usilovně se pokoušel zaostřit na předmět, jenž se snášel k jeho oční bulvě. Vypadalo to jako sochor na sundávání pneumatik. S vrcholným úsilím vysoukal z neposlušných úst čtyři slova: „Nechej mě napřed umřít."
„Ale no tak, no tak..." konejšil ho jeho mučitel. Jaká by to potom byla zábava?" Pak zachroptěl náhlou námahou, vrazil železnou páku na pneumatiky hluboko do oční jamky a pomalu začal páčit první oční bulvu.

dvanáct

Eso prostrčil hlavu téměř hotovým falešným trupem a ozářil světlem baterky Krytonovu tvář. „Všechno v pořádku, starý muškáte?" Jako v bavlnce, strašně moc děkuju, kapitáne." „Dave se už chystá přivařit na místo poslední plát. Jakmile budeme vesmírovzdorní, udělám si malou procházku a vyprostím tě na svobodu, ano?" „O mě se nestrachujte, kapitáne. Já to zvládnu." „Tomu říkám bojový duch. Bude to za vteřinku." Eso se vynořil zpátky z díry.
Lister přiložil poslední panel na místo a začal ho pečlivě svářet. „Vy si teda myslíte, že byste nás mohl dostat domů?"
„Nevidím důvod, proč by to nemělo být možné, starý banáne. Vypadá to, že motor Bouře pracuje tak, že člověka vystřelí podél dráhy jeho vlastního osudu. Čas a prostor jsou
irelevantní - Bouře si prostě jen vybere bod, kde se tvoje minulost větví do jiné dimenze a... tumáš! Je vymalováno štětkou."
„Takže pokud se mi podaří najít, řekněme, dimenzi, v které jsem neskončil hned na začátku na Červeném trpaslíku, ocitnu se zpátky na Zemi?"
„Pokud tvoje druhé já na Zemi zůstalo, pak se ocitneš právě tam, to ano. Pochopitelně tam v tom případě budete dva, což může způsobit jisté problémy, jak začínám zjišťovat." Kývl nahoru přibližně ve směru kokpitu, kde jeho digitalizovaný dvojník právě obsluhoval monitory radaru.
Je hodně jiný než vy, že?"
„To opravdu je, a já za to tomu maníkovi nahoře nesmírně děkuju." Bezděčně pokrčil rameny. „Ten chlápek je magor."
„Narazili jste na místo, kde se vaše minulost rozdělila?"
„Úplně přesně ne. Můj odhad je, že k tomu muselo dojít někdy v dětství. Asi bych to mohl určit přesně, ale to by znamenalo strávit s ním víc času, než mám v úmyslu. Prostě nedokážu jeho přítomnost vydejchat. Hledí na mě tak nepřátelsky. Tak divně a úskočně."
Lister vypnul plamen a vzal do ruky nýtovačku. „Takže jak zní plán? Tohle dokončíme, vytáhneme Krytona z jeho pytlonoší díry a vydáme se do neznámých dimenzí?"
„Obávám se, že to není tak jednoduché, stará játrovko. Moje kraksna je holka jenom pro jednoho. Možná bychom se do ní nacpali dva. Myslím, že nejlepší bude, když tuhle plechovku sflikujeme a pak si to namíříme k Rudochovi."
„Vy myslíte, že máme proti agonoidům naději?"
„Vždycky existuje naděje, Dave. Vždycky," poplácal Eso Listera konejšivě po rameni a poodstoupil, aby zkontroloval vykonanou práci. „Vypadá to dobře, náčelníku," řekl. „A taky za necelých třicet hodin. Vypadá to po čertech dobře."
Nová část lodního trupu skutečně vypadala vesmírovzdorně. Určitě vydrží, než se jim podaří vrátit se na Červeného trpaslíka, a to stačilo. Osobně Eso pochyboval, že by proti armádě agonoidů měli sebemenší špetku naděje. V jeho vlastní dimenzi ho povolali k vyhodnocení životaschopnosti agonoidského projektu v době, kdy stál teprve na počátku vývoje a podléhal přísnému utajení. Jeho rada tehdy zněla, aby se projektu zbavili rychleji než suspenzoru plného škorpionů, ale byl přehlasován vojenským vedením v Dodekaedru. Zdálo se, že mu dějiny - přinejmenším dějiny v této realitě - daly za pravdu.
Nemělo ale smysl plakat nad rozlitými mléčnými výrobky. Jejich možnosti na přežití byly nepatrné a postavit se

agonoidské hrozbě tváří v tvář představovalo jedinou realistickou alternativu. Jejich nejlepší nadějí by mohl být bleskový útok: kdyby se jim nějak podařilo proplížit se k rudolícímu boubelíčkovi, rychle do něho vniknout, popadnout potřebný materiál a zásoby a pak zmizet dřív, než jejich pach pronikne do ventilace, mohli by snad mít poloviční naději, že nějak sflikují Kosmik, provizorně ho přestaví na novou verzi Bouře a povede se jim to dřív, než je agonoidé dostihnou. Příliš mnoho kdyby. Příliš mnoho snad. Osobně by se cítil ohledně jejich nadějí o trochu lépe, kdyby byl aspoň on sám stoprocentně fit. Kromě skutečnosti, že už sedmdesát dva hodin nespal, bylo zranění paže, které před ostatními odbýval jako „drobné škrábnutí", ve skutečnosti nesmírně bolestivou těžkou frakturou.
Teď, když už nehrozilo, že se trup lodi každou chvíli rozpadne, a byly vyřízeny i ostatní nehody, mohl si dovolit věnovat pár chvil i nápravě vlastního zranění. Nebude mít čas udělat to pořádně, ale aspoň by mohl dát rozštípnuté kosti k sobě a ránu zašít. Anestetika pochopitelně nebudou vhodná - musejí co nejdříve vyrazit proti agonoidům a na to si musí zachovat jasnou hlavu.
„Tak výborně, náčelníku. Zapečeť to tady. Já se mrknu nahoru na našeho kočičího přítele," zalhal.
Lister se na něho zakřenil a ležérně zasalutoval. Eso se odvrátil a náhle posmutněl. Cosi v Listerově širokém úsměvu zaútočilo na jeho neotřesitelnou sebedůvěru. Úmyslně si zkroutil zlomenou paži a soustředil se na bolest. Ničemu by nepomohlo, kdyby se teď před nimi předvedl jako padavka.
Vyběhl po schodech nahoru. Jeho sebejistota rostla každým skokem.
Překvapivý útok. Ano. Bezpochyby to je nejlepší volba. Zvedla se mu nálada. Po čertech dobrá volba, když se to vezme kolem a kolem. Překvapivý útok by mohl fungovat. Bude fungovat.
Svým způsobem nemohl tušit, že má pravdu. Překvapivý útok bude fungovat. Jenom to oni budou nakonec překvapení. Ošklivě překvapení.

třináct

Pjek'Na Swynje právě obdivoval neobyčejně jemně a řemeslně zručně provedenou hýžďóVOU. vývrtku, když si uvědomil, že něco není v pořádku.
Rozhlédl se, aby zjistil, jestli si toho všimli i ostatní agonoidé mačkající se v Centru bolesti. Většina z nich podobně jako on zkoumala ta nejbizarnější a nejnezvyklejší mučidla vystavená k prohlídce. Několik se jich potácelo se zdrátovanými hlavami. Pár desítek se zabývalo brutálními rvačkami na život a na smrt. Jedním slovem: nic neobvyklého.
Domníval se, že se mu to možná jenom zdálo. Pak k tomu došlo znovu. Pod nohama se mu pohnula podlaha.
Opět se rozhlédl kolem sebe. Tentokrát si toho všimlo i několik aganoidů, kteří mu byli nejblíž. Podívali se jeden po druhém a pak na podlahu.
Ozval se hřmot a Pjek'Na cítil, jak se mu nepatrně podlomila kolena.
Změť hlasů v pozadí utichla, veškeré rvačky ustaly a s výjimkou pár zdrátovaných jedinců vykřikujících výstředně démonické kletby všichni zmlkli.
Z reproduktorů zaburácel zesílený hlas. „Myslím, že v tuto chvíli už bych měl získat vaši pozornost."
Pjek'Na pohlédl nahoru na vyhlídkovou galerii. Na shromáždění odtud shlížel jediný agonoid. Byl příliš vysoko, aby Pjek'Na mohl rozeznat, o koho jde.
Reproduktor znovu vyštěkl: „Efekt, který jste právě zakusili, způsobilo zapnutí gravitačního zesilovače. Gravitace v kupoli je v téhle chvíli přibližně..." postava se ohlédla, „...jedna celá, pět desetin násobku běžné gravitační síly. Ta se bude postupně zvyšovat, takže s každou vteřinou pro vás bude stále obtížnější se pohybovat."
Oznámení způsobilo zašumění v místnosti. Pjek'Na a několik dalších chytřejších agonoidů uhodli, co přijde, a začali se tlačit k východům.
„Za necelých dvanáct minut budou i ti nejsilnější z vás přišpendlení k podlaze. Za necelou čtvrthodinu z vás zbudou jen kaluže kovové šlichty. Máte jedinou naději na přežití. Utíkejte."
Feťjak s potěšením sledoval, jak se zástupem dole pod ním šíří panika a celý dav se zároveň vrhá k východům, kterých je příliš málo a jsou příliš úzké, aby umožnily útěk více než polovině agonoidů dřív, než gravitační zesilovač znehybní opozdilce do bezmoci.
Pjek'Na popadl ze zdi laserové kopí a začal si probíjet cestu davem. Zanechával za sebou brázdu usekaných hlav a údů. Každým krokem mu nohy čím dál víc olovnatěly, jeho postup byl pomalejší, ale sebezáchovný instinkt ho držel na nohou. Zrovna když byl jen pár metrů od jedněch převzácných
dveří, začaly se zavírat. Se zoufalým úsilím vrazil kopí mezi lopatky jednoho prchajícího agonoida, který se rozpadl na kusy. Veškerou zbývající sílu napřel do paží, přeskočil klopýtající dav před sebou jako o tyči a přistál v bezpečí chodby ve chvíli, kdy se dveře za ním s rámusem zavřely a přeštíply
mu kopí vedví.
Fet se jen obtížně odtrhoval od pohledu na masakr probíhající dole pod ním, když síla zvýšené gravitace přimáčkla ty, kteří v Centru bolesti zůstali, k zemi a kostry začaly praskat a čvachtavě pukat, ale musel ochutnat i další rozkoše.
Otočil se ke stěně videomonitorů, na kterých byli zachyceni přeživší agonoidé na chodbách. V paprscích Kola smrti.
Pjek'Naova chodba hučela vztekem a zmatením. Vřavu umlčel hlas z reproduktoru:
„Gratuluju! Přežili jste první křest ohněm. Ale dřív, než se začnete poplácávat po zádech, dovolte, abych vás ujistil, že to je pouhý začátek vašich strastí. Za několik málo vteřin zaktivuji v chodbách pasti."
Vzduchem kolem Pjek'Naa létaly hlasité nadávky a výhrůžky, z nichž se člověku scvrkávaly koule. „Ale no tak," cukroval hlas z reproduktoru. „Přece se nebudeme urážet - všechny jsem vás mohl chytit už v Centru bolesti a pozabíjet vás najednou, kdyby se mi zachtělo. Ale copak by to byla nějaká zábava? Než budu pokračovat v pomalém, nicméně totálním a nepochybném sprovození vás všech ze světa, chci, abyste si zapamatovali tohle: porazil vás Feťjak,

nejslavnější a nejvražednější agonoid všech dob. To já jsem předurčen stát se Vyvoleným. A teď, pánové, nastal čas vaší smrti."
A to bylo všechno. Reproduktory zmlkly. Pjek'Na se rozhlédl a po celou minutu, jež visela v čase jako zvolna pleskající vlajka, se snažil předpovědět hrozbu číhající v chodbě. Náhle ze stěny vyjel silný kovový hrot, probodl hrudník agonoida stojícího vedle něho a připíchl ho na místě, kde zůstal jen bezmocně chroptět. Pjek'Na se rozběhl ke dveřím a po obou stranách kolem něho i z podlahy pod ním vystřelovaly bodce jeden za druhým.
Feťjak se usmál, zesílil zvuk a zabořil se do křesla, přičemž dirigoval symfonii výkřiků a smrtelného chroptění, jako by to byla ta nejsladší hudba sfér. Než zcela vyčerpaní proběhnou posledními dveřmi do přístavu, bude populace agonoidů zredukována na pouhou hrstku jedinců.
Sotva popadajíce dech upadnou na podlahu a on jim umožní krátký oddech, než otevře vrata přístaviště a nechá je všechny vtáhnout do studeného, černého objetí vesmíru.
V hlubokém vesmíru budou pochopitelně schopni nějakou dobu přežít, ale bez možnosti změnit směr svého letu budou pouze závratnou rychlostí sledovat nastoupenou dráhu, až vnitřní zdroje jejich energie vyhoří a už nic je neuchráni před umrznutím.
Stanou se ledovými pomníky jeho smrtonosného talentu.
Byl opravdu největší agonoid ze všech. Měl dar, který ho vyděloval od ostatních.
Byl lstivý.
A tato vlastnost mu zajistí nejen, že chytí člověka i s jeho společníky, nýbrž zaručí i to, že jejich zánik bude svou bolestivostí přesahovat veškerou představivost smrtelníků a svou délkou veškerou představitelnou snesitelnost.

čtrnáct

Eso vstoupil palubním průlezem do kuchyňky a nařídil dveřím, aby se za ním zamknuly. Zuby stiskl gumovou dveřní zarážku, necitlivou dlaň poraněné paže vrazil do ledničky, plnou vahou se opřel do jejích dvířek a pevně je přitlačil. Zhluboka se několikrát nadechl, pak prudce trhl zlomenou rukou vší silou zpátky a s přiškrceným vzlykem se sesul na podlahu.
Setřásl ze sebe teplou útulnost bezvědomí, která ho hrozila vzít do náručí, a vyšel vstříc bolesti.
Zadíval se na svou oteklou končetinu. Žádné kosti vidět nebylo. S minimálním úspěchem se pokusil zatnout ruku v pěst Byla to pořádně zfušovaná první pomoc, ale pro tuto chvíli to muselo stačit. Jakmile se jim podaří vytáhnout si koule z toho rozpáleného kotle, zlomí si ruku znovu a spraví si ji pořádně. Rozhlédl se po jehle, kterou si už předtím navlékl, a všiml si, že se polovina zarážky válí na podlaze. V bolesti ji překousl vedví.
Vyplivl druhou půlku a v zubech stiskl jehlu. Spílal si, že je už senilně změkčilý, přitlačil k sobě okraje rány a propíchl jehlu opuchlým masem.
Když vyjela na druhé straně, zastavil ho podivný zvuk.
Potom další. Klapot kovu o kov.
A znovu.
Zdálo se, že zvuk přichází shora.
Přešel k terminálu v kuchyňce a zapnul venkovní kamery.
Po vnějším plášti rakety se plazil muž ve skafandru a s magnetickými příchytkami na rukou i botách.
Eso vyrazil z kuchyňky přes střední část lodi a bral po dvou schody do kokpitu.
Rimmer si hověl u své pracovní stanice a vesmírnou procházku sledoval.
Eso vytočil spojení: „Šroube? Tam venku to jsi ty?" V odpověď mu zasyčel Listerův hlas: Jasňačka, kapitáne." „Chci, aby ses okamžitě vrátil. Je to rozkaz." „Nebuď labuť. Už jsem v půlce cesty." „Je to rozkaz, Dave."
„Co s tím uděláte? Pošlete mě do lochu?" „Buď hodná rozumná mandarinka a padej zpátky: nemáš s pobytem v kosmickém prostoru takovou zkušenost jako já. Nechej Krytonovo vyproštění na mně."
„S pobytem v kosmickým prostoru mám značný zkušenosti. Navíc mám taky dvě funkční paže."
„Už jsem ti řekl, že s mou paží není nic tak zlého, co by se nedalo spravit leukoplastí. Vůbec není nutné, aby sis tam venku honil triko a dával všanc svý koule."
„Hele, přestanete už mě vyrušovat? Je to ještě daleko a já se snažím soustředit. Hotovo, končím."
Lister uchopil mikrofon připíchnutý u krku a odklonil ho stranou. Pohlédl doleva pod sebe. Spatřil Krytonovy robotické hýždě, které vyčuhovaly vzhůru nohama z konkávního vyboulení trupu.
Nevypadalo to na příliš pohodlnou polohu. Pomalu, opatrně se bokem plížil tím směrem. Jakmile dospěl na místo, vsunul do ústí tlakové pistole mačku a nastřelil ji do trupu. Vší silou za ni zatáhl, a když se s uspokojením ujistil, že pevně drží, protáhl očkem pás svého bezpečnostního postroje.
Opřel se přílbou o trup lodi a třikrát do něj udeřil. Pocítil vibrace, jak mu Kryton odpověděl rovněž zabušením.
Zasunul si tlakovou pistoli zpátky za opasek, vytáhl laserové nůžky a pustil se do práce. Bude muset rozšířit okraje díry a přeřezat traverzu, která Krytona jistí, aby ho mohl vytáhnout. Překontroloval si zásobu kyslíku. Tři hodiny. To by mělo bohatě stačit.
Spustil laser a dal se do řezání.
Provedl jen drobný počáteční řez, když si všiml čehosi velice podivného.
Zdálo se, že Krytonův zadek nevyplňuje díru v trupu plně. Lister přestal s řezáním a sáhl si. Zatlačil Krytonovi na zadnici. Ta se zavrtěla. Mezi stehnem a okrajem díry bylo dobrých dvacet centimetrů.
Zamířil na hýždě světlem na své přílbě. Vypadaly zvláštně cize. Ne že by strávil velkou část života prohlížením Krytonova pozadí, ale místo, kde končily jeho nohy, mu najednou připadalo lesklejší, kovovější.

Lister sáhl po mikrofonu u krku. V tu chvíli odletěla mačka, přes niž byl uvázaný k trupu, a vymrštila se do vesmíru. Sledoval její let s podivným pocitem netečnosti.
Jediné, co mu nyní bránilo odplout vzhůru ke hvězdám, byla jeho vlastní setrvačnost.
Když se otočil zpátky ke Kosmiku, spatřil, jak se kov přímo před jeho očima prohnul a praskl. Trupem jako po másle projela robotická ruka a popadla ho pod krkem.
Listerovy vystrašené oči sjely k místu, kde měl být Krytonův zadek, jenže ten už tam nebyl.
Trup se vyboulil a zvlnil, jako by byl vyroben z gumových plátů. Prorazila jím hlava. Lister zíral v zaskočeném strnuti do zvláštní šedivé tváře, která se objevila sotva pár centimetrů od jeho vlastní. Obličej se naklonil do podivného úhlu. Rty se rozevřely a odhalily odpudivou řadu ostrých kovových zubů. Hlava se zaklonila, přitiskla se k Listerově přilbě a ústa se začala pohybovat.
Mluvila k němu. Zvuk se přenášel vibrací přilby, a třebaže byl plechový a zpola utopený v nárazech sbíječky Listerova srdce, dokázal Lister pochytit slova docela zřetelně, i když mu nedávala příliš smysl. Já jsem pěkná svině. Vítám tě v Pekle," říkal ten hlas.

část pátá

[v pravou půlnoc]

jedna

Pouštní slunce sálalo prašnou ulicí jako umanutý laser, který kdosi zapomněl vypnout. Šerif Will Karton vstoupil na rozpálený chodník a dveře kanceláře se za ním rozhoupaly, jako by ho chtěly vyprovodit na cestu: jako by s ním jeho vlastní vězení už nechtělo nic mít. Chvíli se kymácel, než našel rovnováhu, a poté se postavil svědomitě zpříma způsobem, jakým to opilci dělávají. Tak už to s opilci chodí: čím víc chlastají, tím střízlivěji se snaží vypadat.
Přimhouřenýma očima se rozhlédl ulicí. Byla opuštěná. Jen u saloonu stálo pár uvázaných koní, natolik ztěžklých a zmámených vedrem, že ani nedokázali sklonit olysalé hlavy do koryta s vodou.
Vydal se ulicí tak těžkým, špatně vypočítaným krokem, že se mu pravá ostruha zasekla do dřeva a on zůstal patou trčet v chodníku. Pokusil se pokud možno elegantně vyprostit, ale bota se nehnula ani o píď. Rozhlédl se, nešťastně si povzdychl, s žuchnutím se svalil na zadek, takže se kolem něho zvedlo mračno prachu, a pustil se do zouvání boty.
Ve chvíli, kdy ostruhu vyprostil a znovu se obul, ulice už opuštěná nebyla. Napříč přes cestu cupital elegantně oděný pár, žena měla jeden z těch slunečníků, co si vymysleli v Paříži, nikoli však v Texasu, nýbrž kdesi v Evropě. Podle všeho se chtěli Kartonoví úmyslně vyhnout, ale on byl příliš mimo sebe, aby si toho všiml nebo vůbec něco takového dokázal pochopit. Vztyčil se v celé své podivně napřímené výšce a prsty se dotkl okraje beztvarého stetsonu: „Brý ráno, milostivá... Jeffe."
Žena obrátila oči v sloup. Muž se zastavil naproti němu a řekl: „Dobré ráno..., šerife." Pronesl to tak jedovatě, že to znělo jako kletba.
Kartonovi to však prošlo jedním uchem dovnitř a druhým ven, aniž by si čehokoli všiml. Jeff se hrabal v číslech naproti v bance a byl tak zazobaný, že u sebe míval opravdové papírové peníze a vlastnil peněženku. Určitě stál za pokus o mírné pumpnutí. „Poslyš, Jeffe, nenašlo by se u tebe pár zbytečnejch nikláků? Trpím strašným suchem v krku." Karton si hřbetem dlaně otřel ústa, jako by ten pantomimický posunek mohl dodat jeho požadavku na důvěryhodnosti.
„Ty trpíš především tím," vložila se do toho Jeffova žena, „že jsi vagabund a ožrala."
Karton se zakymácel a pokusil se olíznout si rty, ale jeho jazyk připomínal tlustého psa nacpaného do nory pouštního sysla. Jeff se zatvářil nešťastně: „Poslyš, Ester, není sebemenší důvod..."
„Je spousta důvodů, Jeffe Kalkulačko. Včera na téhle ulici zastřelili Wyatta Kroniku, jako by se nechumelilo, zatímco... tenhle džentlmen se vyspával z kocoviny v cele svého vězení."
„Svatá pravda, milostivá." Karton smekl klobouk a zatočil jím v rukou. „Taky jsem se z toho cítil pěkně mizerně, to je holá skutečnost. Jenže na druhou stranu mi to pomohlo prozřít a teď už jsem úplně čistej, čestný slovo. Vlastně tady vybírám na fond na zvonici kostela, protože teď planu celým srdcem pro náboženství. Aleluja a tak vůbec." Zdvořile zamával kloboukem. „Co takhle pár halířů, který vám s naprostou jistotou zaručí teplý místečko v nebi?"
To Ester stačilo. Ohnala se po Kartonoví košíkem, a třebaže se ho ani nedotkla, jak se pokoušel uhnout, ztratil rovnováhu, takže skončil během tří minut už po druhé na zadku uprostřed ulice.
Jeff na něho soucitně pohlédl. „To v tobě nezbyl ani kousíček studu, Wille?" Vzal svou ženu pod paží a odváděl si ji směrem k bance.
Karton si zaclonil oči proti ukrutné záři slunce a zavolal za nimi: „Nebudu se za to na vás zlobit, lidičky, vždyť obyčejně uctivě dodržujete zákony a vůbec. Pokud si ovšem nezapomenete koupit lístky na taneční večer na mlatě u Zákonských. Jeden lístek jenom za niklák, když si je koupíte na místě." Ale manželé Kalkulačkoví už byli z doslechu.
Napříč ulicí se kýčovitě prohnalo uschlé bodláčí. Karton si opět povzdychl. Na chvíli se zamyslel, ale nedokázal přijít na způsob, jak se zvednout ze sedu, takže se překulil dopředu a znovu se vztyčil do svislé polohy.
Když se bezvýsledně oprašoval, přišoural se k němu bosý malý klučík v kostkované košili a modrých lacláčích. „Co se vám stalo, šerife? Jste v pořádku?"
Karton se zadíval chlapci do tváře, aby si vychutnal jeho roztomilou starost, a mimoděk se usmál. „To nic, Billy. Jenom jsem na chvilku ztratil půdu pod nohama."
Billy oprašoval šerifovu vestu. „Vypadáte trochu unaveně, pane. Zase jste byl válčit s rudochy?"
„Jasňačka, Billy."

„S kterými?"
„No, počkej chviličku... Bylo tam pár Arapahů, pár Navahů a taky pár Kdovíjaků..."
„O tom kmenu jsem v životě neslyšel."
„Ti jsou zlí a náladoví, Billy. Šli mi po skalpu." „Jenže vy, šerife, přece žádný vlasy nemáte."
„V tom to právě je. Přesně takhle zlí a náladoví ti rudoši jsou, Billy." „Kolik jich bylo?"
„No, dvacet jsem jich musel mít nalevo, dvacet napravo a dvacet zezadu, všichni vřískali a ječeli ty svý bláznivý válečný popěvky. Říkal jsem si, že šedesát rudochů nestojí za plejtvánídobrejma olověnejma kulkama, takže jsem odhodil svý kolťáky, vyhrnul si rukávy a vyřídil si to s nima." „Vy jste zabil šedesát rudochů holýma rukama?"
„Šedesát rudochů, dva bankovní lupiče, osm pašeráků zbraní a jednoho grizzlyho. Byl to fádní ospalej den, Billy. Snad to zejtra nabere trochu větší spád." „Teda, šerife. To je senzace."
Karton zaostřil zrak na Billyho tvář a všiml si čerstvé modřiny, která mu kvetla na líci. S vrzáním v kolenou si dřepl do úrovně chlapcových očí a uchopil ho za ramena: „Pověz mi, Billy, chlapče můj, co se ti stalo?"
Billy pokrčil rameny a vyprostil se z jeho sevření: „Nic." „Neporval ses zase kvůli mně, že ne?" „Byl to Tommy Tate. Říkal, že jste zavšivenej páchnoucí ožrala, kterej není vůbec k ničemu. Nedokázal jsem vydržet, aby o vás mluvil tak neuctivě."
Karton zavřel oči. Tommymu Tateovi bylo sedmapadesát. „Neměl by ses kvůli mně prát s dospělýma chlapama, Billy. Já za to nestojím."
„Určitě za to stojíte, šerife. A už pěkně brzo se celý město dozví, jakej jste pravej hrdina. Chystáte se postavit těm Apokalypsovic pistolníkům, co mají dnes večer přijet do města, a všem jim hned ukázat tu smradlavou díru od tesaře, kterou si to sem přihasí."
„Dnes večer?" Karton vstal a vytáhl kapesní hodinky. „Oni mají přijet už dnes večer?" Jak ten čas letí! Jak na to mohl zapomenout?
Billy přikývl. „Je pravda, že nikdo z celýho města do toho s várna nepůjde? Že je budete muset všechny čtyři postřílet úplně sám?"
Karton poklepal na hodinky a vložil je zpátky do kapsičky u vesty. „Tak už to chodí, Billy." V krku ho pálilo jako v kotli Cannonball expresu. „Tak už to chodí." Žízeň mu otočila hlavou a zbytek jeho těla ji následoval směrem k saloonu.
„Šerife?"
Karton se zastavil a ohlédl se na Billyho. „Moh bych vám dělat zástupce já?" „Ty jsi ještě dítě, Billy."
Billy se rozhořčeně napřímil: „Za měsíc mi bude devět a čtvrt. Už se víceméně holím."
Karton se k němu vrátil a znovu přidřepl do Billyho výšky. Zalovil v kapsičce vesty a vytáhl odtamtud odznak. Jasně že mi můžeš dělat zástupce," usmál se. „Chceš odznak?"
Billymu se rozšířily oči víc než krajtě, která spolkla celého divočáka. „To je opravdovej odznak zástupce šerifa? Pro mě?"
„Přesně tak, Billy. A jelikož jsi můj nejlepší kámoš na celým světě," přejel si Karton hřbetem dlaně žíznivě přes ústa, „bude tě to stát pouhý dva nikláky."
„Ty krávo!" Billy vyštrachal drobné ze svých lacláčů, popadl odznak, aby si to Karton náhodou ještě nerozmyslel, a pelášil pochlubit se trofejí vlastně komukoli, kdo se bude chtít podívat, ba i těm, kteří se podívat nebudou chtít.
Karton se podíval na smutné penízky ve své dlani a sám sobě si vynadal. Co se to s ním sakra stalo? Billy Víra byl snad poslední přítel, který mu zbyl, a on ho bez velkého rozmýšlení podvede. Někde na životní pouti sešel Železňák WiII Karton pořádně z cesty. Pořád klesal, až skončil níž než šourek škorpiona. Potom uslyšel ze saloonu zvonivé zvoucí tóny honky-tonk piana, pomyslel na štamprle zapomnění, které si za těch pár drobných pořídí, a přestal si s tím dělat hlavu.
Vyklopýtal vzhůru po schodech, prudce otevřel dvojité lítací dveře a rozhodným krokem vstoupil do zakouřeného přítmí baru. Bylo tam narváno. Za chůze přejížděl místnost očima, nechtěl se zastavit, než dosáhne barového pultu, neboť měl strach, že by kymácení mohlo prozradit jeho nedávné dostaveníčko se starou dobrou pálenkou. Namlouval si, že má pevný, rozhodný krok. Obyčejný šerif na obyčejné pochůzce.
Zničehonic upadl jak široký, tak dlouhý, ocitl se v horizontální poloze a hlavou narazil do plivátka, z něhož se mu do tváře vylil veškerý odporně mazlavý obsah. Vzhlédl. Shora se na něho ze sloupu uprostřed místnosti škodolibě šklebila losí hlava. Utřel si hleny z obličeje rukávem košile a otočil se, aby zjistil, jaká překážka způsobila, že zakopl.
V uličce mezi stoly pořád ještě vyčuhovala bota z nablýskané černé kůže. Karton očima přejel po botě vzhůru ke kalhotám s jemným proužkem a s puky ostrými jako tomahavk, přes revolver uložený v pouzdře a rozevlátou smetanově bílou košili až k úzké kravatě a krutě pohlednému obličeji, který se nad tím vším zeširoka usmíval. „No, no, no, šerife. Je úžasné vidět člověka tak abstinentního založení v podobně podřadném lokále, kde se jen chlastá."
Honáci u karetního stolku se rozřehtali na celé kolo.
Zlost pomohla Kartonovi na nohy. „Tohle jsi neměl dělat, Jimmy."
Pianista se rozhodl, že tenhle výstup nepotřebuje doprovod, a přestal brnkat. Ozval se zvuk odstrkovaných židlí škrábajících o dřevěnou podlahu, neboť Jimmy povstal a zbytek hostů se podle svých nejlepších možností snažil klidit z dráhy střelby. Jimmy stále ještě s širokým úsměvem prudce otevřel poutka pouzder a připravil si ruce. „Proč to nezkusíš, šerife?"
Karton se ani nehnul. Dokonce se ani nezakymácel.
„Jen do toho," pošklebovat se Jimmy. „Říká se, že jsi býval rychlejší než zastávka na vylodění v kraji plném chřestýšů. Než ses úplně posral."
Skutečný Will Karton by vyprázdnil obě své pistole, zametl nábojnice a zařídil slušný křesťanský pohřeb dřív, než by takový hazardér jako Jimmy vůbec stačil pomyslet na vytažení svých zbraní. Ten starý Will Karton.

„Na co čekáš, mizero? Nasral sis do kalhot?"
Karton vláčel tlustého psa, v něhož se proměnil jeho jazyk, přes práh rtů. „Strašně se omlouvám, že jsem zakopl o tvou botu, Jimmy. Nebyl v tom zlý úmysl."
Honáci si posměšně hvízdli. Kdosi švihl kartou, která Kartonovi bolestivě rozřízla nos. Další nehorázný smích. Pianista udeřil do kláves a všichni si rachotivě přisunuli židle zpátky na místo. Karton si otřel obličej suchým rukávem a pokračoval v cestě k baru.
„Wille? Jsi v pořádku?"
„V pohodě, Lolo. Nalej mi na dva prsty svý nejohnivější pálenky. Jen jsem se právě celej podělal a dostal pěstí přímo na solár."
„S Jimmy Provinilcem a jemu podobnýma si nikdy nezačínej. Je samý vytahování a samá sukně."
„Určitě pěkně pospíchá zajistit si flek na krchově. A teď pokud jde o tu kořalku, Lolo..."
„Šéf říká, že ti už nemám na dluh nalejvat žádný tvrdý, Wille. Ale můžu ti dát talíř dobrýho guláše. Je z čerstvý vačice."
Karton praštil Billyho penězi o barový pult. „Dneska platím na dřevo, milá dámo. Takže mi nalej na dva pořádně tlustý prsty svý nejlepší kořalky. A nesnaž se mi podstrčit tu břečku, kterou vymejváš střeva pobudům. Chci jemnej matroš. Matroš, po kterým se člověku zaručeně do dvou dnů vrátí zrak." Lola si povzdychla a sáhla dolů pod pult po láhvi.
„Neudělá ti to dobře, Wille. Až se vzbudíš, budeš to pořád ty sám. Pořád se budeš vyhejbat svejm problémům." Do sklenice
bublavě klouzala hustá hnědá tekutina. Karton ji chtivě pozoroval. Dobrou minutu se kochal představou, jak to bude úžasné, až mu první doušek pročísne škraloup na jazyku. Sáhl po sklence.
Karton doufal, že se venku spustil ohňostroj, ale věděl, že na něco takového existuje jen malá naděje. Byla to střelba. Nebylo o tom pochyb, skutečně. Přesto sáhl po své sklence...
V zrcadle za barem spatřil malého Billyho, který vletěl lítačkami dovnitř. Jsou tady Apokalypsovic pistolníci!" prudce oddechoval.
Všechny zraky se obrátily ke Kartonoví.
„Ptají se po vás, šerife."
Karton se neohlédl. Klidným nenuceným tónem odpověděl: „Tak poslyš, Billy. Řekni těm hochům, že šerif za chviličku přijde." Zvedl sklenku a obrátil kořalku do vděčného hrdla.
Neznatelně se usmál, dotkl se okraje svého stetsonu směrem k Lole a otočil se o sto osmdesát stupňů ke dveřím. Pečlivě si plánoval chůzi napříč místností: aby nebyla příliš rychlá, neboť nechtěl vypadat servilně, ani příliš pomalá, aby nevypadal vystrašeně. Bude si taky muset dát pozor, aby nešel moc blízko kolem losí hlavy a nezachytil se límcem dlouhého kabátu o jeho paroží, což by s ním určitě škublo tak, že by to dopoledne skončil už po čtvrté na zadku.
Zvedl se s veškerou důstojností, kterou v sobě dokázal najít, odkráčel ke dveřím saloonu a vrazil do krutého denního světla.
Existovaly čtyři důvody, které z Kartonový strany vylučovaly jakékoli střílení. Především příchozí stáli zády k rozpálené sluneční výhni a Karton musel mhouřit oči, aby vůbec rozpoznal jejich siluety. Za druhé a za třetí: byli na koních a byli tři. A za čtvrté: Karton se třásl víc než dva dikobrazové o svatební noci.
Tři bratři se pohodlně uvelebili v sedlech. Za všechny promluvil Válka Apokalypsa. Ukazováčkem si poklepal na okraj klobouku. „Šerife," oslovil ho naprosto zdvořile a uctivě.
Karton přikývl a opětoval pozdrav. „To je od vás pěkný, hoši, že jste se přijeli podívat. Co pro vás můžu udělat?"
Válkův hlas byl tichý, přecházel téměř v šepot. Bylo to chladné syčení, které se Kartonoví zařezávalo přímo do páteře.
„Poslyš, šerife, tadyhle bratr Mor má menší problém."
Karton přejel pohledem na bratra Mora, který nepřítomně odháněl bzučící chumel otravného hmyzu, jenž mu podle všeho dělal stálou společnost. „Co to má být za problém, příteli?"
Válkův šepot prořízl vzduch jako skalpel: „Zdá se, že stojíš přesně v místě, kudy poletí jeho kulky."
V burácejícím žhavém tichu ulice by Karton přísahal, že slyší tikat své kapesní hodinky. „Tak mě napadá, že to by se dalo snadno vyřešit." Ustoupil o dva kroky vpravo a opět se postavil tváří proti nim. „Vyhovuje to takhle líp?"
Válka zasyčel s potlačovaným smíchem: „Není to k posrání? Teď stojíš v cestě zase mým kulkám."
Karton si posunul stetson níž do očí. „Žádnej problém, hoši." Ustoupil o další dva kroky a obrátil se k nim. „Co takhle?"
Válka se zavrtěl v sedle. „Takhle to vyhovuje tobě, bratře Hlade?"
Tlustý jezdec si uhryzl další šťavnaté sousto z pořádného kuřecího stehna, co držel v ruce, a zamumlal jednoslabičnou odpověď, která začínala i končila „m" a uprostřed měla jakousi hrdelní samohlásku. Ať už to slovo mělo znamenat cokoli, nepochybně označovalo zápor.
Válka si povzdychl a smutně zavrtěl hlavou: „Musím předpokládat, že to děláš prostě jen proto, abys mě vyprovokoval."
Karton spatřil, jak jim všem poklesla ramena, na okamžik zahlédl, jak se zaleskla ocel, a pak už jeho svět explodoval v ohlušující noční můře vybuchujícího olova.
Tři muži, šest bouchaček, třicet šest kulek.

dvě

Feťjak nebyl zrovna dvakrát nadšený. Veškeré jeho puntičkářské plánování, všechny ty měsíce pečlivých příprav byly nyní ohroženy krachem kvůli jedinému faktoru, který do svých úvah nezahrnul.
Štěstí.

Pitomé štěstí.
Z pochopitelné opatrnosti sledoval všechny, kteří jako poslední přežili velice příjemný běh smrti a spláchlo je to z přístaviště do vesmíru.
Většina z nich uháněla strašlivou rychlostí vstříc mrazivým temným pustinám hlubokého vesmíru.
Jeden - pouze jeden z nich - se odrazil od potulného asteroidu a nová trajektorie ho přivedla do kolizního kurzu s lidským plavidlem.
Existovala pořád docela slušná naděje, že přeživší agonoid proletí v obrovské rychlosti sice dráždivě blízko, ale jelikož postrádá jakoukoli řiditelnost, přece jen ne dostatečně blízko.
Fet však přesto nechtěl nic ponechávat pouhé náhodě. Neměl na vybranou. Nemohl si už dovolit čekat, až člověk přijde za ním.
Bude se muset vydat za člověkem sám.
Pjek'Na uchopil kyslíkovou hadici člověka a stiskl.
Nemohl svému štěstí uvěřit.
Řítil se vesmírem a mohl rozjímat jen o pomalé, ledově studené smrti, když tu si všiml v dáli zelené skvrnky.
Jak uháněl blíž a blíž, ze skvrny se postupně vyklubala kosmická loď. Mohla to být jedině lidská raketa.
Jeho radost pohasla, když si uvědomil, že ji mine.
Ne o moc. Jen o tolik, aby ho to po zbytek mrazivých dnů dohánělo k šílenství.
Když se pak loď vynořila blíž, uviděl, že je k ní připoutané ještě další, mnohem menší plavidlo.
A kabel, jenž je spojoval, byl napnutý přímo v Pjek'Naově dráze.
Na uchopení kabelu měl pouze jediný pokus, ale to stačilo. Sešplhat dolů po laně k trupu zelené rakety už pak byla hračka. Tehdy vyvstal jeden problém. Jak se mu podaří získat přístup do plavidla? Stěží může zaklepat na dveře vzduchového uzávěru a sladkým hláskem zavrkat: „Hej hola! Já jsem vaše nejhorší noční můra, pusťte mě, prosím, dovnitř!" Kdyby se na druhou stranu pokusil jednoduše vlomit dovnitř skrz trup, náhlý pokles tlaku by s největší pravděpodobností zabil všechny tvory na palubě, což by nebyla vůbec žádná zábava.
A právě v té chvíli si všiml vzhůru nohama obrácených hýždí. Robotické prdelky čouhající z díry v trupu. Připlížil se k té zvláštní podívané blíž a přitlačil ucho k trupu. Uslyšel randál, který nasvědčoval tomu, že se uvnitř něco svařuje.
Mezitím pochytil i útržky rozhovoru. Pjek'Naovi to stačilo, aby pochopil podstatu toho, co se stalo. V trupu došlo k poškození, které ucpali hýžděmi mechanoida, jehož nyní obezdívali.
Jakou nekonečnou rozkoš zakoušel, když zaslechl, že se člověk chystá ven, aby mechanoida vysvobodil.
V závratném vzrušení vyčkal, až přivaří poslední panel, popadl trčící zadek a zatáhl.
Vyžadovalo to překvapivě velké úsilí, a teprve když mechanoida vytáhl, uviděl proč: aby toho hajzla dostal ven, musel přelomit traverzu.
Krátce uvažoval o tom, že by užaslého mechanoida začal mučit, ale čas hrál proti němu - člověk se každou chvíli mohl vydat na cestu -, a tak toho žalostného ubožáka jednoduše vyslal do vesmíru a sám si vlezl do díry. Ta lidská tvář!
Pjek'Na se zaklonil a z plna hrdla se zasmál tichým smíchem, zdušeným vzduchoprázdnem vesmíru.
To, jak se ten člověk tvářil, když ho popadl, stálo za všechno utrpení, za všechnu prožitou bolest a trápení.
Pjek'Na se na ten obličej zadíval znovu a všiml si, že člověk už uvnitř skafandru modrá. Uvolnil proto kyslíkovou hadici.
S těmito stvořeními musíte být strašně opatrní. Jejich život je tak křehký, tak snadno zranitelný. Když chcete jejich smrt oddálit, musíte je vždycky týrat tak něžně!
Stáhl člověkovi z rukavic magnetické příchytky a natáhl si je sám na zápěstí, potom člověka pustil a praštil ho zezadu do přilby, čímž bezvládné tělo zlehka poslal ke dveřím vzduchového uzávěru.
Zalila ho vzrušující vlna očekávání a s klopýtáním se vydal po trupu za svou zvolna plující kořistí.
Dveře vzduchového uzávěru už byly nadosah. Pjek'Na popadl kolo na dveřích a znovu praštil člověka do přilby, jen takovou silou, aby zastavil jeho pohyb a nechal ho nepatrně se kymácet před vchodem.
Teď je budou muset vpustit dovnitř. Podle dat, která vypáčili z toho přituplého počítače, by tam měly zbývat už jen další dvě osoby: hologram a tvor, který se vyvinul z koček. Pjek'Na nepředpokládal, že by tahle žalostná sestava mohla vyvinout nějakou obranu. Nejlepším možným scénářem by bylo, že se vzdají bez boje. Potom by mohl odpilotovat plavidlo zpátky k ukořistěné těžařské lodi a v bezbřehém množství volného času se s nimi vypořádat.
Pochopitelně zde byla ještě ta záležitost s Feťjakem. Během bezmocného letu vesmírem si Pjek'Na vymyslel přímo gurmánskou hostinu z možných smrtí, které připraví tomu zrádnému podvodníkovi, jenž jim vrazil kudlu do zad, zbaběle znesvětil agonoidskou hrdost a stal se skvrnou na pověsti všech slušných, upřímných a čestných vražedných psychopatů.
Ale všechno pěkně popořádku. Teď bylo prioritou zmocnit se lidského plavidla. Jenže když Pjek'Na natáhl ruku, aby zapnul mikrofon, který měl člověk připevněný u krku, ohnivě a stříbrně se zablesklo a cosi ho udeřilo.
Náraz to byl slabý, sotva na prahu bolesti, ale byl natolik
prudký a překvapivý, aby mu odtrhl ruku od kola dveří a vyslal ho směrem pryč od rakety.
Bezzvučně vykřikl: „Nééé!" a zadíval se na ruku v kovové rukavici, kterou měl obtočenou kolem pasu. Byl zde další člověk! Zaútočil na něho další člověk! Zaútočil! Na něho!
Tenhle byl vybavený tryskovým batůžkem a tryska na zádech mu stále třepotavě hořela, což je oba unášelo pryč do vesmíru.
Člověk ho pustil, ale pořád od sebe byli jen pár centimetrů, řítili se stejnou rychlostí dál týmž směrem. Vzdalovali se lidskému plavidlu.
Člověk se přiblížil rukou k ovládacímu panelu tryskového batůžku a pokusil se zažehnout hrudní trysku, což by ho oddělilo od agonoida, vyslalo ho na cestu zpět a Pjelť Naa zanechalo na nekonečné pouti pustou temnou věčností

hvězd. Pjek'Na zareagoval pohotově, ale člověk měl výhodu momentu překvapení a plamen vyšlehl z hrudní trysky přesně ve chvíli, kdy po něm agonoid chňapl.
Člověk už uháněl zpět a Pjek'Naovy zoufalé prsty lapaly po nějaké opoře. Když mu to odporné stvoření už už unikalo, Pjek'Naovi se podařilo palcem a ukazováčkem zachytit jeho boty, pod vlivem tryskové hnací síly sebou oba škubli a vydali se opačným směrem.
Agonoidovy tenké rty se stáhly v parodii úsměvu, jímž probleskl jeho kovový chrup. Přitáhl se blíž k člověku a popadl ho za koleno.
Za pár vteřin bude dost blízko, aby mu mohl strhnout tryskový batůžek a ukořistit si ho pro sebe. Potom prorazí prstíčkem člověkovu přílbu a bude se dívat, jak se mu budou ve vzduchoprázdnu vesmíru postupně nafukovat tváře, až mu hlava vybuchne v spektakulárním hororovém gejzíru krve, kostí a mozkové hmoty.
Lister přišel k sobě zesláblý a dezorientovaný a zjistil, že se nachází přímo proti vstupním dveřím Kosmiku.
Podíval se pod sebe, což byla chyba, protože pod sebou nic neměl. Vznášel se s jemným kolébáním v prostoru jako heliem nafouklý balonek ráno po večírku.
Dokonce i ve svém zmateném stavu si uvědomoval, že bezmocné kolébání ve vesmíru není zrovna to nejlepší, co by mohl dělat, a usilovně se snažil rozpomenout, jak se mu podařilo na tom místě ocitnout.
A pak si vzpomněl. Na tu tvář. Na úsměv ostrý jako břitva. Na agonoida.
Kde je agonoid teď?
Pokusil se rozhlédnout, ale jeho tělo se neotočilo a zorné pole měl omezené okrajem přílby.
Jako rozumné se jevilo vrátit se zpátky do Kosmiku. Natáhl se po kole na dveřích vzduchového uzávěru.
Nedosáhl na ně.
Nebylo snad z dosahu jen nějaký kousíček: chyběla mu celá délka paže.
Podíval se na svůj hrudník a zjistil dvě znepokojivé věci. Především na sobě neměl tryskový batůžek. A za druhé měl překvapivě nízkou zásobu kyslíku. Zbýval mu vzduch už jen na nějakých sedm minut.
Proč se neobtěžoval obléct si tryskový batůžek? A především: proč se vůbec na tuhle prokletou vesmírnou procházku vydal?
Protože chtěl se ztřeštěným puberťáckým chvastounstvím udělat dojem na Esa.
Dojemné.
Když už si myslel, že pokud někdo brzy nevyleze ven a nevtáhne ho dovnitř, tak má zřejmě Dave Lister s kari definitivně utrum, začaly se dveře naproti němu otvírat.
To by bylo dobré, pokud je neotvírá agonoid.
Ze vzduchového uzávěru vytryskla záplava světla, a než se Listerovy zorničky stačily natolik stáhnout, aby dokázal rozpoznat, kdo tam je, popadla ho čísi ruka za hrudní postroj a vtáhla ho dovnitř.
Dveře se za ním s otočením kola zavřely, a zatímco do vzduchového uzávěru syčivě proudil kyslík a Listeruv zrak se postupně přizpůsoboval jasnému světlu, zjistil, že hledí přímo do důvěrně známého zubatého úsměvu.
Kocour si sundal svou zlatou kuželovitou přílbu a začal mluvit, ale Lister si napřed sám také musel sundat přílbu, aby ho slyšel.
„...rychle tam nahoru, kámo."
„Cos říkal?"
„Říkal jsem, že ten robot s falešnou prdelí, co tě popadl pod krkem, drží toho chlápka, co vypadá jako branková tyčka..."
Vnitřní vstupní dveře se otevřely a Lister - aniž počkal, až Kocour domluví - jimi vyrazil rovnou nahoru do kokpitu.
Přihnal se ke Krytonově pracovní stanici a sklonil se nad
monitorem se zobrazením okolí rakety, ale dokázal ve značné dálce rozlišit pouze dvě malé postavičky. Zavolal na Rimmera: „Co se děje?"
Rimmer ani nevzhlédl od své obrazovky. „Těžko říct. Letí tak rychle, že je nedokážu sledovat, ani když si je přiblížím transfokátorern." „Jsi s ním v radiovým spojení?"
„Byl jsem, ale pořád mi vypadává. Myslím, že to bude uvolněný drátek. Domnívám se..."
Radiovysílačka štěkavě ožila: „...mik. Slyšíte mě? Opakuju..." Esův hlas byl klidný a nevzrušený.
Lister přepnul mikrofon. „Slyšíme vás, kapitáne. Co se děje?" „Nevypadá to moc dobře, vánoční rohlíčku. Nějak se mi nepodařilo setřást toho derviše dost rychle. Drží se mě za nohu, protiva jeden. Šplhá se nahoru pro tryskový batůžek."
„Poslyšte, já jsem už ve skafandru, jenom popadnu tébéčko a letím za várna. Ubráníte se mu, než se tam dostanu?"
„To asi sotva, starý pytlíku sušenek. Nemůžu dopustit, aby se ta svině zmocnila mého batůžku. To by byl s námi se všemi konec. Pokusím se odepnout si postroj."
„Zbláznil jste se? Když přijdete o tryskovej batůžek, zůstanete tam trčet už napořád."
„Je to jediná možnost, Dave, chlapče můj. Sakra! Už mi po něm sahá... Musím to jenom..."
Následovalo předlouhé hvízdání statické elektřiny. Lister nesmyslně mlátil do přepínače mikrofonu. Potom poblíž dvou postaviček na obrazovce skeneru vyšlehl malý plamen. Pomalu se od nich obloukem odklonil a letěl pryč.
„Hotovo!" zaječel radostně Eso. „Vystřelil jsem ho do velkého neznáma. Zdá se, že můj taneční partner je z toho pěkně vytočený."
Lister si zvětšil obraz na monitoru. Rimmer měl pravdu: řítili se pekelnou rychlostí a Listerovi se podařilo zahlédnout peroucí se dvojici při průletu obrazovkou pouze na kratičký okamžik. Agonoid se vyšplhal Esovi na hrudník.
Šum statické elektřiny ustal a ozval se Esův praskavý hlas: .....snad se mě snaží dát pusu nebo co. Tiskne mi hubu k přílbě... Myslím, že se mi snaží něco říct..." „Jenom vydržte!" zaječel Lister. „Jdeme vás zachránit." „Tím bych se na tvém místě neobtěžoval, stará okurko. Hasíme si to trochu moc rychle, abyste nás mohli s tou svou rezavou kraksnou

dohonit. To medově hovořící hovado má ohledně mé budoucnosti v každém případě výrazně krátkodobé plány. No, co se dá dělat. Upřímně řečeno, stejně
pochybuju, že by to byl zrovna chlápek, s kterým bych chtěl strávit zbytek věčnosti. Podle všeho to vypadá, že teď ukončím vysílání. Nachystejte mi uzenáče, hoši, na snídani..."
Potom se ozvalo lupnutí a řev hrozivého větru a poté následovala přidušená, mlaskavá exploze.
A pak už zavládlo jen hluboké, setrvalé ticho.

tři

Kryton se zoufale a usilovně snažil najít na událostech něco pozitivního.
Hasil si to pozpátku vesmírem jako kulečníková koule bez jakýchkoli prostředků k řízení svého letu a jeho interní vyhřívací systém přestane pracovat za patnáct hodin, čímž natrvalo umrzne na kost. To ovšem jen za předpokladu, že předtím nevrazí do nějakého asteroidu a nerozplácne se jako moucha na čelním skle při jízdě po dálnici. K tomu všemu byl teď už psychotický agonoid bezpochyby na palubě Kosmiku a zřejmě mučí posádku způsoby, z nichž by se začal v noci počurávat i markýz de Sade. Ale i kdyby agonoida přemohli, což se zdálo být nepravděpodobné, na palubě bude v téhle chvíli zbývat kyslíku už na méně než dvě hodiny provozu.
Tak dobře. Fajn. Takhle tedy vypadá situace, říkal si Kryton. A teď se na to podívejme z té lepší stránky.
Dobrých pár minut strávil bubnováním na nosník, který měl přivařený k hrudi. Lepší stránku ale najít nedokázal.
Takhle to asi nepůjde. Samozřejmě, že existovala světlejší stránka. Už byli v horší bryndě. Ne?
Opět začal nervózně bubnovat prsty. Tak dobře, v horší bryndě pravděpodobně nikdy nebyli. Snažil se vymyslet, jak by se mohla situace vyvinout v nejlepším případě.
Když přibližně deset nejlepších scénářů skončilo smrtí a destrukcí všech zúčastněných stran, Kryton se rozhodl, že přestane přemýšlet úplně.
Zničehonic ucítil, jak do něho zezadu něco narazilo. Zatímco se snažil za zády nahmatat, co náraz způsobilo, všiml si, že je tažen vzhůru. Otočil hlavu, co nejvíc to šlo, ale dokázal rozeznat pouze zadní tryskové motory rakety, která mu nebyla povědomá.
Někdo ho ulovil jako harpunou a teď ho táhl na provaze k sobě. Pokud to Kryton odhadoval správně, vlekli ho zpátky směrem ke Kosmiku.
To bylo buď velmi dobré, nebo velmi špatné. Buď ho zachránili, nebo...
Ale o takovém „nebo" už opravdu nechtěl přemýšlet, a tak se vrátil ke své snaze nemyslet vůbec.

čtyři

„Tak dobře," otočil se Rimmer od monitoru k ostatním. „Je mrtvý. S tím nemůžeme vůbec nic dělat."
Lister se sesypal do křesla a vypnul obrazovku.
Eso byl mrtvý.
Obětoval svůj život za Davida Listera. „Byl desetkrát lepší než já," zamumlal Lister.
„Co tedy budeme dělat? Necháme jeho smrt projít jako bezvýznamné, prázdné gesto, nebo se dáme dohromady a vymyslíme, jak se dostat z této šlamastyky? Nikdy by mě nenapadlo, že bych mohl říkat něco takového, ale uvědomuju si, že naší hlavní prioritou je záchrana Krytona. Tedy pochopitelně za předpokladu, že ho agonoid nezabil. Překontrolujme v rychlosti, jestli jsme pořád ještě vesmírovzdorní, a pusťme se do toho."
Rimmer považoval za velice nepravděpodobné, že by byl Kryton naživu, ale i kdyby ho agonoid doslova roztrhal na kusy, mohla by oprava připadat v úvahu. V každém případě museli alespoň zkusit ho najít. Jediný neozbrojený agonoid odpravil během pár minut dva nejsilnější členy posádky, aniž by se přitom trochu zapotil, a kdyby nebylo Esovy hrdinské oběti, byli by už všichni dávno na kaši. Představa, že by měli čelit celé jejich armádě s mužstvem sestávajícím z jednoho hologramu a dvou uhrovitých teenagerů, nebyla zrovna dvakrát příjemná.
„Sakra!" Kocour poklepal na výstup pilotní kontrolní konzoly. „Bylo by fajn, kdyby byl tenhle výstup zmrvenej."
Rimmer vstal a přešel k němu. „Který výstup?"
„Výstup stavu kyslíkových zásob." Kocour znovu praštil do informace na obrazovce. „Buď se to pokazilo, nebo nám zbývá vzduch na pět minut."
„Listere, můžeš křížově zkontrolovat diagnostiku?"
Lister si povzdychl a otočil se ke kontrolnímu panelu. Naťukal nezbytné příkazy. „No, hoši, mám tady dobrý zprávy a taky špatný zprávy. Dobrá zpráva říká, že výstup stavu kyslíku není podělanej. A to je zároveň taky ta špatná zpráva. Bude lepší, když si pěkně zčerstva navlečeme skafandry." Když se otáčel od kontrolního panelu, všiml si blikajícího varovného světla. „Moment, máme návštěvu."
Rimmer se ohlédl na pilotní monitor. Vzduchový uzávěr byl otevřený. „To nechápu - ty dveře jsou přece zapečetěné. K otevření je potřeba přístupový kód a snímek sítnice."
Uslyšeli, jak se otvírají vstupní dveře za jejich zády ve střední části lodi.
Lister létal prsty po klávesnici. „Hele, je to v čajku. Navigační počítač identifikoval snímek sítnice. Je to Kryton."
Lister vyskočil a vyřítil se dolů po schodech. Rozhlédl se a ztuhl.
Ano, byl to Kryton. Jenom si s sebou přivedl společnost.
Ve vzduchu ho držel zcela bezmocného za zátylek rozšklebený agonoid se zuby jako břitva.

pět

„Je mi to strašně moc líto, pane Listere," pohrával si Kryton s prsty. „Připojil se na můj centrální procesor přes SCSI port a vytáhl ze mě přístupový kód."
„Ano," postavil agonoid Krytona na podlahu, „bylo to ode mě nehorázně sprosté." Praštil Krytona zlostně do hlavy a ten se svezl na stůl se skenerem, který se při nárazu spektakulárně roztřásl. Já fakt nesnáším špatné vychování. Je to tak zbytečné." Založil si ruce za záda a přistoupil k Listerovi, přičemž si ho prohlížel jako vážný zájemce o koupi ojetiny.
Lister ucouvl.
„Neboj se přece. Já tě nezabiju," cukroval Feťjak konejšivě. „Způsobím ti hodně bolesti a bude to trvat velice dlouho, ale nemám v nejmenším úmyslu tě zabíjet. Vlastně bych si užil mnohem víc zábavy, kdyby ses dožil velmi zralého stáří. My dva, ty a já, si budeme důvěrně blízcí." Nahlédl do kokpitu: „Můžeš odtamtud vylézt."
Kocour pokrčil rameny a vkročil vyzývavě do střední části, za daných okolností se značným klidem.
„A ty taky. Ten hologram, co se zbaběle krčí pod konzolí tamhle vpředu," zvolal agonoid.
Lister uslyšel, jak Rimmer přiškrceným hláskem říká: „Myslím, že to nepůjde."
Fet se usmál: „Bude tě to bolet mnohem míň, když odtamtud vylezeš bez mé pomoci."
Rimmer pomalu vstal a vyšel z kokpitu s rukama nad hlavou. „Proč dáváš ruce nad hlavu?" „Vzdávám se."
Agonoid si povzdychl: „Poslyšte, nesnesl bych pocit, abychom mezi sebou neměli jasno, takže dovolte vám co nejsrozumitelněji vysvětlit plány ohledně vaší budoucnosti. Pak se všichni můžeme s chutí pustit do programu a vyhnout se zmatkům. Nemáte žádnou naději. Nečekejte žádné milosrdenství. Nemůžete apelovat na mou lepší stránku, protože žádnou takovou nemám. Těšit se teď můžete jedině na smrt a věřte mi, že tu vyhlídku budete chovat v lásce. Ze své strany využiju veškerých svých značných schopností, abych vás udržel při životě a v soustavných mukách. Má někdo nějaký dotaz?"
Lister si vyměnil pohled s Kocourem, který neznatelně přikývl na znamení, že signál pochopil.
„Výborně. Teď tuhle raketu vezmeme zpátky na těžařskou loď, kde jsem shromáždil značné množství nejrůznějších rozkoší a dobrot, o které bych se s vámi rád podělil..."
„Teď!" vykřikl Lister a skočil po agonoidovi, přičemž Kocour se zároveň střemhlav vrhl k řadě skříněk, kde byl uložený bazukoid.
Listerovy komíhající pěsti dopadly na agonoidovu tvář, až měl od toho kotníky prstů celé zkrvavené a zhmožděné. Fet jen prostě natáhl paži, zlehka udeřil Listera do čela a ten se sesul na podlahu.
Fet obrátil pozornost ke Kocourovi, který odjistil bazukoid a namířil s ním na agonoidův hrudník. Fet zavrtěl pobaveně hlavou. „Vidím, že si tu zábavu neodpustíte." Přistoupil blíž ke Kocourovi.
„Zůstaň, kde jsi, kámo," zasyčel Kocour. Fet jednoduše pokračoval v chůzi. „Ještě krok," otočil Kocour ústí bazukoidu na ležícího Listera, „a zabiju ho."
Fetovi ztuhl úsměv na rtech. Podíval se na Kocoura a pak zpátky na Listera. Byla to vážně míněná hrozba? Mohl by snad být osud tak bezcitný, přivést ho až sem a dát mu do rukou posledního člověka ve vesmíru, jen aby mu ho nakonec zase vytrhl?
Náhle se ozvalo zasyčení a zvuk brzdících větráků. Fet vzhlédl. Něco se stalo se zásobou kyslíku. Zděšeně se otočil. Člověk na podlaze prudce lapal po dechu. Navzdory strachu se na Feta dokonce usmál a s posledním vydechnutím řekl: „Prohráls, hajz..."

šest

„...teď už by měl dýchat. Ano, už je to tu."
Lister otevřel oči a nad sebou spatřil Feťjakovu tvář. Jak Listerův dech zvlhčoval hledí skafandrové přilby, obličej se ztrácel v mlze.
Agonoid vstal. „V kanystrech vám bohužel zbývá velice málo vzduchu. Určitě ne tolik, abych vás mohl dopravit do svého paláce bolesti v jednom kuse. A já bych vás přitom tolik chtěl mít v jednom kuse. Aspoň na chvilku."
Lister se posadil a rozhlédl se. Nacházeli se ve strojovně Kosmiku naproti čerstvě přivařené části trupu. Kocour se krčil po Listerově levici a měl na sobě svůj skafandr ze zlatého lamé. Rimmer s Krytonem seděli pokorně na podlaze paluby po jeho pravici.
Agonoid stál naproti nim a sonickým šroubovákem se vrtal v kyslíkové regenerační jednotce. „Aha, tak v tomhle vězí problém. Tohle káerjéčko je totální bordel. Překvapuje mě, že vydrželo tak dlouho. Dejte mi ještě chvilku."
Zatímco se agonoid hrabal v nejrůznějším nářadí, Kryton se naklonil k Listerovi a zašeptal poněkud záhadně: „Držte se."
Agonoid se rozhlédl a pak pokračoval v opravě. „„Držte se,' říkáš? Co má vydržet?"
„Jenom jsem se snažil povzbudit lidskou morálku. Výrazem ‚držte se' jsem měl na mysli, aby se člověk .udržel naživu a nepoložil se'."
Fet se rozchechtal. „Chceš říct něco jako .udržet si naději'? Myslel jsem, že marnost tohoto konceptu jsme už probrali."
Ozvalo se cvaknutí a nad hlavami se jim opět rozezvučely větráky.
„A je to. Na zpáteční cestu by to mělo vydržet. Takže teď..." Agonoid přešel k navigačnímu počítači, na temeni hlavy si otevřel malý panel a vytáhl odtud propojovací kabel. Zapojil ho do terminálu. Jenom naprogramuji kurs a hned se vydáme na cestu."
Kryton vstal.
„Sednout."
Kryton se klidně vydal pryč chodbou a agonoidovo štěkání

úplně ignoroval. „Vrať se, ty plastikovej kašpare."
Kryton se postavil pod traverzu podepírající lodní můstek a popadl cosi z podlahy paluby. Otočil se a začal se vracet k agonoidovi.
V ruce třímal bazukoid.
„Namouduši," usmál se Fet nevěřícně. „Co s tím hodláš dělat? I kdybys mě trefil přímým zásahem, sotva mě to škrábne. Kromě toho jsi naprogramován tak, abys nezabíjel." Kryton zavrtěl hlavou: „Já nikoho zabíjet nebudu." „V tom případě to odlož, než si ublížíš." „Jak jsem říkal, pane." Pohlédl na Listera a rozšířily se mu zorničky. „Držte se!" zaječel a vystřelil.
Rána roztrhla nově vytvořenou část trupu a rozbouřené vzduchoprázdno začalo z místnosti vyhánět vzduch.
Bazukoid se Krytonovi vysmekl z rukou a vyletěl dírou ven. Kryton se chytil podpěry lodního můstku a hmátl po Rimmerově světelné včelce, aby ji přidržel v bezpečí.
Lister se přitiskl k nosníku hned za ním, ale Kocoura to zastihlo nepřipraveného a dřív než stačil zareagovat, sesmekl se z dosahu všeho, čeho by se mohl zachytit. Lister se po něm natáhl a chytil Kocoura pevně za botu.
Fet stál ráně nejblíž.
Větrný vír, který vše nasával do díry, ho nadzvedl do vzduchu a táhl ho k zejícímu otvoru.
Jak prolétal dírou nohama napřed, zachytil se špičkami prstů za okraj roztržených panelů a na kratičký okamžik tam zůstal viset, než zesláblý kov povolil, Fetovy paže nemohoucně zacvakaly ve vzduchu a agonoid proletěl ven do vzduchoprázdna vesmíru.
Zastavil se deset metrů od lodi.
Kryton pohlédl na navigační počítač a pochopil proč.
Propojovací kabel vedoucí z agonoidovy hlavy byl pořád ještě zapojený v terminálu.
Zdálo se, že Kocour by mohl na kabel dosáhnout.
Kryton vykřikl, ale nedokázal svým hlasem překřičet řev bouře. Mával a horečně gestikuloval na Listera.
Lister si ho všiml, sledoval jeho posunky ukazující k našponovanému kabelu a pochopil.
S vypětím vůle a chroptěním natáhl nohu dozadu a kolenem se zahákl za nosník, čímž si uvolnil ruku, aby mohl zapnout mikrofon na klopě.
„Kocoure, člověče. Ten kabel! Vyrvi ten kabel!"
Kocour se podíval správným směrem. Natáhl se. Od špiček prstů mu chybělo asi patnáct centimetrů.
Lister se zahákl botou za svou vzpěru. Nemohl si být stoprocentně jistý, že je vzpěra dost pevně přivařená, aby udržela jeho i Kocoura, ale agonoid už popadl kabel a šplhal se zpátky za nimi, takže se nedalo dělat nic jiného, než to zkusit. Pustil se a smýklo to s ním vpřed.
Ohlédl se. Bota vydržela. Nemohl si být jistý, jak dlouho ještě vydrží. Kocour teď ale mohl dosáhnout na kabel.
Sledoval, jak se agonoid na něho šklebí, zatímco Kocour se natáhl a vytáhl kabel ze zdířky.
Drát se vyplazil z rakety jako hada unikající vzduch, který s burácením mizel z plavidla, odhodil agonoida daleko od nich. Mával na ně, zatímco se pomalu ztrácel do studené věčné noci.
Lister zničehonic pocítil, že se sune kupředu. Ohlédl se, ale zdálo se mu, že bota je pořád vklíněná v nosníku. Znovu jím to smýklo vpřed.
Do díry byl nasáván celý lodní můstek. Pozitivní bylo, že jim to mohlo posloužit: můstek mohl dostatečně ucpat díru, přičemž oni by zůstali uvnitř.
Negativní stránka spočívala ve skutečnosti, že padající kov mohl jednoho z nich nebo dokonce oba dva rozmačkat.
Bezmocně se díval, jak se traverzy hroutí, ohýbají se a nakonec praskají a celý lodní můstek začíná padat přímo na něho. Lister zavřel oči. Náhle nastalo ticho. Lister oči otevřel. Zborcený můstek byl zaklíněný v díře.
Kocour byl v bezpečí.
Oba dva vstali.
Z trosek se zvedl Rimmerův roztřesený hologramatický obraz. „Myslím, že to Kryton koupil," pronesl tiše.
Lister se probíral rumištěm.
Pod nosníkem spatřil Krytonovu paži, dlaň se mu křečovitě svírala.
Popadl traverzu a zatáhl za ni. Pohnul s ní natolik, aby se
přesvědčil, že paže je useknutá.
Rozhlédl se kolem sebe, aby našel zbytek těla. „Krytone?"
zvolal nesměle.
„Ano, pane?" Krytonův zdušený hlas vycházel zpod hromady rumu.
„Kde jsi, člověče?"
„Jsem přišpendlený pod docela velikým kovovým plátem."
„Jsi v pořádku?"
Jsem v naprosté pohodě, pane," švitořil Kryton. „Jenom...
asi jste tady někde nenašli povalovat se useknutou paži, že ne?"
Lister s Kocourem prolézali trosky a začali je odhazovat z cesty.
Poslední kus traverzy odkopl Kryton sám a vstal. Měl jen jednu ruku a byl vážně poškozený, ale když se vzaly v úvahu všechny okolnosti, byl vlastně v docela slušném stavu.
Zašmátral v rumišti a našel svou paži. „Přidělám si ji později, pánové. Teď bude lepší, když si to s touhle pikslou namíříme k té ztopořené rtěnce."
„Tak momentíček," klopýtal Rimmer přes trosky k němu. Je to tak úplně moudré? Já osobně bych se raději pokusil přežít ve vzduchoprázdnu bez kyslíku, než abych se ještě jednou setkal s některým z těch šílených hajzlů."

„Byl z nich poslední, pane," usmál se Kryton. „Když se se mnou propojil, aby ze mě vymámil přístupový kód Kosmiku, podařilo se mi taky trochu porozhlédnout kolem sebe. Podle jeho paměťových databank, které jsou upřímně řečeno dost oplzlé, osobně zabil zbytek veškeré agonoidské populace, aby vás měl všechny na mučení jen sám pro sebe." Jseš si absolutně jistej, Krytone? Protože mně by se vůbec nelíbila představa..."
Náhle zarachotily motory a loď sebou trhla vpřed. „To je divné." Kryton se odbelhal k terminálu navigačního počítače. Naťukal něco na klávesnici. „Uzamčeno. To je..." Obrazovka terminálu prudce ožila. Objevil se na ní vzkaz. Stála tam prostá věta: „NA SHLEDANOU V KŘEMÍKOVÉM PEKLE." Rimmer postoupil o krok vpřed a ohlédl se přes rameno. „Co to znamená?"
„To znamená..." Kryton se k němu otočil. „To znamená, že infikoval navigační počítač virem. Znamená to, že zrychlujeme nazdařbůh pásem asteroidů a nemáme žádné prostředky, jak tuhle raketu řídit."

sedm

Tři muži, šest bouchaček, třicet šest kulek.
Dlouhý kabát měl okamžitě rozpáraný na cáry, z klobouku cedník, opasek s pistolí odtržený a kalhoty u kotníků. Nicméně žádné zranění. Nic kromě sebeúcty nedošlo úhony. Karton stál bez hnutí a ozvěna střelby se ztrácela v horách v poušti.
Válka zatočil kouřícími revolvery a zasunul je do pouzdra. „Když jsme teď získali vaši pozornost, měli bychom pro vás stručný vzkaz. Je od našeho táty. Říká, že chce, abyste odtud do půlnoci vypadl, nebo si pro vás přijde osobně."
„Díky, hoši. Vyřiďte taťkovi, že jsem .zprávu přijal'."
Válka přitáhl uzdu. Jeho kůň se vzepjal a zařehtal, přičemž vypustil z tlamy sirnatý plamen, který Kartonoví ožehl boty, a bratři vyrazili svižným klusem z města.
Dveře saloonu se rozletěly a Jimmy se svými kovbojskými kamarády se vyhrnuli na verandu. Jimmy se zasmál a posměšně prohlásil: „Vy ale neodjíždíte, že ne, šerife?"
Lesem nohou se prodral malý Billy a postavil se davu tváří v tvář. „Samo, že neodjíždí. Že ne, šerife?"
Karton se zbavil kalhot a ve značně flekatých spodkách se těžkým krokem vydal ulicí.
Billy za ním zvolal: „Řekněte jim, že to není pravda, šerife. Řekněte jim, že to není pravda!"
Karton si odepnul svůj šerifský odznak, hodil ho přes rameno za sebe a shrbeně zamířil do vězení, aby si sbalil věci.
Vrata vězení za ním zasténala. „Tak dobře, hoši," mumlal , si Karton, „už brzo mě budete mít z krku." Vešel do prázdné cely a vzal si svou pokrývku. Vypadla z ní půllitrová láhev od whisky a zařinčela o podlahu. Karton se sehnul a zvedl ji. Byla pochopitelně prázdná, ale přesto si přiložil hrdlo ke rtům a vycucal, co mohl, jen pro případ, že tam zbyly aspoň nějaké výpary.
Chvíli si v prstech pohrával s klíči a potom odemkl svou soukromou zásuvku v psacím stole. Vytáhl odtud draze vyhlížející kožený kufřík a otevřel zámky. Zabalené v zeleném sukně uvnitř ležely jeho parádní bouchačky. Jednu vytáhl a vzal ji do dlaně. Byla dokonale vyvážená. Šestnáct palců tvrzené ocele a přitom měl člověk pocit, jako by nic nevážila. Roztočil bubínek. Tichý. Špičkami prstů přejel po černé perleťové rukojeti bez jediného kazu. Vyrobil si ty zbraně vlastnoručně, v dobách, kdy ještě býval někým.
Odložil zbraň něžně zpátky do vybrání v látce, jako by to byly ostatky umučeného světce, a zaklapl víko. Počítal, že kdyby je rozprodal v saloonu, mohly by mu bouchačky vynést pár lahví nějakého lomcováku. Tam, kam má namířeno, je nabeton nebude potřebovat.
Na desku stolu dopadl stín. Karton vzhlédl k cizinci stojícímu ve dveřích. „Úřad má zavřeno, příteli. Šerif opouští město."
Cizinec přesto vstoupil dovnitř. „Ty mě nepoznáváš?" Karton si muže bedlivě prohlížel. Byl oblečený v dobovém kostýmu neworleanského hazardního hráče. Frak, košile vpředu zdobená krajkou. Pod hruškovitou krempou naraženého klobouku měl vlasy vzadu svázané do hadích copánků. Kartonoví připadal ten chlápek divně povědomý, to ano, ale nedokázal se rozpomenout, odkud by ho mohl znát. Přejel očima řádku plakátků s hledanými zločinci na nástěnce za stolem. To by teď tak akorát potřeboval. Bídáckého hajzla,
který ho přišel odprásknout za nějakou dávnou urážku. Cizincova tvář se však v galerii desperátů nenacházela.
„Tvůj obličej mi připadá nějak povědomý, příteli, ale na jméno si asi nevzpomenu."
„Co takhle Červený trpaslík? Říká ti to něco?"
„Červený trpaslík? Není to ten chlápek, co se potloukal s Chancyho gangem?"
Cizinec si povzdychl. „Tušil jsem, že to bude těžký." Karton popadl kufřík se zbraněmi pod paži. „Poslyš, hombre, nevím, co sis na mě vymyslel za ptákovinu, ale jestli si koleduješ o průser, tak ti nehodlám vyhovět. Právě jsem rezignoval na funkci, rozumíš. Už nenosím odznak. Nezajímá mě, jestli jsi rozstřílel všechny vlaky a ukradl všechen dobytek od prérií Nového Mexika až po Paříž, teda tu ve Francii v Evropě, né tu v Texasu. Já už tady nepředstavuju zákon. Už jsou mi ty bitky volný. Kdybys tedy laskavě ustoupil a nechal mě projít, příteli, byl bych ti nesmírně vděčný."
Cizinec poodstoupil ode dveří, Karton si sebral přikrývku a prošel kolem něho ven.
Venku na chodníku stáli další dva cizinci. I oni v něm probudili jakousi matnou vzpomínku, na kterou už Karton dávno v běhu dní zapomněl, ale ať mu visí, jestli by se dokázal rozpomenout. Jeden byl oblečený celý v černém, od sombrera po boty, se spoustou parádního vyšívání po celém ohozu a s dvěma revolvery, které vypadaly docela výkonně. Usmíval se a Kartonovi se příliš nezamlouvaly zuby, které ten úsměv odhaloval. Řezáky by se rozhodně víc hodily do vyceněné tlamy pumy. Jeho vyšší společník skrýval ve stínu dvacetilitrového klobouku á la Tom Mix vyzáblé rysy a široké nosní dírky a přes modré džíny měl natažené kožené kovbojské nohavice. Tenhle chlápek měl zvláštní výraz: s

vykulenýma očima na Kartona nadějeplně kýval, jako by ho ponoukal, aby ho už konečně poznal.
Kartona to mátlo, ale ne tolik, aby zůstal a ztrácel s těmi honáky čas povídáním. Kývl jim neochotně na pozdrav a pak se hned vydal přes ulici zpátky do saloonu, s kufříkem s revolvery pod paží. Zaslechl, jak mu za zády vrzla vrata vězení a vyšel z nich ten první cizinec. Když stoupal po schůdcích, cítil, jak mu očima propalují záda. Potom ho do nosu přátelsky udeřil pach kouře a zvětralé kořalky a na nové příchozí úplně zapomněl, protože se začal soustředit na jiné věci.
Když přistoupil k barovému pultu, karbaníci u Jimmyho stolu po nějaké zašeptané urážce vybuchli smíchy, ale Karton tomu nevěnoval ani kousíček pozornosti. Ozvalo se rovněž sborové mlaskání, ale i to ignoroval.
Udělal si na baru místo a položil tam kufřík. „Co tomu říkáš, Lolo? Snad by stály za pár lahvinek pálenky." Otevřel kufřík a tvář barmanky osvětlil třpyt zbraní.
Lola se zadívala na Kartona. „Vy chcete prodat svý nejlepší bouchačky?"
„Proč ne? Nemám je teď proč a jak použít. Netrefil bych velrybu do břicha, ani kdybych byl samotnej Jonáš."
Jenže tohle jsou vaše speciální zbraně, Wille. Kromě vás by je nikdo neuměl používat. Podívejte..." otevřela bubínek. „Nejsou tam žádný komory. Není kam dát kulky."
V Kartonovi by se krve nedořezal. Zíral na otevřenou zbraň a obličej měl zmačkaný jako stará indiánská squaw cucající kaktus. K čemu by sakra asi byl párek stříkaček bez děr pro kulky? Pokusil se to přejít smíchem. „Nějakou hodnotu přece mít musí. Dáme jim nálepku .bezpečný zbraně' a ať se s nimi třeba kluci učí, jak rychle tasit."
Lola revolvery vrátila a šoupla kufřík zpátky ke Kartonovi. „Nechejte si je, Wille. Dám vám flašku, když si to železo necháte."
„To zní slibně, dámo." Lola praštila lahví o bar.
„Jsem ti zavázaný, Lolo. Ty jsi moje milosrdná sestra. Vrátím ti to, jen co tudy zase někdy pojedu."
„Neblázněte, Wille. Žádný‚někdy' už nikdy nebude. Jen co odejdete, Apokalypsovic pistolníci srovnají městečko se zemí a vy to dobře víte. Nenechají tu jedinou třísku, která by byla aspoň tak velká, aby mohla posloužit švábovi za párátko." „Tak to není, Lolo," odpověděl Karton, ale nedokázal tím obelhat ani sám sebe. Pohledem fixoval láhev, aby si lži v jeho očích nevšimla.
„Je to tak. Tady není, kdo by se bratřím postavil. Buď jim chybí odvaha, nebo schopnosti. Vy jste jedinej, kdo jim může zatnout tipec, Wille Kartone. Jedinej."
„Možná kdysi, Lolo. Možná starej Will Karton. Jenže ten je mrtvej víc než dřevo z rakve dva metry pod zemí. To je holá skutečnost."
Lola promluvila tlumenějším hlasem, takže ji sotva slyšel. „Kdybyste se jen dokázal rozpomenout... kdybyste se jen pokusil vzpomenout si." „Vzpomenout si? Na co si vzpomenout?" Ale Lola se od něho odvrátila. Pírko v čelence se jí celé rozechvělo a ramínka se jí tak nějak něžně zvedala. Kartonovi
se chtělo natáhnout k ní ruku a pohladit ji, ale to by nebylo správné. Opouštěl ji, o tom nebylo pochyb. Co ale měla na mysli? Na co by se měl u všech rohatých rozpomenout?
Přejel očima k zrcadlu za barem. Všude viděl jen zachmuřené, výsměšné tváře. Proč by se měl zrovna on nechat rozstřílet kvůli těmhle lidem? Nic jim nedlužil. Ani jeden z nich nebyl připravený postavit se za něho. Oprava: právě jeden. Devítiletý hoch, co má v těch svých lacláčích kuráže víc než celá ta jejich banda dohromady. Všechny je pověsit. Jestli to tu budou chtít Apokalypsovic pistolníci vypálit, ať si užijí. Problém Willa Kartona to už nebude, už ne.
Sáhl po láhvi kořalky, ale jakmile se jí dotkl špičkami prstů, ozvalo se ohlušující prásknutí biče a láhev se vznesla do vzduchu.
Karton se prudce obrátil. Láhev s kořalkou visela na konci Jimmyho býkovce. Karton po ní chňapl, ale nebyl dost rychlý; Jimmy s ní trhl, aby zůstala mimo jeho dosah. „Chceš se napít, šerife? Tak pojď a vezmi si ji."
Karton se rozhlédl a na tvářích hostů spatřil pouze škodolibé úšklebky. Zničehonic se cítil unavený, opravdu unavený.
„No tak, Jimmy. My dva přece spolu nemáme žádný účty. Není důvod, abys mě tady zesměšňoval."
Jimmy zahoupal lahví o kousek níž. „Skoč si pro ni, šerife. Já chci jen vidět, jak skáčeš."
Karton po flašce znovu chňapl a Jimmy s ní zase trhl pryč. Zakřenil se na své kamarády: „No tak se snaž. Dokážeš vyskočit výš, než cos zatím předvedl."
Vtom se ozval klidný a výhružný hlas: „Nechte ho na pokoji." Všichni v baru otočili hlavy ke dveřím saloonu. Promluvil jeden z cizinců, ten hazardní hráč. Pomalu vkročil do místnosti. Za ním se protáhli dveřmi i jeho dva druzi.
Jimmymu ani v nejmenším nezmizel úsměv z tváře. Proč by měl? On se svými hochy měl nad cizinci početní převahu tři ku jedné. „Jen se chci trochu pobavit, frajírku libovej. Není sebemenší důvod, aby ses kvůli tomu nechal rozstřílet na cucky." To, co následovalo, se rozhodně nedalo postřehnout zrakem, člověk si to mohl jen dodatečně představit.
Zdálo se, že cizinec se ani nehnul, ale Karton uslyšel za zády tupý úder, ucítil, jak mu kolem tváře cosi hvízdlo, a láhev se mu něžně snesla do nastavené dlaně. Otočil hlavou. Vrhací nůž se dosud chvěl v barovém sloupku vedle jeho hlavy.
Jimmy měl zuby stále ještě stisknuté v úsměvu, ale zbytek jeho obličeje už úsměv opustil a mířil dolů k jihu, do oblastí chmurného šklebu. Jimmy byl pohotový. Jeho bouchačka
skutečně vyjela z koženého pouzdra ještě dřív, než další nůž zachytil jeho načechraný rukáv a přišpendlil mu ruku, jíž chtěl střílet, ke zdi. Jeho levačka to k rukojeti druhé bouchačky ani nestihla. Byl přišpendlený ke zdi jako vzácný motýl.
Prohlédl si své roztažené paže, pak se zadíval na cizince a v očích mu žhnula nenávist. Otevřel ústa, aby zaklel, ale cizinec zabodl další čepel do červené koule na kulečníkovém stole a čistým hodem jí mrštil do Jimmyho úst tak přesně, že tam dopadla a veškeré klení skončilo.
Jimmy se plamenným pohledem rozhlédl kolem svého stolu a zachroptěl jako medvěd v pasti. Tři honáci vstali. Usmáli se na cizince, ale nebyl to pěkný pohled. Nedali by dohromady ani jeden kompletní chrup. Pokrčili ruce a sáhli po

rukojetích svých bouchaček.
Will Karton se domníval, že to bylo sice pěkné představení, ale cizinci by podle něj měli už raději pomýšlet na odchod. Vrhač nožů byl rychlý, možná rychlejší než nejrychlejší pistolník, jakého kdy spatřil, ale stáli teď proti němu tři a ani on, ani jeho druh v dvacetilitrovém klobouku neměli jedinou stříkačku.
Vložil se do toho cizinec v mexikánském ohozu. Ten s úsměvem pumy. Ruku v kozinkové rukavici položil na hruď hazardního hráče a jeho tvář říkala: „Už sis užil dost zábavy, příteli. Ať se teď baví někdo jiný." Hazardní hráč smekl klobouk, hodil ho před sebe, jako by to byl nějaký sir Walter Raleigh nebo kdo, a přenechal scénu komančerovi.
Tohle byl divný ptáček. Tři pistolníci už cukali pažbami pistolí, ale zdálo se, že on nijak nespěchá, aby proti nim tasil. Místo toho vytáhl maracas a v prudkém vzplanutí si na ně zahrál doprovod ke kratičké ukázce mexického tance, přičemž jeho nohy předvedly rychlejší pohyb než bosý kluk poskakující na kovářské výhni. Když skončil, rozpřáhl doširoka paže a jeho úsměv ještě zesílil, jako by očekával potlesk.
Pistolníci se s pobavenou nevěřícností podívali jeden na druhého. Jeden z nich prohlásil: „Hele, chlapče, doufám už kvůli tvý mámě, že umíš střílet stejně dobře jako tančit."
Jenže to povídání bylo jen lstí. Než větu dokončil, měli všichni tři muži ruce na pistolích a Kartonoví připadalo, že se to celé odehrává ve zpomaleném pohybu. Uviděl, jak bouchačky opouštějí pouzdra, viděl tři muže, jak přidřepávají a levačku přikládají přes kohoutek, aby zbrzdili zpětný ráz. Uslyšel cvaknutí. Komančero se pořád ještě vůbec nepohnul a Karton si už myslel, že si ten dobromyslný chlapík zatančil svůj poslední tanec. Potom viděl, jak se kohoutky natahují a úderníky dopadají, a spatřil obláčky kouře dřív, než uslyšel výstřely. Nějakou záhadou se ale komančerovi podařilo vytáhnout obě své pistole a třikrát vystřelit v odpověď a Karton si pomyslel, že ten kluk vezme přinejmenším dva pistolníky s sebou, jenže k zemi se nikdo neskácel a pak se ozvalo cinknutí, jako když se na podlaze rozsypou mince. Potom ze všeho zbyl jen kouř a ticho a všichni čekali, kdy se už někdo složí, ale nic takového se nestalo, a jak to, že se všech šest kulek minulo cílem?
Karton byl první, kdo si uvědomil, co se stalo. Chlapec cíl neminul. Trefil úplně přesně to, na co střílel. Sestřelil všechny kulky ve vzduchu. Komančero zatočil bouchačkami, že z nich byla vidět jen šmouha, a zastrčil je zpátky do pouzder, jako by svůj domov nikdy neopustily. Pohodil hlavou, okovanými podpatky na barové podlaze krátce zastepoval ve španělském rytmu a zůstal stát, klidný jako pažba vinčestrovky pětačtyřicítky a s rozzářeným úsměvem.
Zdálo se, že všechny tři pistolníky přešla chuť na střílení. Nepodívali se jeden na druhého, dokonce se ani neobtěžovali vrátit bouchačky do pouzder. Prostě je nechali spadnout na podlahu a odkráčeli k baru, jako by snad došli náboženského osvícení a začali přemýšlet o tom, že farmářský život není konec konců zase tak špatný osud.
Ozvalo se klapnutí, jak se Jimmymu podařilo vyplivnout kulečníkovou kouli, ale zdálo se, že mu není moc do řeči.
Cizinec, který vypadal jako hazardní hráč, se podíval na Kartona a kývl hlavou směrem ke dveřím. Kartona napadlo, že si ti tři zaslouží, aby s nimi dal řeč. Sebral si svou přikrývku a kufřík s revolvery, láhev si přitiskl k srdci a prošel kolem losí hlavy ven na chodník. Hazardní hráč přistoupil k Jimmymu a vytahal mu nože z rukávů. Dal si je zpátky do saka, lehce nadzvedl klobouk a protlačil se ke dveřím. Komančero poctil skupinu tanečnic krčících se za pianem obřadným pozdravem a vykročil za ostatními.
Hombre s dvacetilitrovým kloboukem se otočil k odchodu za nimi, ale mohutný kovboj, který vypadal, že si vydělává na živobytí skrčením medvědů, vstal ze židle a zastoupil mu cestu. Přistoupil k němu Jimmy a postavil se vedle něho.
„Zdá se, že tvoji kámoši to s nádobíčkem pěkně válejí. A co ty, burane?"
Dvacetilitrák měl divný přízvuk. Snad bostonský nebo odněkud z Východu. Já u sebe nemám zbraň," řekl. „A mimochodem se nejmenuju Buran."
Škrtič medvědů blýskl svým zlatým zubem. Jimmy nakrčil nos. „Tak hele, Burane, zajímalo by mě, jestli by sis nechtěl tady se mnou a s mýma kamarádama trochu promluvit." Pět kovbojů odsunulo s vrzáním židle a vytvořilo kolem cizince, který se nejmenoval Buran, zlověstný kruh.
„Abych byl zcela upřímný, poněkud spěchám. Snad někdy jindy, pokud by vám to nevadilo." Dvacetilitrák vykročil, aby prošel kolem nich, ale škrtič medvědů ho strčil zpátky. „Nezdržíme tě dýl než pár minut, Burane," řekl Jimmy. Venku na chodníku si Karton všiml, že se cizinec dostal do maléru. Hazardní hráč zachytil jeho pohled a řekl prostě: „On se o sebe umí postarat," a pokračoval v chůzi přes ulici. Karton zůstal stát. Napadlo ho, že ta podívaná bude nejspíš stát zato.
Dvacetilitrák obrátil oči v sloup. „Tak dobře, pánové. O čem
chcete mluvit?"
„Máme takovou hudební hádanku. Spočívá v tomhle: když ti tadyhle Škrtič medvědů urve tvýho mrňavýho ptáka, zaječíš dvoučárkovaný a, nebo to vytáhneš až na céčko?"
Dvacetilitrák sklopil zrak k podlaze. Z kožených nohavic si oprášil nějaké smítko. „To jste mi opravdu nasadili brouka do hlavy. Je to velice zajímavá hádanka. Taková, která může při řešení plně vytížit duševní limity celé tlupy kreténských degénů, co jim páchne z huby zrovna jako vám a jejichž matky měly romantický poměr s nakaženými voly."
Škrtič medvědů se zamračil. Jimmyho hlas zhrubl: „Tak poslyš, příteli, ty tady nebudeš urážet naše mámy, jasný? To může dělat jenom chlápek, co si koleduje o okamžitou smrt."
Cizinec se celý rozzářil. „Snad bych vám to mohl trochu lépe objasnit. Vaše matky," ukázal na všech šest kovbojů stojících v kruhu kolem něho, „jedna každá z nich, šoustaly s prasatama tak často, že jim kalhotky smrděly jako uzený bůček."
V tu chvíli po něm kovbojové ještě neskočili. Jen nevěřícně zírali, jako by nebylo možné, že by říkal to, co říkal.
„Navíc," pokračoval, „vaše matky byly tak mimořádně ošklivé a nepřitažlivé, že se těm prasatům musely zavazovat oči, aby se jim vůbec postavil."
Škrtič medvědů se s funícím řevem vrhl vpřed. Dvacetilitrák lehce ustoupil stranou a natáhl nohu, takže se řvoucí obr

vytočil kolem osy svého břicha. Když potom letěl kolem, cizinec ho sekl dlaní do zátylku a parádně poslal mohutného muže k zemi. Hbitě uhnul ramenem, takže židle v rukou honáka za jeho zády mu jen prosvištěla kolem ucha, přičemž zároveň
vrazil loket do kovbojova vypnutého břicha a vyrazil mu veškerý vzduch z plic i pomyšlení na boj z duše. Potom ho praštil otevřenou dlaní a rozplácl mu nos jako kravinec.
Další kovboj popadl hrdlo láhve a s hřímáním pokročil vpřed.
Zdálo se, že Dvacetilitrák si láhve ani nevšiml; jen zaujal boxerské postavení a počastoval ho pohotovou sérií úderů do tváře tak rychlých, že je muž mávající bezmocně flaškou nestačil ani počítat. Zatímco konsternovaný muž vrávoral a hlava mu pořád rytmicky trhavě poskakovala dozadu a dopředu, jako by si už na to zvykla, cizinec mu zasunul ukazováček s prostředníčkem do nosních dírek a přehodil ho přes hlavu, takže muž přistál na karetním stolku a zůstal tam tiše ležet ve změti rozštípaného dřeva, karet a hracích žetonů.
Jimmy se dvěma zbývajícími kovboji se drželi zpátky. „Tak dobře, hoši," řekl Jimmy, který z cizince nespouštěl oči, „podáme si ho všichni najednou." Ale dřív, než na něho stačili zaútočit, Dvacetilitrák se k nim otočil zády, popadl opěradlo židle, oběma nohama vykopl do vzduchu za sebe, jednou, dvakrát, jako by šlo o nějakou parádní baletní figuru, a přejel ostruhami po těle prostředního kovboje. Napoprvé mu ostruhami doširoka rozřízl kalhoty i košili a podruhé mu od rozkroku až k čelu vytesal do těla pohlednou tečkovanou čáru.
Cizinec se otočil. Dokonce se ani nezapotil. Za necelých patnáct vteřin srazil k zemi čtyři muže. Až do té chvíle se nikomu z nich nepodařilo se ho vůbec dotknout. Jimmy se zbývajícím kumpánem zvažovali své šance a zdálo se, že na dvě ku jedné by si v té chvíli rozhodně nevsadili, takže začali s rukama nad hlavou pomalu uctivě ustupovat.
Dvacetilitrák vyšel ven z baru a oprášil si ruce, aniž by to potřeboval. Rozzářil se na užaslého Willa Kartona.
„Nádherné," řekl vesele a vydali se spolu k vězení.
Když tam dorazili, komančero seděl na Kartonově židli, boty měl položené na jeho psacím stole, sombrero stažené do očí. Hazardní hráč prohledával Kartonovy zásuvky. Kartonovi to příliš nevadilo. Všechno, čeho si cenil, si už odtamtud vzal, vlastně už se nedalo říct, že by to byla jeho kancelář. Praštil sebou na zbývající židli a posunul si stetson na zátylek. „Teda, hoši," řekl, „udělili jste těm smradům pořádnou lekci, to vám teda řeknu. Dřív to začne vonět na skunčí farmě, než si na mě Jimmy s těmi svými nohsledy znovu troufne."
Dvacetilitrák se otočil na hazardního hráče s podrážděně zdviženým obočím. „Proč mluví takhle? Člověku by se z něho osypaly kozy."
„Ty si na nás pořád ještě nevzpomínáš?" zeptal se hazardní hráč.
Karton odzátkoval láhev a pořádně si přihnul. „Jak jsem už říkal. Někoho mi připomínáte, ale ať mi visí, jestli vím odkud." „Já se jmenuju Lister," prohlásil hazardní hráč. „Lester?"
„Lister. Dave Lister."
Karton pozvedl láhev. „Moc mě těší, že vás poznávám," naznačil ve vzduchu přípitek. „Nic ti to jméno neříká?"
Karton se zamyslel. „Zdá se mi, že jsem skutečně kdysi jakéhosi Listera znal. Ale to už je dávno. Jako by to bylo v jiném životě, o kterém se mi jenom zdálo." Šťoural se v pustinách své paměti, ale nedokázal tam najít nic smysluplného. Jen mlhavou, rozmazanou vzpomínku na jméno. Plácl se do stehna a vstal. „No, moc rád jsem se s várna poznal, hoši, ale teď už se musím omluvit a padat odtud. Do půlnoci musím být v čudu, jinak se ti otrapové přetrhnou, aby se mi dostali na kobylku." Zatlačil korkovou zátku zpátky do hrdla, pobral si své věci a přistoupil ke dveřím. Otočil se a kývl: „Adios."
Muž, který si říkal Lister, prohlásil: „Nemůžeme tě nechat odejít z města."
Karton se zarazil. Proti všem třem měl menší naději než had na norčí farmě. Udělal další nepatrný krůček ke dveřím. „Kvůli čemu, příteli?" „Když odejdeš, umřeš."
Karton zůstal bez hnutí stát, ale oči mu létaly do všech stran. „Z čeho tak soudíte?"
Lister si přejel rukama přes obličej. „Poslyš, tohle bude pro tebe dost obtížný spolknout. Tak si sedni a poslouchej."
Karton zaváhal. „Tak dobře," přikývl, „ale jenom pět minut, ani o vteřinu víc." Pohnul se, jako by zamířil zpátky dovnitř, a potom natáhl hlavu přes Listera, aby lépe viděl. Docela tiše řekl: „Nechci vás nijak příliš znepokojovat, hoši, ale skrz okenní mříže za várna se právě dovnitř protáhl chřestýš. Nehněte ani brvou."
Přesně podle jeho očekávání ztuhli a v milisekundě, kdy se všichni pohledem otočili, aby se podívali na hada, už byl ze dveří a hnal se ulicí k houpajícímu se vývěsnímu štítu, který kolemjdoucím oznamoval, že právě opouštějí městečko Existence.
Nově příchozí se vyhrnuli na chodník. Dvacetilitrák se rozběhl za ním, ale Karton měl pořádný náskok. „Toho už nedohoní," řekl Lister.
Komančero vkročil do ulice. Vytáhl pistoli, opřel si ji o zvednutou levou paži a zamířil na cíl.
„Teď!" vykřikl Listen „Musíš ho zadržet!"
Zdálo se, že komančero míří někam k železářství.
„Co to děláš, člověče? Je přece tamhle! Jakmile projde kolem té cedule, bude v tahu!"
Komančero zmáčkl spoušť a vystřelil. Kulka cinkla o vanu visící nad krámem, odrazila se přes cestu, kde udeřila do kůlu před holičstvím, vrátila se, zasáhla třmen přivázaného koně a zase se odrazila a přeťala lano, na kterém se houpala cedule s názvem města. Cedule se zřítila a praštila utíkajícího šerifa přímo do hlavy. Karton udělal ještě krok a padl jako kohout, který právě obsloužil svůj harém.
Komančero odfoukl kouřz ústí hlavně a zasunul zbraň zpátky do pouzdra.
Dvacetilitrák vzal Kartona ležícího v bezvědomí, hodil si ho přes rameno jako uloveného jelena a odnesl ho zpátky do vězení.
Karton se probíral s pocitem, že se topí v jakési mohutné vlně. Otřepal se do střehu, právě včas, aby ho do tváře

zasáhla další voda z plného džbánu. Zvedl ruce, aby si chránil obličej. „Chlapci! Chlapci!" drmolil, „to je zbytečně surové."
Komančero se usmíval. „Abych ti řekl pravdu, kámo, ještě jeden nebo třeba dvanáct takových kýblů bys zasloužil. Nevím, jestli sis toho všiml, ale smrdíš, jako bys byl trošku moc uleželej." A vychrstl na Kartona další džbán.
„Sakra!" rozkašlal se Karton. „Já se náhodou pořádně vykoupal hned po bitvě u Gettysburgu."
Lister přidržel Kartónoví u obličeje dlaň s roztaženými prsty. „Kolik je to prstů?"
Karton na ně zíral, dokud se mu je nepodařilo zaostřit. „Víc než tři," prohlásil sebejistě. „Co tím chceš říct, že ‚víc než tři'?" „Já nejsem žádnej počtářskej génius, příteli. Ale do tří počítat umím stejně dobře jako kdokoli jinej."
Zdálo se, že informace o nedostatku počtářské bystrosti vzbudila v Listerovi a jeho druzích značné zděšení. Obočí se jim všem smrštila, až připomínala závody chlupatých housenek přes překážky. Když už se o tom Karton zmínil, napadlo ho, že jeho počtářské schopnosti se přece jen poněkud zhoršily. Moc ho to nezneklidňovalo, jen si vzpomněl, že ještě ráno dokázal spočítat všechny prsty, ba uměl ještě pár čísel navíc.
Tři cizinci se stáhli do rohu a shrbeně se tam radili. Karton
zatím hledal láhev. Všiml si, že stojí vyzývavě na stole na jeho kufříku se zbraněmi. Pokusil se po ní sáhnout, ale zjistil, že nedokáže vstát, aniž by židle šla s ním. Pohlédl dolů k pasu. Ti vyjebaní prérijní psi ho k židli přivázali.
Nenechal se zdeptat, přeběhl shrbeně po špičkách ke stolu, opilecky ohnutý do L. Popadl láhev, palci vytáhl zátku a pozvedl si hrdlo ke rtům.
Láhev se roztříštila a zasypala Kartona sprškou skleněných střepů a páchnoucí kořalky. Nebyla to zrovna archivní samohonka: na dřevěné podlaze vězení syčela a bublala. I když neviděl nikoho tasit, Karton předpokládal, že láhev musel sestřelit komančero, neboť z jedné z jeho pistolí se slabě kouřilo, třebaže už byla opět zasunutá v pouzdře.
Cizinci přerušili poradu. Ten, který si říkal Lister, řekl: „Už ani kapku."
Karton si jazykem slízával kořalku, která mu stékala po tváři. Zrovna on musí mít pech a narazit na bandu cvoků z Bratrstva abstinentů. „Co dál, padre? Budete mi kázat o pekelných plamenech a zazpíváme si třináct slok písně ‚U vod jordánských jsme se sešli'?"
Potom ten chlápek Lister Kartona oslovil, jenom podle všeho úplně zbodl jeho jméno. „Krytone," řekl, „fakt nás musíš začít poslouchat. Jestli se nedáš dohromady a nevzchopíš se natolik, abys porazil ty Apokalypsovic hochy, až o půlnoci přijdou, tak neumřeš jenom ty..." kývl ke svým dvěma druhům, „ale spolu s tebou natáhnu brka i já, Kocour a Rimmer."

osm

Nahrnuli se do kokpitu a zaujali místa u svých pracovních stanic.
„Nic," mlátil Kocour do pilotních kontrol. „Totálně odříznutí. Uvědomte si, kamarádi, že jsme pasé víc než montérky s všívanýma vzorovanýma klínama u dolního lemu, co měly vypadat jako zvonáče."
„Já taky nic nemám," otočil se Lister s křeslem k Rimmerovi. „Kolik nám zbývá času, než vletíme do průseru?"
„No," přejížděl Rimmer pohledem dálkový skener, „pokud ‚průser' budeme definovat jako docela velkou planetu, která nám stojí přímo v cestě, tak asi sedmnáct hodin."
Lister praštil hlavou o vlys ovládacího panelu. Dostat se tak blízko k opětovnému ovládnutí Červeného trpaslíka a na poslední chvíli se nechat podfouknout šíleným gestem už odrovnaného, umírajícího agonoida! Zaslechl cvaknutí a rozhlédl se: Kryton si otevřel panel na hrudníku a vytáhl odtud kabel. „Co to děláš, Krytone?"
Kryton kabel odmotal a držel konektor nad zdířkou rozhraní navigačního počítače. „Jediným alespoň trochu přiměřeným řešením bude, když si virus sám natáhnu do těla, zanalyzuji jeho strukturu a pokusím se vytvořit softwarovou protilátku dřív, než mi vymaže základní zdrojový program. Mám vaše svolení obětovat se, pánové?"
Rimmerovi vyletělo obočí až k vlasům. „Mají rádi lumíci skalní srázy? Povoluje se."
Kryton se připojil k navigačnímu počítači. „Budu muset vytvořit holubicí program, který se tak jmenuje, protože šíří celým systémem klid a mír a cestou odstraňuje napadené buňky."
Když na něho virus udeřil, Kryton celý ztuhl. „Je to mimořádně složitý virus... Budu muset na jeho vyřešení věnovat veškerý svůj runtime... Vypínám všechny systémy, které nejsou nezbytně potřebné..."
Rimmer se nahrbil vedle něho, zatímco Krytonovi postupně mizelo vědomí. „Můžeme nějak pomoct? Můžeme něco udělat?"
Kryton k němu natočil hlavu. „Můžete sledovat mé sny," řekl.
Potom obrátil oči v sloup a sesul se na podlahu paluby.

devět

Kartonova ústa se křivila odporem jako had klouzající střevy mangusty zachvácenými hnilobou. Křoupal další plnou hrst hořkých nepražených kávových zrn. Odstrčil misku stranou. „Už nedokážu pozřít ani jednu tuhle hovniválskou kuličku, hoši."
Lister seděl na okraji šerifova psacího stolu a strkal mu misku zpátky pod nos. „Už jenom dvě misky."
„Už ne, prosím. Jsem střízlivý, čestně."
„Tak mi řekni, kdo seš."
„Je to tak, jak říkáte. Nejsem člověk, jsem jakýsi mechanický chlápek, který zápasí s virem, a tohle všechno ve skutečnosti neexistuje, je to jakýsi horečný sen, až na vás hoši, protože vy opravdu existujete, jenom nejste ve skutečnosti tady, vyskytujete se v nějakém létajícím vesmírném korábu kdesi ve hvězdách, asi tři cystyliony let v

budoucnosti." Počastoval Listera přátelským úsměvem a doufal, že zní natolik přesvědčivě, aby ho už ten šílenec nechal na pokoji.
Lister jen přikývl: „Ještě kávu."
Karton praštil hlavou o stůl a nabral si další hrst. „Řekněte mi jen jednu jedinou věc, příteli. Vy té historce, co mi tu vyprávíte, fakticky věříte?"
Lister vstal. „Až vystřízlivíš, tak ti to začne dávat smysl." Přešel ke dveřím, strčil do nich a vykročil na ulici.
Karton za ním zvolal: Jestli tohle má začít dávat smysl, tak to teda střízlivý být nechci."
Venku na chodníku Kocour líně klinkal nohou přehozenou přes opěradlo houpacího křesla a se sombrerem staženým hluboko do očí tiše foukal na harmoniku. Rimmer stál a rozhlížel se ulicí, přičemž se rukama opíral o brlení k uvazování koní. Nepolevil v ostražitosti ani ve chvíli, kdy uslyšel přicházet Listera. „Něco nového?"
„Nevím. Zdá se, že nic z toho na něho nezabralo. Možná je v příliš velikým rauši."
„A co to pro nás znamená?"
„Že si ty sračky pěkně vyžereme, Rimmere. Budeme se jima brodit bez pádla i bez loďky, kurva." Lister sklopil zrak a šťoural se špičkou boty v místě, kde v chodníku zela díra po suku. Byl to Lister, kdo odhalil význam Krytonových posledních záhadných slov: museli ho zkrátka napojit na jednotku Umělé reality a opravdu sledovat jeho sny na obrazovce. Z důvodů, které znal pouze mechanoid, interpretovalo jeho podvědomí boj s virem v podobě westernu.
A podle všeho v té bitvě prohrával.
Lister proto navrhl, aby do jeho snu sami vstoupili přes analogovou výstupní jednotku. On s Kocourem použili herní kombinézu a Rimmera zapojili přímo přes jeho světelnou včelku. Do snu nemohli vstoupit přímo sami za sebe: museli si zvolit postavy z westernové počítačové hry. Brett Broďák, Riviera Kid a Drsňák Dan McGrew: prvotřídní vrhač nožů, střelecké eso a přeborník v pěstních soubojích.
Rimmer se k němu otočil a zaclonil si oči proti oslňujícímu světlu. „Jak dlouho nám zbývá do souboje kdo s koho?"
„To je těžko říct. Viděl jsi jeho kapesní hodinky? Nejsou na nich ručičky. Řekl bych, že běh času bude nějak souviset s postupem viru. Asi jsme docela v bezpečí, dokud je na obloze slunce."
Během jeho řeči se spalující slunce s neslušným spěchem naklonilo k západu a stalo se jen ostrým oranžovým jasem vykukujícím zpoza hor, jako když se tanečnice svléká za španělskou stěnou.
„A sakra," řekl Rimmer. „To jsme pěkně v prdeli."
Kocour přestal cucat harmoniku a napřímil se: „Tak fajn, hoši. Co takhle vyrazit a rozdat si to s těma apokalyptickejma chlápkama sami? K čemu vlastně potřebujeme tu samohonkou vymatlanou palici?"
Rimmer obrátil oči v sloup. „Oni nejsou skuteční, slepičí mozečku. Jsou jenom jako metafora."
Jdi do háje s metaforou." Kocour tasil revolvery a hned je zase zasunul zpět. „Jsou to mizerové, ne?"
„Nedokážeme zničit virus," řekl Lister. „To může udělat jenom Kryton. My mu můžeme akorát pomoct. A jestli chcete vědět celou pravdu, tak ani tím si nejsem moc jistej." Rozrazil dveře vězení a odkráčel zpátky dovnitř.
„Díky," řekl Rimmer, „já ale žádnou pravdu znát nechtěl."
Karton přemýšlel. Přemýšlel o tom, že historka těch cizinců je samozřejmě naprostá kravina, nicméně když se nad tím pořádně zamyslíte, dějí se v arizonském městečku Existence prapodivné věci. Například paměť mu nesloužila vůbec, jak by měla, to bylo jasné stejně, jako že skunci pěkně smrdí. Když na něho ten hombre Lister vypálil všechny ty otázky, jako kdo byl jeho táta a máma, odkud pochází a podobně, v hlavě měl totální prázdno. Vlastně mu připadalo, že si nedokáže vzpomenout na jedinou věc, která by se přihodila před svítáním. I Lola ho nutila, aby si na cosi vzpomněl, jenže on si nedokázal vzpomenout, na co má vzpomínat, takže celé to vzpomínání bylo pěkně těžké. A pak tu byly jeho bouchačky. Kolty bez komor v bubíncích...
Přitáhl si kufřík s revolvery blíž a odklopil víko. Kolty bez komor v bubíncích...
„Co je to?" přikročil Lister k pracovnímu stolu.
„To jsou moje fantastický bouchačky, příteli."
Lister jednu z těch úžasných zbraní vzal do ruky a převracel ji ze všech stran. „Dost zvláštní. Na co je používáš?"
„To je na tom to nejpodivnější," otevřel Karton zásobník revolveru. „Nechápu, k jakému užitku by mohly být. Není tady vůbec místo pro kulky."
Jenže Listerovu pozornost zaujala spíš rukojeť. Vjejí hladké černé perleti byla intarzovaná bílá kresba. Pták. Dal revolver Kartonoví před oči. „Co je to?"
Karton rukojeť pečlivě zkoumal. „Řekl bych, že je to holubice, příteli."
Listera to dostalo do varu. „To je ono! Měl jsi tady pracovat na něčem, čemu jsi říkal holubičí program. Holubičí! Tyhle revolvery určitě představují řešení." „Seberte se a přestaňte mluvit nesmysly, příteli. Z těch bouchaček nekyne větší užitek než z advokáta při lynčování."
Je v nich odpověď. Možná je ještě musíš dodělat. Nebo třeba žádný kulky vůbec nepotřebují. Musíš se soustředit. Přemýšlej!"
Karton zničehonic vytřeštil oči a prohnul se, jako by ho do prsní kosti zasáhla kulka.
Lister se naklonil nad stolem a nahrbil se vedle něho. „Co znamenají? K čemu jsou?"
„Já... já si nejsem úplně jistý." Karton se křečovitě chytil za břicho. „Ve střevech mám pocit, jako bych právě spolykal sud plný hadů."
Venku si Kocour přestal dudlat na varhánky a vstal z lavice. Nakrčil nos a prohlásil: „Máme problém."
Rimmer zaslechl dupot klusajících kopyt a otočil se právě včas, aby spatřil, jak se na vzdáleném konci zvedají oblaka prachu. Přiskočil ke dveřím, nakoukl dovnitř a kývl na Listera, aby šel ven.
Klusem se k nim blížil osamělý jezdec. S bezděčným zachvěním Lister poznal krvavě rudou klisnu Války Apokalypsy. Jezdec do dusotu kopyt démonicky halekal a zuby mu v zapadajícím slunci blýskaly plamenem. Karton vyvrávoral ze

dveří a vydechl: „Banka... Jede vyhodit do povětří banku..." Válka se přikrčil v sedle a vytáhl z vaku svazek válečků. Jeho kůň si odf rkl a z tlamy mu vyšlehly plameny. Válka se naklonil, aby zapálil drát rozbušky, který trčel ven ze svazku.
Vstal ve třmenech, mrštil syčícím dynamitem směrem k bance a Lister zaječel: „Kocoure!"
První Kocourova rána zasáhla dynamit na vrcholu oblouku, takže se smrtonosný svazek ve vzduchu roztočil. Válka zatáhl za uzdu tak prudce, že kůň, který skluzem zabrzdil, zaržál, jako by se mu měla roztrhnout lebka.
Dynamit začal padat a Kocour vystřelil druhou kulku, kterou rovněž namířil vzhůru. Třetí ránu už nepotřeboval. Svazek mohutně explodoval, vysál z ulice všechen prach a vyslal do ulic městečka horký běsnící hurikán sírových plamenů.
Zatímco v dáli doznívaly dunivé ozvěny výbuchu, Lister přivřenýma očima pozoroval mračno prachu v rozžhaveném větru. Válka seděl nehybný šokem v sedle a zlověstně hleděl na skupinku shromážděnou na verandě věznice. V hrozivém úsměvu ohrnul ret, popadl uzdu a bičíkem pobídl svého oře. Kůň se se zaržáním vzepřel na zadních, předníma nohama zahrabal ve vzduchu a tryskem vyrazil do zvířeného mračna.
Rimmer se otřásl. I on zahlédl Válkův zlovolný úsměv a docela dobře by se bez něho v životě obešel, pěkně děkuju. Otočil se k Listerovi, přidržel si na hlavě klobouk proti větru a zakřičel: „Co to má všechno znamenat?"
Lister pokrčil rameny. „Úplně přesně nevím. Ale myslím, že tohle město s lidmi i budovami pravděpodobně představuje nějakou část Krytonových funkcí. Banka může být jeho paměť nebo možná jeho matematické operace. Ať je to, co je to, virus se to snaží zničit." „Tak to jsou dobré zprávy. Právě jsme ho zastavili." Jo," setřel si Lister prach z očí. „Je to dobrý i špatný zároveň. Už víme, že můžeme pomoct šíření viru zpomalit. Jenže virus ví, že v městečku se hraje nová hra, a mně se moc nelíbil pohled, kterým po nás ten chlápek střílel."
„Oni se vrátí, to je jisté," řekl Karton a zašel zpátky do své kanceláře.
Lister se díval, jak odchází. „My můžeme virus brzdit, ale Kryton je jedinej, kdo ho může natrvalo zničit. Asi bychom měli utvořit nějaký hlídky, dávat pozor na plíživý útoky, přičemž jeden z nás by měl zůstat tady a pokusit se pomoct Krytonovi vystřízlivět."
Rimmer okamžitě odpověděl: Já zůstanu." Kocour se jízlivě ušklíbl. „V čem je problém, placatej čenichu? Tady člověk nemusí být zbabělec; tady se ti nemůže nic stát."
„Máš pravdu," přikývl Rimmer. „Promiň. To já jen tak ze zvyku. Zůstaň tady ty, Listy. Já tady s kámošem budeme bdít nad bezpečím městečka. Nic se nebojte." Zamnul si ruce, zaklesl si palce za pásek a krokem Johna Waynea vykročil ulicí. Kocour zavřel oči, zavrtěl hlavou a vydal se za ním.
Ulice byla opuštěná, ale téměř ve všech oknech byly vidět tváře lidí. Prošli kolem saloonu a Rimmer zahlédl, že na něho civí obzvlášť odporná tvář s nezvykle širokým, pokřiveným šklebem. Dloubl do Kocoura. „Kdo to hergot je? Mistr světa v ksichtění?"
Kocour se ohlédl. „To není obličej, psí dechu. To je něčí prdel." Rimmer se tam lépe podíval. Byla to pravda. Jeden z Jimmyho kumpánů na ně vystrkoval holý zadek. Vztekle se otočil a namířil si to do saloonu. Kocour ho chytil za paži. „Nebudeme si koledovat o žádný průser," řekl.
„To je fakt, máš pravdu." Rimmer zatnul čelisti a srovnal krok s Kocourem. „Máš naprostou pravdu. O Průser si nekoledujeme. Jestli ale Průser přijde, bude litovat toho dne, kdy se staří Průserovi rozhodli, že si to spolu rozdají." Dopřál si
tiché potlačované zasmání. Jakmile se do toho člověk dostal, tak byla tahle machistická póza docela zábava.
Kdesi po jejich pravici spustila dechovka vleklý pohřební pochod. Ze zadního traktu pohřebního ústavu Petra Pesimisty se vydal pomalým procesím vzhůru ulicí pohřební průvod a smutnou chůzí mířil přímo k nim.
Kocour s Rimmerem se zastavili, aby nechali průvod projít. Když kolem nich koně s modrými chocholy táhli pohřební vůz, Rimmer zahlédl ubohou lacinou rakev a narychlo vytesaný nápis na náhrobním kameni ležícím na ní. Stálo tam: „Zde odpočívá Řídící procesor Cecil Centrál, do mrtě mrtvej." Otočil se ke Kocourovi a poněkud zbytečně prohlásil: „Tohle se mi ani za mák nelíbí."
Potom se do vytrvalého dunění velkého bubnu ozvalo klepání. Rimmer měl strašlivý pocit, že přichází z vnitřku rakve. Následovaly další rány a tentokrát Rimmer spatřil, jak se s každým úderem víko rakve chvěje. Vyměnil si pohled s Kocourem, rychle vyrazil před čelo průvodu a zvedl paže. „Tak to by stačilo, okamžitě toho všichni nechejte." Kapela přestala pochodovat a hudba disonantně utichla. Majitel pohřebního ústavu zarazil otěží koně a nepočetný houf černě oděných truchlících přestal plakat.
Ticho, které nastalo, přerušila tlumená přidušená prosba z rakve: „Pusťte mě ven, prosím." Neznělo to naléhavě, jen trochu unaveně a tklivě.
Rimmer pohlédl s nechutí do sinalé tváře majitele pohřebního ústavu oblečeného v redingotu. „Co to děláte, člověče? Ten chlápek přece není mrtvý."
Funebrák se na Rimmera podíval zpod okraje cylindru a nevzrušeně pravil: „To je tvůj názor, příteli. Já jsem dostal nařízeno, abych ho pohřbil, a taky ho pohřbím." „Nemůžete toho ubožáka pohřbít, je naživu." „To říkáš ty."
„Tak dobře." Rimmer vyskočil na pohřební vůz a zaťukal na víko rakve. „Promiňte," zavolal, „jste naživu, nebo ne?"
Zevnitř se ozval přiškrcený hlas: „To teda jsem. Nejsem ani nemocnej."
Rimmer se obrátil na majitele pohřebního ústavu: „Tak on se rovněž domnívá, že je naživu."
Zdálo se, že na funebráka to neudělalo žádný dojem. „Poslyš, příteli, já nejsem žádnej odborník na medicínu, ty taky žádnej doktor nejsi a ta mrtvola se v medicíně taky prd vyzná. Doktor toho chlápka prohlásil za mrtvýho a co mě se týče, naprosto mi to stačí."
„Aniž bych chtěl hanět bezpochyby úžasné schopnosti místního felčara, řekl bych, že existují výrazné pochybnosti opravňující možnost opačného názoru. Mohl bych si dovolit navrhnout, abychom se uchýlili ke službám jiného lékaře?

Třeba takového, který by nebyl totálně slepý?"
„Někdo tady zpochybňuje moje schopnosti?" razil si cestu davem nějaký muž. Rukou odháněl mračno much vířících mu kolem hlavy a jediným začernalým zubem se potměšile usmíval šklebem, který se nemístně vyjímal mezi zanícenými boláky na tváři sužované množstvím rozličných vřídků.
Rimmer zvedl obočí: „Mor?"
Mor zareagoval na své jméno přikývnutím. „Starej doktor Diagnostik skonal na akutní otravu olovem, ať jeho duše odpočívá v pokoji. Lékařskej dohled tady teď vykonávám já."
„Aha," seskočil Rimmer z katafalku. „Dovolte mi to tedy shrnout: každý, kdo by chtěl toho pána pohřbít, bude si to muset napřed rozdat se mnou. Včetně poďobaných, duševně zaostalých primitivů v posledním stadiu syfilidy."
Morův škleb se ještě rozšířil. „Mám dojem, že v tomhle ohledu bych vám mohl vyhovět." Otočil se a přešel k chodníku, rukama uchopil silný dřevěný trám, který podpíral překlad střechy, a s jediným heknutím ho vytáhl ze země. Střecha se za jeho zády rozpadla a zhroutila, zatímco on se otočil a mával trámem, který třímal v obou rukou. „Nacpu ti zuby tak hluboko do chřtánu, že si je budeš muset čistit skrz prdel."
Rimmer se usmál a nenucené odpověděl: „No, můj dementní kamaráde, tak to by ti mohlo být příjemné, až mě tam políbíš. Jako že mi tu prdel políbíš." Dav se na jeho pokyn rozestoupil a Rimmer přešel k zábradlí na uvazování koní. Plivl si do dlaní, popadl vrchní trámek, prohlásil: „Do toho," a zatáhl.
A nic se nestalo.
Rimmer nakrčil obočí, narovnal se, napnul svaly a znovu škubl zábradlím.
A nic se nestalo.
Vydal ze sebe mocný primitivní pokřik, zdvojnásobil své úsilí a šponoval se výš a výš, až mu krční obratle vystouply jako kostice korzetu. Tvář mu zrudla, potom zfialověla a pak najednou zbledla jako mramor. Se závěrečným syčivým zachroptěním bezvládně přepadl přes zábradlí jako parní lokomotiva zastavující ve stanici, paže mu zůstaly viset a vyprahlé plíce lapaly po dechu.
Zábradlí k uvázaní koní se nehnulo ani o milimetr.
„Až skončíte se vším tím hekáním a námahou, příteli,"
křenil se Mor, „doufám, že mám vaše laskavé svolení, abych vám vymlátil váš zasranej mozek z lebky."
Rimmer se obrátil ke Kocourovi a zaskřehotal: „Co se to kurva děje?"
„Po mně nekoukej, kámo," řekl Kocour, který se natěšené usmíval. „To ty jsi slíbil tady tomu pohlednýmu chlápkovi, že ho přinutíš, aby ti dal francouzáka na prdel."
Mor přistoupil blíž.
Rimmer couvl. „Tak ho kurva zastřel," zaječel.
Kocour vytáhl harmoniku a začal hrát.
Rimmerův hlas dosáhl úrovně falzetu: „Zastřel toho hnusnýho blboida! Zastřel ho! Okamžitě!"
Kocour se zjevnou neochotou dospěl k závěru, že si už Rimmer vytrpěl dost, a spustil ruku k bouchačce s úmyslem prostřelit šesti kulkami dřevěný trám a přelomit ho přesně pod takovým úhlem, aby praštil Mora přímo do hlavy a pohřbil ho.
Jenom to zrovna takhle nefungovalo.
Došlo k tomu, že zbraň vystřelila ve chvíli, kdy byla ještě v pouzdře, a provrtala pohlednou dírku přímo doprostřed Kocourovy boty. Kocour ztuhl, vykulil oči a nevěřícně zíral do ulice skrz svou nohu, potom zaklonil hlavu a zavyl jako vlkodlak v podřadném filmu.
„Při zkurveným nákypu," zatrylkoval Rimmer, „přišli jsme o zvláštní schopnosti."
Kocour se uchopil za zraněnou nohu a začal poskakovat a výt.
Mor zarytě pokračoval. „Tvůj kamarádíček už tak pěkně netancuje," zahihňal se.
Rimmer stále ustupoval, natahoval před sebe rozevřené dlaně a očima přejížděl od vyhrožujícího muže ke Kocourovi a zase zpátky. „Bolíto?"zavřeštěl vyschlými ústy v nesmyslné naději, že Kocour tak kvílí, protože má zničené boty.
„Ne!" zaječel Kocour. „Je to legrace! Bavím se naprosto skvěle." Padl na záda a začal se svíjet v prachu, přičemž mu dlaněmi skrz podrážku gejzírem stříkala krev.
Rimmerův mozek usilovně křičel. Tohle je elektronická realita. Neměli by být schopni cítit bolest. Co se ve jménu nemilosrdné nicoty, která zplodila vesmír, stalo? Potom mu to celé náhle došlo: virus se rozšířil do jednotky Umělé reality!
Ohlédl se: možností, kam utéct, bylo čím dál tím míň. Když se vzalo všechno v úvahu, byla nejvhodnější doba zmizet.
Zvolal na zmítajícího se Kocoura: „Je čas jít! Zatleskej, tleskni!" Praštil dlaněmi o sebe.
A nestalo se vůbec nic.
Zatleskal ještě jednou.
Ale dál trčel v Krytonově horečnaté noční můře. Jeho mučitel s uhnívajícím obličejem se na něho i nadále sápal s vražedným úmyslem. Ohlédl se na Kocoura, který na chvilku pustil zraněnou nohu a tleskal s odhodlanou zuřivostí obecenstva na speciální verzi Prodané nevěsty, v níž všichni účinkující hrají nazí.
Virus je v Umělé realitě uzamkl.
Rimmer měl na výběr jen ze dvou možností: buď se tomu šílenému pekelnému démonu postavit a vytřískat z něj duši, nebo začít prosit a škemrat o milosrdenství jako roztřesená bezpáteřná medúza.
Rimmer se odhodlal směle napodobit mořského bezobratlého živočicha z třídy Schyphozoa. Odkudsi z nejvnitrnějších hlubin své osobnosti vyšťoural vítězoslavný úsměv. „Podle všeho se zdá, velevážený pane, ehm, More, že vzhledem k okolnostem, na nichž nenesu sebemenší vinu, došlo k malé poruše v jednotce chvástavé kuráže mé postavy. Mohl jsem vskutku budit zdání, že jsem poněkud statečnější, než ve skutečnosti jsem."

Mor se rozmáchl trámem. Rimmer uskočil a taktak se dostal z dosahu trámu včas. Zavrávoral, nabyl opět rovnováhy a začal znovu ustupovat, než by ho Mor stačil praštit svou zbraní přes záda.
„Snad mohu vzbuzovat dojem, že si vás málo vážím, především vzhledem k některým poněkud bezmyšlenkovitým poznámkám, které jsem pronesl na adresu nejrůznějších rysů vašeho vzhledu a které byly nejen dětinské a nepřívětivé, ale rovněž vysoce nepřesné, takže je po zralé úvaze musím zcela odmítnout. Nyní bych vás rád požádal v duchu bratrského porozumění a světového míru..."
„Nech si už kurva ty buzerantský kecy, ty zmrvenej paznehte, kterýho porodila odporná děvka," řekl Mor.
„Moje řeč," odpověděl Rimmer a Mor ho prudce praštil rozhoupaným trámem do levého ramene.
Ozval se tupý úder a nechutný zvuk lámaných kostí. Rimmer se pokusil omdlít dřív, než ho dostihne bolest, ale nepodařilo se mu to. Tváře přihlížejících se mu zjeviíy v celé své strašlivosti. Klesl na kolena. Vytočil roztřesenou hlavu a rozpitý pohled zaměřil na poskakujícího Kocoura. Mor se k němu spokojeně krok za krokem přibližoval. Rimmer se pokusil přesvědčit bolestný křik ve svém rameni, aby zavřel hubu, ale rameno nepřestávalo ječet a skrz rozechvělý napuchlý pohled spatřil, jak se mohutný dřevěný trám zvedá nad poskakujícího Kocoura a padá. Pak už jen viděl, jak Kocour bezvládně leží na zemi.
Rimmer zabořil hlavu do hromady kobylinců, kterou mu tam uvážlivě nalodili pohřební koně.
Potom se všechno milosrdně zatmělo.

deset

Lister zíral na krev na své dlani, jako by to byl Rorschachův test s rozpitými inkoustovými skvrnami. Krev proudem vytékala z malé řezné rány na dlani, pomalu se šířila, stal se z ní napřed motýl, potom netopýra pak obrovský ošklivý drak se zakloněnou hlavou a roztaženými křídly.
Z náprsní kapsičky na míru šitého saka Lister vytáhl smetanově tónovaný kapesníček a draka zlikvidoval. Pomyslel si, jak podivně cizí mu ta ruka připadá a jak je zvláštní, že člověk vlastně vůbec nezná vlastní tělo. Pochyboval, že by dokázal svou ruku vybrat při policejní identifikaci, ani kdyby mu ukradla dobytek a zapálila ranč.
Lister vyrobil z kapesníku provizorní škrtidlo, aby proud krve zastavil. Neměl vlastně tolik přemýšlet o rukou. Spíš měl přemýšlet o tom, proč se vůbec pořezal. Vyřezával z kusu dřeva docela pěkně umělecky zpracovanou Venuši stojící na mušli, když tu mu nůž sklouzl a zajel do měkkého bříška dlaně. A kdyby myslel na to, na co myslet měl, tak by se to nestalo. V této elektronické realitě to měl s noži dokonale umět. Bezchybně.
Kdyby na to myslel, mohl si ušetřit spoustu bolesti. Spoustu.
Přejel pohledem ke Krytonovi, který se skláněl nad svými holubičími pistolemi a snažil se z jejich nesmyslnosti vydolovat nějaký smysl.
Venku se znovu ozval zvuk pohřebního průvodu. Lister neměl sebemenší představu, proč předtím přestali hrát.
Pohrával si s myšlenkou, že vyjde ven, aby to zjistil, ale usoudil, že Rimmer s Kocourem pravděpodobně zvládnou všechno, co by se jim mohlo přihodit, a rozhodl se, že bude lepší nenechávat Krytona samotného.
Odložil nedokončenou, zkrvavenou sošku na stůl a protáhl se. „Přišels na něco?" zeptal se. Kryton ho vůbec nevnímal.
To je dobře. Přinejmenším se soustředí. Lister se pustil do prohledávání kanceláře. Třeba se mu podaří najít nějakou drobnost, která by jim mohla nějak pomoct.
Ukazováčkem zamyšleně přejížděl po plakátcích s portréty hledaných osob na nástěnce a tichým polohvízdáním si prozpěvoval písničku bez melodie. Když nic zajímavého nenašel, vešel do jedné z vězeňských cel.
Vězení zabíralo asi dvanáct čtverečných metrů a bylo rozdělené mřížemi na cely, které zabíraly dvě třetiny místnosti, což stačilo k ubytování přibližně desítky desperátů, pokud se nikdo z nich nechtěl uložit. Zbytek místnosti tvořila chodba.
Stálo zde staré dřevěné houpací křeslo, stojan s puškami a něco, čeho si Lister předtím nevšiml: samostatná skříň.
Odkud se tu vzala? Vyzkoušel kliku. Zamčená.
„Nemáš od toho klíč?" zavolal, ale pokud ho Kryton vůbec slyšel, stejně neodpověděl. Lister se rozhlédl. Na háčku na stěně visel obrovský svazek klíčů. Sundal ho a rychle se probíral desítkami klíčů, ale nenašel ani jediný, který by vypadal, že by se mohl do zámku hodit.
Pokrčil rameny, povzdychl si, zvedl nohu obutou v botě s ostruhami a dveře skříně prokopl.
Obrovský kus čerstvě rozštípnutého dřeva mu zajel do masa dvacet centimetrů podél holeně. Zíral na ránu v užaslé nevíře a sledoval, jak bělost obnažené holenní kosti zalévá rudý proud, zatímco bolest postupně rozkvetla do intenzivní plnosti. Potom se pustil do litanie mumlaných sprostých kleteb, které používal výhradně k proklínání vlastní nešikovnosti,
„Ty blbej prďochu, kurva blbej nablblej smrade, smrade kurva uprděnej..."
A opět mu nedošlo zásadní spojení: že totiž v této realitě by neměl cítit bolest.
Doskákal k houpacímu křeslu. Nohu měl přitom nataženou a při každém došlápnutí došlo k novému výbuchu bolesti, což doprovázel bezmyšlenkovitými nadávkami. Dopadl do křesla a stiskl opěradla, až mu zbělely kotníky prstů, i když neměl sebemenší představu, jak by mu to mohlo pomoct od bolesti. Nakonec však bolest přece jen polevila a přešla v pulzující škubání a Lister se dokázal přimět k tomu, aby se na nohu opět podíval. Jemně proužkované kalhoty měl na pravé noze ostře rozříznuté od horního okraje boty až těsně pod koleno. Krev se právě začínala srážet. S trochou štěstí to bude chtít jen nějaké čtyři nebo pět stehů. Zavřel oči a stiskl si stehno.
Potom oči opět otevřel. Periferním viděním zahlédl skříň. Roztříštěné dveře se rozletěly a uvnitř visel přenádherný oblek. Šaty blýskaly nereálnou bělobou, byl to úbor gangstera jak z nějakého pohádkového mysteriózního příběhu. Na věšáku tam visel rovněž pistolnický opasek, jehož kovová přezka se blyštila oslňující bronzovou ozdobou v podobě holubice.

Lister vstal a přešel ke skříni. Pravou nohu za sebou vlekl, ale skoro si toho nevšímal. Do místnosti vstoupil Kryton. „Jste v pořádku, příteli?" „K čemu jsou ty hadry, člověče?" „Tyhle? To je můj pistolnickej ohoz, parťáku. Už jsem ho neviděl, ani nepamatuju." „Podívej na ten opasek s náboji." Kryton sáhl do skříně a vytáhl opasek ven. „Pěkný kousek kožedělné práce, to bezesporu." „Kulky! Podívej se na kulky!"
Ale než mu mohl Kryton vyhovět, uslyšeli vrznutí dveří od kanceláře a těžký krok na holých prknech podlahy. Kryton se otočil ke kanceláři, ale Lister mu položil ruku na rameno a kývl do zadní části chodby mezi celami. Kryton poodstoupil. Lister si přejel prsty po saku, aby si zkontroloval arzenál vrhacích nožů, a v urputné snaze skrýt své kulhání za silácké fanfarónstvi vtrhl do šerifovy kanceláře krokem padoucha Jacka Colbyho z filmu V pravé poledne.
Byl to nejtlustší z Apokalypsovic hochů, Hlad. Svůj zadek o rozměrech dvojité řiditelné vzducholodi zaparkoval na šerifově židli a kuželovité nohy si hodil na stůl. Židle zlověstně zaskřípěla, jako by se měla každou chvíli rozpadnout. V umaštěných prstech si pohrával s Krytonovými bouchačkami.
Listerovi zacukala brada a tvář se mu zformovala do úšklebku, který jako by říkal: Mě neojebeš. „Myslím, že bys měl ty kolty raději odložit, příteli," řekl nahlas.
Hlad na něho pohlédl a usmál se mastným úsměvem. Na '. masité bradě se mu blyštěly zaschlé sliny a tuk z kuřat. „Ale no tak. Jestli tomu správně rozumím, nemáte žádný právo štěkat rozkazy na nově zvolenýho šerifa týdle oblasti v jeho vlastním vězení." Utřel si ublemtanou pracku o odznak na prsou a usmál se tak široce, že Lister mohl z kousků masa a dalšího sajrajtu uvízlého mezi zuby detailně sepsat veškeré položky jeho posledních čtyř jídel.
Navzdory ukrutné bolesti v noze se Listerovi tenhle scénář docela zamlouval. „Je to pravda? To mi ale řekni: Kdo by při zdravém rozumu jmenoval šerifem neforemnou bečku páchnoucího rozteklýho sádla?"
„Byl jsem řádně zvolen, blboune, zdrcující většinou jednoho hlasu. Mýho hlasu."
„Při vší úctě k demokratický volbě, odulej ksichte, bych ti chtěl říct toto: urychleně se zase odvol. Proč se prostě nestočíš do obrovský koule a neodkutálíš se odtud jako růžovej nacucanej hadrák? Vždyť nic jinýho taky nejseš."
Hlad odvětil mohutným hřmotným prdem. „Když takhle mluvíš," zachoval si Lister netečnou tvář, „tak se aspoň usmívej."
Tlustý hoch se usmál a vypustil ještě jeden.
Listerznechuceně napůl odvrátil tvář, což pomalému, lenivému Hladu stačilo, aby provedl zamýšlený pohyb. S rychlostí, kterou Lister nemohl u člověka s tak prasečím vzhledem předpokládat, mu ruka s buclatými prstíky hbitě sklouzla k pistoli. S nohama na stole ji dokonce ani nemusel vytahovat z pouzdra, aby mohl střílet.
Lister vklouzl rukou do saka, odkud vytáhl nůž a zároveň ho vrhl, ale jeho pohyby působily zvláštně liknavě a nemotorně. Přesto byl pochopitelně rychlejší než Apokalypsovic hoch, protože se neozval žádný výstřel, když se mu konečně podařilo vyprostit ruku ze saka a vrhnout nůž.
Hlada plesklo do čela cosi vlhkého a neškodného, sklouzlo mu to po obličeji a zanechalo mu to na tváři tenkou rudou stopu.
Lister pohlédl na svou ruku. Chyběl mu pravý ukazováček. Natáhl ruku do vzduchu a nevěřícně sledoval, jak z ní křečovitě tryská malý krvavý gejzír.
Zadíval se na Hlada, který vypadal, jako by se smál, ale Lister byl zřejmě v šoku, protože nic neslyšel. Hlad zalovil ve vestě a z rýhy mezi tlustými ňadry vytáhl Listerův prst. Přidržel ho Listerovi před očima, aby si ho mohl prohlédnout, a potom si ho rychle strčil do úst. Listerovi se asi musel vrátit sluch, protože teď rozhodně uslyšel oplzlé křupání, jak Hlad jeho uříznutý prst žvýkal.
Hlad si říhl a oběma rukama si poplácal pětipatrové břicho. „Výborný předkrm, příteli." Vstal a židle pod ním praskla a rozpadla se na kusy. „Za chvíli se vrátím na hlavní chod."
Lister byl pořád ještě v šoku a nehýbal se, když se pudinková hora kolébavě vydala jeho směrem s rozpaženýma rukama, jako by ho chtěla obejmout.
Náhle si uvědomil, že je obklopen pachem potu stoupajícím z Hladova těla. Cítil, jak jeho nohy opouštějí podlahu, a potom omračující tlak na trup, když ho Hlad celého objal a zmáčkl. Slyšel zvuky, jako by praskaly žárovky. Tlusťoch ho mačkal, jako by měl Listerovi v těle zlámat jedno žebro po druhém. Potom se Lister svalil na zem, přičemž každý jeho orgán skučel bolestí. Udeřil se o prkna podlahy, čímž se bolest zdvojnásobila, a ještě jednou se odrazil, takže trpěl čtyřnásobně. Vzhlédl a uviděl, jak Hlad nadzvedává klobouk k pozdravu, popotahuje si umolousané džíny a odchází lítacími dveřmi na ulici.
Lister musel na okamžik upadnout do bezvědomí, protože v následující chvíli už mu byl po boku Kryton a zkoumal jeho zranění. „Vypadá to, že jste dostal slušně napráskáno, příteli. Jste vyřízenej víc než celý vězení pro dlužníky dohromady." Lister si odfrkl, zasmál se a málem se tím přizabil. „Pomalu, příteli. Ano, pane, jste pořádně zrychtovanej. Nějakou chvilku žádný mustangy krotit nebudete."
Listerovi vlastně zbyly pouze tři části těla, které nedošly úhony: nos, levá noha a penis.
Právě děkoval nebesům za ta drobná milosrdenství, když tu se ozval dusot koňských kopyt, který byl tak hlasitý, že roztřásl prkna vězeňské podlahy, a každá nová rána vyvolala novou bolest v Listerově zmučeném těle. Kryton vstal a zamířil ke dveřím. Než se k nim stačil dostat, matné sklo kancelářského okna se roztříštilo a po celé místnosti se rozprskly střepy skla a úlomky zdiva, po nichž okamžitě následovala dvě těla. Kocour přistál Listerovi na tváři, přičemž mu zlomil nos, a Rimmer dopadl na Listerovu levou nohu, kterou mu čistým úderem přerazil vedví.
Když se mu Kocour z obličeje odkulil, Lister s téměř pobavenou netečností uviděl, že mu z jemně proužkovaného rozkroku trčí mohutný střep. Pomyslel si: „Tak vida, hazardére, udělal jsi celej bank," a bláznivě se rozchechtal. Smích způsobil, že se mu ostrý konec přeraženého žebra otřel o plíce a bolest ho přivedla do bezvědomí.

jedenáct

Kocour zíral do rozbitého zrcátka a nemohl uvěřit tomu, co vidí. „Do zkurvený prdele!" řekl po osmé nebo po deváté. V obličeji měl mdlý výraz. Nos měl rozmáčklý o tvář, jako by mu o ni někdo rozplácl obrovského smrtihlava a nechal mu jeho tělo na obličeji shnít. Opět zrcátko odvrátil, jen aby si ještě jednou ověřil, že nejde o žádný optický klam, a potom ho prudce přitáhl zpátky, aby si tu hrůzu znovu prostudoval. „Do zkurvený prdele!" řekl po deváté nebo po desáté.
„Panebože!" zařičel Rimmer. „Copak to musíš pořád dokola opakovat?" Otočil se na židli, aby byl Kocourovi tváří v tvář. Nemohl hýbat krkem, protože ho měl spolu s ramenem a větší částí paže upevněný v sádrovém krunýři. Hlavu měl v podivném úhlu nakloněnou na stranu, takže vnímal svět zešikma. „Všichni jsme utrpěli nějaká zranění, jasný? Ale mohl sis všimnout, že nikdo z nás o tom věčně nemektá."
„Já nemluvím o zranění, kámo. Já mluvím o ošklivosti. Jen se na mě podívej. Ty se aspoň musíš otočit, aby ses v zrcadle viděl z profilu. Já se tam vidím rovnou." Kocour vstal a odkulhal do malé koupelny, aby zjistil, jestli by mu tamní zrcadlo neposkytlo uspokojivější výsledky. „Do zkurvený prdele!" prohlásil po desáté nebo pojedenácté.
Lister ležel tiše na pryčně a Kryton mu velmi opatrně převazoval hrudní koš. Mlčenlivé ležení představovalo momentálně asi vrchol Listerova akčního potenciálu. I pouhé pomyšlení na ten nejnepatrnější pohyb ho naplňovalo hrůzou, a když se při Krytonově péči náhodně spojily dva konce obnažených žeber, musel Lister potlačit nutkání sebou škubnout nebo zařvat, protože obé by mu přivodilo ještě větší utrpení. Rimmer vstal a odšoural se k oknu zatlučenému prkny. Levou paži měl v krunýři ohnutou do trojúhelníku, takže vypadal, jako by se neustále opíral o nějaký neviditelný barový pult. Úkosem vyhlédl dírou po suku ven na ulici, kde se stmívalo. Venku se nic nehýbalo. V oknech nad protějšími podniky se třepotalo světlo svící, které občas vykreslilo siluetu číhající postavy. Všichni čekali na rozhodující souboj.
„Tak dobře," otočil se Rimmer k Listerovi s Krytonem. „Je načase zodpovědět si některé závažné otázky. Virus se rozšířil do Umělé reality z Krytona. Oloupil nás o naše zvláštní schopnosti a způsobil, že jsme schopní cítit..." Rimmer sebou škubl, jak mu klíční kost levou stranou těla vyslala palčivý šíp, „...bolest. Podotýkám, že jsem byl ujištěn, že k takové eventualitě v žádném případě nemůže dojít." Střelil po svém kolegovi z lodi ležícím na břiše pohledem plným čiré nenávisti. Lister jen tiše zaúpěl.
„Otázka číslo jedna: Jak je to vážné? Můžou nás v téhle realitě opravdu zabít? Otázka číslo dvě: Vezmemeli v úvahu ukázky děsuplných ničivých schopností bratrů Apokalypsu, které jsme všichni měli tu čest poznat z první ruky, má proti nim tahle nanicovatá výpomocná plastiková hrouda, jíž říkáme ‚Kryton', aspoň takovou šanci jako náruživý nácek v pekle? Otázka číslo tři: Co zabrání viru rozšířit se do řídící jednotky mé hologramatické simulace a přepsat mou osobnost?" Vykulil oči. „Má někdo nějakou odpověď? Nespěchejte, rozmyslete si to."
Lister se bolestivě podepřel na loktech. „Tak dobře, Rimmere. Já ti na ty tvý otázky odpovím. Asi jo, ani ne a nic." A opět klesl na stůl.
„No výborně. Skvělé. Excelentní. Takže je to ujednáno. Nádherné. Navrhuji oslovit Péťu Pesimistu támhle na ulici a nechat si u něho stlouct čtyři rakve, abychom se do nich mohli pohodlně uložit, až ti hajzlové apokalyptičtí dorazí do města. Ušetříme tak všem spoustu uklízení."
Kocour se vrátil ze záchodu s kalhotami u kolen. „Do zkurvený prdele!" pravil. „Koukněte se na tohle," otočil se a nastavil jim obnažený zadek. „Mám zadek hezčí než obličej! Až se vrátíme, nechám si je chirurgicky vyměnit."
„Až se vrátíme, tak nebudeme mít žádná zranění. Všechno tohle simuluje virus v řídící jednotce Umělý reality," řekl Lister. Jestli se vrátíme," opravil ho Rimmer. Lister si všiml, že Kryton se nad ním přestal sklánět a zírá před sebe nepřítomným zrakem. „Co je, Krytone? Rozpomínáš se?"
„Ano," řekl Kryton a jeho protahovaná kovbojská výslovnost pomalu mizela. „Tohle... škádlení. To dětinské hašteření. Teď mi to dochází."
Rimmer se urazil: „On mluví o hašteření? My se nehašteříme."
Lister pozvedl ruku, aby Rimmera umlčel. „Pokračuj, Krytone. Soustřeď se."
Já jsem prostě nerad obviňován z hašteření," bránil se Rimmer. „Vypadá to pak, že jsem nízký a malicherný."
Lister přivřel oči: „Rimmere, že ti to musím říkat: mysli trochu. Krytone, přemýšlej."
„Vy, pane," soustředil se Kryton na Listera. „Něco ohledně vás. Když vidím vaši tvář, představuji si kari a ranní dech, jímž byste rozřízl bankovní trezor." Otočil se k Rimmerovi: „A vy, pane, taky. Připadáte mi rovněž nějak povědomý. Pořád se mi dere na jazyk jméno. Mak... Mag... ehm?" „Magor?" nabídl Rimmer zkusmo. „To je ono!"
Rimmer se rozzářil: „Pamatuje si na mě!" Kryton se otočil na Kocoura. „A vás taky, pane. Netuším proč, ale při pohledu na vás mi před očima naskakuje představa vestavěné skříně velikosti velkoobchodního skladu."
Kocour svraštil čelo. „Nemám páru, co by to mohlo znamenat," zapraskal zaklesnutými prsty. „Pokud ovšem nemáš na mysli tu moji vestavěnou skříň, která má přibližně velikost velkoobchodního skladu."
„Tak výborně!" Lister skrčil nohy a sklouzl z desky stolu. „Teď bouchačky. Víš, co s nima?"
Kryton zvedl pistole, v nichž chyběly komory pro náboje, a zavrtěl hlavou. „Vím, že jsou důležité. To je všechno."
Lister se odplazil do místnosti s celami a vrátil se s opaskem s náboji. „A co tohle? Co takhle kulky?"
Kryton si vzal opasek a zadíval se na dvanáct nábojnic. „Já tomu nerozumím. Jsou z ledu. Proč se nerozpustí?"
„Protože nejsou skutečný." Lister z námahy omdléval. „Nemůžou existovat. Musejí nějak souviset s řešením."
Kryton jednu kulku vytáhl a zkoumal ji. Měla vejčitý tvar. „Je na nich nějaký kód."
Lister přikývl a okamžitě toho zalitoval. „Poslyš, nějaká tvoje část, která stvořila antivirus, vyrobila taky tyhle bouchačky a kulky. Řekl bych, že teď už musíš vymyslet jen správnou příkazovou sekvenci."
„Ano." Kryton vytáhl náboje a položil je na stůl. Prudce otevřel bubínek jednoho z revolverů a chvíli ho studoval. Potom se prohrabal kulkami a jednu z nich si vybral. „Myslím, že tahle by měla jít sem," přimáčkl ledovou kulku k hladkému kovu bubínku, který se zázračně podvolil a vpustil náboj do své hmoty. „Hustý," zakřenil se Lister. „Dokážeš

to i s ostatníma?" „Já nevím... Myslím... kdybych měl víc času..." Během jeho slov se na stěně za Krytonovou hlavou objevily hodiny. Nebyly na nich číslice. Ručičky stály v poloze za minutu dvanáct. Když se na ně podívali, minutová ručička poskočila a hodiny začaly odbíjet.
„Pravá půlnoc," řekl Kryton. Poklesla mu ramena. „Už je pozdě."
Rimmer vyhlížel dírou po suku. Dokázal rozeznat siluety čtyř koní seřazených vedle sebe na konci ulice. Z jedné strany osvětloval oranžový plápolavý plamen z kovářské výhně páru stoupající z jejich plecí a halil je do nadpozemské záře. O totožnosti jezdců nemohlo být pochyb. „Jsou tady," řekl tiše.
„Selhal jsem," zavrtěl Kryton hlavou. „Všechny jsem vás zklamal."
Ještě ne." Lister se otočil ke Kocourovi. „Přines pušky." Kocour vklouzl do místnosti s celami. Rimmer sledoval, jak čtyři jezdci slézají z koní a pomalu kráčejí k šerifově kanceláři.
Kocour se vrátil s třemi puškami. Jednu si vzal Lister. „Krytone, ty se soustřeď na ty kulky. Získáme pro tebe trochu času navíc."
„Prosím?" otočil se Rimmer ze svého výhodného pozorovacího místa u díry po suku. „PardonnezmoH Jakým způsobem pro něho získáme trochu času?"
Lister zalomil svou vinčestrovku a zkontroloval, zda je nabitá. „My vyjdeme ven a postavíme se jim tváří v tvář."
„Definuj, kdo jsou ‚my'."
„My. My tři. Ty, já a Kocour." Lister pušku s cvaknutím zavřel. „Máš s tím snad nějakej problém?"
„No, když už o tom mluvíš, tak mám. Mám s tím opravdu takový drobný problemíček. Hlavu mám vykloněnou do pětačtyřicetistupňového úhlu, z ramene mi trčí pár kostí a pravou paži mám znehybnělou v kvalitní pálené sádře. Kocour má díru v noze a konkávní obličej. A ty, Listy, ty nemáš v celém těle jediné dvě kosti, které by držely pohromadě. Stačí, aby trochu zafoukalo, a rozpadneš se jako model Eiffelovky ze sirek. Jak dlouho asi proti těm chlápkům vydržíme, co myslíš? Jak dlouho bychom asi podle tebe vydrželi proti dvěma trošku zapáleným babičkám s chodicími rámy?"
„Musíme jen na pár minut odvést jejich pozornost."
„To ji teda určitě odvedeme. Jen co nás uvidí, jak se belháme ze dveří jako utečenci z geriatrického oddělení, dostanou záchvat bezmocného smíchu. Naší jedinou nadějí bude, že smíchy zemřou. No tak, buď trochu při smyslech. My patříme na jednotku intenzivní péče, ne do OK Corralu."
Kocour vrazil Rimmerovi do zdravé ruky pušku. „Jdeme na to, kámo."
„Ale můžou nás zabít. Promiňte, jestli to nezní dvakrát chlapsky a kovbojisticky, ale je to pravda."
Lister si zapínal košili. Dokonce i z této nepatrné námahy mu na čele naskočil lesklý pot. „Podívej se, jaký máme alternativy, Rimmere. Pokud Kryton nevyřešítu příkazovou sekvenci, je s ním konec, a i když se nám podaří dostat se zpátky do reality, loď se nebude dát řídit a budeme stejně vyřízení. Tady nemůžeme nic ztratit. Vůbec nic." Bolestivě se nasoukal do saka. Vrhací nože mu zařinčely o hrudník a Lister měl pocit, jako by nějaký satanský ranhojič použil jeho hrudní koš místo xylofonu. Rimmer zvedl pušku a položil si ji do vidlice své zlomené paže. „Co kdybych vás kryl těmi dírami po sucích?"
Kocour vrazil hlaveň své pušky Rimmerovi pod nos. „Co kdybych vymaloval strop tvým mozkem?" „To byl jen návrh. Není nutné se hned čertit." Lister odkulhal ke dveřím. Když už stál u nich, ohlédl se po Krytonovi. „Ať ti to netrvá moc dlouho, kamarádíčku," řekl a vyrazil ze dveří do nemilosrdné temnoty půlnoční ulice.

dvanáct

Po další drobné hádce Kocour pobídl šťouchnutím Rimmera, aby vyšel na chodník, čímž zamítl poslední Rimmerův plán, který spočíval v myšlence, že by měli vyjít ven a postavit se bratrům tváří v tvář jeden po druhém, přičemž tvůrce tohoto plánu měl vyrazit jako poslední obranná linie.
Rimmer mrskl očima doprava, což pro něho znamenalo, že pohlédl vzhůru. Přes měsíc v úplňku právě plul kouřově modrý obláček. Kdesi hrál někdo tlumeně na trubku sladkobolný nápěv. Válka, Mor a Hlad stáli v řadě vedle sebe asi třicet metrů od nich. Lister se zastavil. Kocour s Rimmerem se postavili vedle něho, každý z jedné strany.
Hlad se při spatření Lístera bujaře zašklebil. „Seš si úplně jistej, že to chceš udělat, chlapče?" zakřenil se. Já mám totiž v úmyslu vycucnout ti brčkem játra."
„Počkej!" rozezněl se ulicí hlas, jako by se srazily dva rozpadající se ledovce. Na Hladovu hruď se položila útlá dlaň v rukavici a bez viditelné námahy jej odstrčila stranou. Zpoza tří bratrů vystoupil do popředí majitel paže.
Smrt Apokalypsa nebyl zrovna pohledný chlapík. Pod černým okrajem klobouku mu nebylo vidět v očích žádné bělmo, jen obrovské, mléčně šedé zorničky, které strnule zíraly z hlubokých důlků pohledem spíš hada než člověka. Zsinalá nazelenalá tvář mu visela na lebce volně, jako by nosil kůži někoho jiného. Na sobě neměl nic barevného. Zem zametal černým dlouhým pláštěm, který měl vpředu odhrnutý přes rukojeti pistolí v ebenově černých pouzdrech. Měřil dobře přes dva metry, ale zdálo se, že pod padnoucím oblekem nemá nic jiného než kosti.
„Tohle je soukromej večírek," zaskřehotal. „A vás nikdo nezval." Lister by přísahal, že dokonce i na tu vzdálenost pocítil mráz jeho dechu.
„Každý, kdo by chtěl projít touhle ulicí, se musí napřed dostat přes nás." Lister kývl na Rimmera a Kocoura a okamžitě si začal přát, aby to byl neudělal. Cítil se, jako kdyby mu Bruce Lee právě uštědřil do krku sérii rychlých úderů ocelovým nunčakem. Musel se soustředit a pohyby omezit na minimum. Klíčem k úspěchu bylo vše zdržovat, co nejvíc zdržovat. Přimět ty hajzly, aby s nimi co nejdéle mluvili.
Smrt si olízl tenké rty jazykem. Ve způsobu, jímž to provedl, bylo cosi obscénního. Téměř jako by ten jazyk žil sám o sobě: slizovitý šedivý had uvelebený v ústech. „Netušíš, s čím si to zahráváš, synku. Ustup stranou."

Lister se usmál. „To nemáte, vy připosraní buzíci, ani tolik kuráže, abyste se mi postavili? Pěkně jeden po druhým? Mano a mano?
Všichni tři bratři postoupili vpřed, ale přísný taťkovský pohled je okamžitě zarazil. „Řekl bych, že už vám moji hoši předvedli slušnou ukázku toho, co všechno dokážou. Ale snad vyšetřím ještě pár vteřin, abych tu skutečnost zdůraznil."
Během přízvuku na slově „zdůraznil" se jeho paže pohnula. Ve chvíli, kdy dospěl k poslední souhlásce, Smrt tasil, zamířil, vystřelil a vrátil zbraň do pouzdra.
Lister neměl sebemenší představu, kam kulka zamířila. Dospěl k závěru, že jeho nezasáhla a oba jeho druhové dosud stojí. Rimmer vypadal také zaskočeně. Lister se otočil a spatřil Kocoura, jak stojí s vykulenýma očima. Uprostřed čela měl díru po kulce.
„Jejda," pravil Kocour nepřítomně a převrátil se na záda. „Už jste pochopili, co vám chci naznačit?" zeptal se Smrt.
Rimmer poklekl vedle Kocoura a nadzdvihl mu hlavu. Kocour pořád zíral tupě před sebe, byl v šoku a úplně ohromený.
„Je ti dobře?" zeptal se Rimmer.
Kocour se otočil tváří k Rimmerovi a nevěřícně se mu zahleděl do očí. „Už mi bývalo lip," odpověděl. „Mám čistý průstřel čela, ale když to vezmu z té lepší stránky, mám teď kam odkládat kulečníkový tágo, když budu mít obě ruce plný." Rimmer vzhlédl k Listerovi: „Žije." „Takže nás nemůžou zabít."
„To ne," souhlasil Rimmer, „ale mohou nám způsobit neomezenou bolest, což je třeba považovat za značný zápor."
„Není to skutečný. Je to jenom iluze." „No," vpadl do toho Kocour, „pokud jde o iluze, tak tahle je po čertech dobrá, kámo. Například mě přesvědčila naprosto dokonale. Nemůžu se ani pohnout a cítím se, jako by mi někdo do mozku zarazil deštník, rozevřel ho a začal s ním točit dokola." Lister nervózně pohlédl k šerifově kanceláři. Po Krytonovi ani památky. Čas tu byl vzácné zboží. Bylo potřeba za každou cenu dosáhnout toho, aby pořád dál mluvili. „My nepotřebujeme zbraně," řekl a odhodil pušku. „Tak pojď ty, tlouštíku. Rozdáme si to holýma rukama." Učinil nepřesvědčivý krok vpřed. Neměl sebemenší pochyby, že by se s ním Hlad rázně a nesmírně bolestivě vypořádal, ale překonat vzdálenost, která je dělila, by tomu kusu špeku chvilku trvalo, a o nic jiného teď nešlo. „Tak jdem na to!" vykřikl, vztyčil dlaně a začal posměšně kroutit prsty. „Tak do toho, ty hnusnej macatej rosole."
Smrt ho zvědavě pozoroval. Hlad zlostně zavrčel a vyhrnul si rukávy, ale útlá paže v rukavici se k němu natáhla a zastavila ho. Smrt pokynul Válkovi. „Odrovnej toho hajzla tomahavkem."
Válkovi se radostně rozzářily oči, sáhl dozadu za opasek pod sakem, přikrčil se a hodil.
Lister uviděl, jak mu roztočený tomahavk letí v ústrety, téměř jako by to probíhalo ve zpomaleném pohybu. Mozek tělu říkal, aby se sehnul, ale nohy neprojevily ochotu se podvolit. Váhavě se pokusil sehnout v pase, ale bylo to málo a především pozdě.
Tomahavk ho zasáhl a Lister se zničehonic točil ve vzduchu, přičemž bledý měsíc mu létal před očima trochu příliš rychle, aby to celé mohlo být skutečné.
Dopadl na zem omráčený. Když se usadil prach, rozhlédl se kolem. Ke svému úžasu uviděl o kus dál sám sebe. Viděl své tělo, které se tam kolébá a pořád ještě kroutí prsty. Jak se může dít něco takového?" pomyslel si.
Poznání ho udeřilo jako nárazová vlna statické elektřiny.
Tomahavk mu sťal hlavu.
Jeho bezhlavé tělo se k němu obrátilo. Pořád je ještě ovládal. Pořád ještě cítil jeho bolest.
Rimmer se zadíval na hlavu a jeho rysy ovládla hrůza, znechucení a strach. „Listere," vydechl, „jsi v pořádku?"
„Chlapče, chlapče," zavrtěl Kocour hlavou. „Kdyby se pořádala soutěž o nejpitomější otázku všech dob, tahle by rozhodně vyhrála Nobelovku."
Listerova hlava vztekle zavrčela: „Tak do toho, ty bezcharakterní hajzle. Budeš se muset trochu víc snažit." Navzdory omračující bolesti otočil tělem proti zlosynům a začal postupovat vpřed, přičemž se mu z uťatého krku štědře řinula krev.
„Jejda," zakřenil se Kocour obdivně. „To má snad kulky z ocele, nebo co?"
Smrt opět kývl na Válku, který sáhl dozadu, vytáhl bolu a vrhl ji ve výšce kolen ulicí. Kovové koule se Listerovi obtočily kolem nohou, s hnusným křupnutím ho praštily do kolen, jeho ubohé tělo přepadlo kupředu a pak už se jenom zmítalo v prachu.
Kocour pohlédl na Rimmera: „Tak fajn, Blesku," řekl. Jdi do toho. Vem šije."
Rimmer se podíval na Apokalypsovic hochy. Ohlédl se k šerifově kanceláři. Pak se znovu pohledem vrátil k Apokalypsovic hochům.
Nechal Kocourovu hlavu klesnout a vstal. „Tak do toho," řekl a zdravou rukou si promnul čelisti. „Myslím, že mohu upřímně říct, že jsem už toho viděl dost, abych byl naprosto přesvědčen o vaší hnusné hnusnosti. Jak vidíte," pozdvihl svou zlomenou paži, co nejvíc to šlo, „já se nenacházím ve stavu, kdy bych vám mohl nabídnout něco jiného než pouze velice symbolický odpor, takže za daných podmínek musím, byť s jistým zdráháním, přijmout tu nejrozumnější variantu, která se mi nabízí, což znamená se totálně a bezpodmínečně vzdát." Pravou ruku zdvihl do vzduchu. „Čili se vám vzdávám. Pochopitelně si musíme představit, že mám nahoře obě ruce. Stačí to takhle?"
Mor sáhl za opasek a vytáhl z pochvy mačetu. „Rozsekám tě na takový kousíčky, že červi ani nebudou muset žvýkat."
„Ale no tak," začal Rimmer ustupovat od svých raněných druhů, „mě nemůžete vyděsit. Já jsem zbabělec - já se bojím pořád."
Rimmer se snažil nespustit oči z Mora, který shrbeně postupoval vpřed, ale cosi ho přimělo podívat se na Smrt. Ještěrčí oči na něho hleděly zvláštním způsobem. Cosi v tom pohledu Rimmera hluboce znepokojovalo. Pomalu si začal < uvědomovat, že ho pálí paty. Pohlédl dolů. Z bot se mu kouřilo.
Horkost se mu šířila po nohou. Ustoupil o další krok dozadu. Ozval se strašlivý mlaskavý zvuk a Rimmer byl náhle o

dobré dva centimetry menší.
Co se tady kurva děje? Po tváři mu v panice stékaly slané krůpěje potu. Měl pocit, jako by se od chodidel vzhůru rozpouštěl. Teprve potom mu náhle došla veškerá hrůza toho, co se děje.
Skutečně se od chodidel vzhůru rozpouštěl. Virus napadl jednotku jeho hologramatické simulace. Rozhlédl se, jestli někde poblíž není voda, spatřil koňský žlab a pokusil se tím směrem pohnout, ale zjistil, že už je přikován na místo. Jeho boty zničehonic povolily a on náhle ztratil třicet centimetrů výšky. Pohlédl na své paže, které se změnily v syčící, natřásající se hmotu tvořenou praskajícími bílými boláky. Otevřel ústa, aby vykřikl, ale ze spálených plic vyšel pouze obláček kouře. Byla to bolest nade všechny bolesti. Nekonečné utrpení.
Pak byl náhle po kolena v kaluži kouřícího roztaveného masa. Snažil se upadnout do bezvědomí, zatímco se poddala i jeho stehna a pekelný plamen dosáhl k jeho rozmnožovacím orgánům.
Uvědomoval si, že bratři procházejí těsně kolem něho dusivým kouřem stoupajícím z jeho těla. Na tvář mu dopadl dlouhý chrchel z Morových ohrnutých rtů, zasyčel a zaprskal mu na nose.
Pořád byl ještě při vědomí, když se bradou dotkl země. Pak už z něj zbyly jen dvě oční bulvy ve vařící louži jeho vlastního rozehřátého masa. Ale pořád byl při vědomí.
Periferním zrakem spatřil, že se k němu upínají Kocourovy oči. „Hele, kámo," škodolibě po něm Kocour pošilhával, „jsi v pohodě?"
Lister se zoufale snažil otočit hlavou, ale nebylo to k ničemu. Apokalypsovic hoši už byli za jeho zády a on neměl žádnou možnost, jak zjistit, co se tam děje. Na samém okraji svého zorného pole spatřil useknutou špičku Kocourovy ručně šité boty. „Kocoure!" zaječel. „Dosáhl bys nohou k mý hlavě?"
„Já se nemůžu hejbat, kámo," zaječel Kocour v odpověď. „Zkus to! Potřebuju, abys mě otočil." Kocour se natáhl, přičemž se soustředil především na svalstvo na noze. Zaškubalo mu v palci. S nezměrným úsilím vůle záškub přenesl chodidlem ke kotníku a posléze k roztřesenému kolenu a veškerou sílu, kterou ještě měl, vložil do tohoto jediného posledního kopance.
Zasáhl Listerovu hlavu do spánku a přetočil ji z jedné strany na druhou.
Listerova hlava přistála s hrůzostrašným čvachtnutím v bublající kaši, v kterou se proměnil Rimmer. Hlava byla vzhůru nohama, dá-li se to tak říct, vlasy se kaší z Rimmera přilepily k zemi. Pulzující bolest z Kocourova nakopnutí Listera téměř oslepovala, ale aspoň byl otočený správným směrem.
Apokalypsovic hoši byli už snad jen deset kroků od šerifovy kanceláře.
Lister zaječel na Krytona a ten se jako na zavolanou vynořil na chodníku. Apokalypsovic hoši se zastavili. Kryton měl na sobě úbor ze skříně. Tvář měl ozářenou bílým svitem krempy svého stetsonu. V nadpozemské záři dokonale bílého úboru vypadal, jako by na něho mířil silný světlomet, v jehož záplavě s klapáním sestoupil několika uvolněnými kroky do ulice a otočil se tváří v tvář svým mučitelům.
Lister se díval, jak Smrtovi pomalu stoupá a zase klesá temeno hlavy, aby celý ten výjev vstřebal. „Tak se podívejte, hoši. Starej šerif Karton se na smrt pěkně vyparádil."
Mor se s úsměvem otočil na svého otce: „Až ho navlečem do toho dřevěnýho kabátku, bude vypadat jak ze žurnálu."
Když nyní Kryton promluvil, v jeho slovech nezbylo po protáhlém kovbojském přízvuku ani stopy. „Promiňte, pánové, ale já si nemyslím, že budete mít to potěšení si takový scénář vychutnat. Díky odvážným obětem svých druhů jsem dospěl k názoru, že mám dostatek sil, abych se vás navždy zbavil. Odpusťte mi tedy ten poněkud konfrontační tón: vytáhněte bouchačky, vy slizcí měkkýši!"
„Takhle?" pravil Smrt klidně. Lister zahlédl, jak se lotrovi ruka uvolněně svezla za záda, a znervózněl. Jakýsi skrytý mechanismus vsunul do čekající dlaně brokovnici s upilovanou hlavní.
Lister zařval: „Teď!", ale jeho výkřik posloužil pouze k tomu, aby Krytona v životně důležité chvíli vyrušil, Smrtova ruka se vymrštila a z obou hlavní vypálila do Krytonova hrudníku.
Kryton zavrávoral, neboť oba výstřely ho zasáhly. Během vzniklé krátké prodlevy popadli všichni Apokalypsovic hoši své zbraně a už stříleli ostošest s radostnou lehkovážností agentů FBI dobývajících hradby pevnosti obývané nějakou náboženskou sektou.
Kryton sebou při každém výstřelu žalostně škubl a zapotácel se, jako by ho zezadu vedl nějaký neviditelný loutkoherec.
Potom se rozhostilo ticho. Kryton vrávoral a svíjel se ve spáleném smradu střelného prachu. Kupodivu to vypadalo, že se ho to příliš nedotklo. Byl omráčený a potácel se, ale byl naživu.
Ozval se příval kovového cvakání, jak Apokalypsovic hoši otvírali bouchačky a vyprazdňovali vystřílené zásobníky na zem.
Zatímco zacvakávali do kouřících komor další sady kulek, Kryton se pohnul.
Jeho ruce zvolna, téměř lhostejně sáhly po černých perleťových rukojetích holubičích bouchaček.
Neuspěchaným ladným obloukem je vytáhl z kožených pouzder, palci natáhl kohoutky a zvedl obě zbraně do výše prsou.
Prsty v bílých rukavičkách stiskl spouště.
A v tom okamžiku se revolvery proměnily v ptáky.
V dokonale bílé holubice.
Vyletěly jakoby zpomaleným pohybem z Krytonových rukou, a zatímco je Lister pozoroval, zmnožily se do takového počtu, že vzduch byl plný tlukoucích křídel a symfonie ptačího zpěvu.
Lister cítil, jak ho opouští bolest. Jeho bezhlavé tělo odkoplo bolu, vstalo a zvedlo svou hlavu. Narazil si ji zpátky na krk a rozhlédl se.
Tam, kde dřív stáli Apokalypsovic hoši, byly teď jen čtyři hromádky černého popela, které zvolna rozfoukával vítr

zvířený křídly ptáků.
Otočil se a rozhlédl se po svých druzích z posádky. Kocour seděl a osahával si čelo, jestli tam má ještě nějaké díry. Rimmer se ale pořád ještě válel v kaluži roztaveného masa.
A Kryton ležel bez hnutí na zemi.
Lister zatleskal a děsil se toho, do jaké skutečnosti se vrátí.

trináct

Stáhl si přilbu a rozhlédl se po navigační místnosti. Kocour seděl vedle něho na palubě a bojoval s vlastní přilbou. Rimmerova světelná včelka visela z jednotky Umělé reality. Lister ji vzal do ruky. Byla neopravitelně roztavená.
Přeběhl k pohotovostnímu nemocničnímu lůžku, kde ležel Kryton. Mechanoid se nehýbal. Lister opatrně odklopil temeno jeho lebky. Zevnitř se vyřinul ošklivý černý kouř. Obvody byly opálené a zkroucené.
Přes rameno mu nakoukl Kocour. „Vypadá to blbě, co?" zeptal se.
Lister přikývl: Ještě hůř. Krytona s Rimmerem to oba odrovnalo. Otázka zní, jestli Kryton vyléčil virus natolik včas, aby zachránil navigační počítač."
Kocour prudce vyběhl z místnosti. Lister uctivě zaklapl Krytonovo temeno a poté se vydal dolů po schodišti za Kocourem.
Když dorazil do kokpitu, Kocour už mlátil do klávesnic kontrolních panelů. „Dokázal to! Fungujeme!"
Lister vklouzl k Rimmerově navigační stanici a snažil se nemyslet na skutečnost, že Rimmer už to má za sebou, že Kryton vyléčil virus a místo, aby se infekce zbavil sám, rozhodl se zachránit navigační počítač. Další kamarád, který obětoval pro Listera život. Měl by se sakra snažit, aby to nebylo marné gesto. Zapnul pracovní stanici. Obrazovku zaplnila planeta, k níž se řítili. „Necelejch patnáct minut do nárazu. Jsme příliš blízko, abysme se jí mohli vyhnout. Bude lepší vyhodit pěkně pronto kotvy." „Kámo, já mám před tebou takovej náskok, že bys mě neviděl ani jaderným teleskopem." Kocour sáhl dlaní k tlačítkům a zažehl zpětné trysky.
Už několik hodin neustále zrychlovali a dokonce ani se zpětnými motory zapnutými na plný výkon se jejich pohyb vpřed nijak nezpomaloval.
Kocour se nervózně otočil k Listerovi: „Co se to děje, kámo? Dávám tam maximální revers a nic to nedělá." „Ale dělá. Zpomalujeme."
Kocour přeletěl očima po číselných výstupech. Jenže nezpomalujeme dost rychle, aby to zachránilo mý trenky před velkým prádlem."
„Ale ne - je to v cajku. Myslím, že to zvládneme." „Myslíš?! Definuj, co tím .myslím' myslíš." „No podle navigačního počítače úplně zastavíme přibližně za... něco málo pod třináct minut. Teda pokud nám vydrží zásoby paliva."
Kocour zkontroloval výstupy palivových zásob. Nacházely se na samém dně červeného políčka. Podle předpovědi navigačního počítače mají při plném tahu rakety palivo na necelých dvanáct minut. „Já teda nejsem žádnej matematickej génius, kámo, ale ty dvě čísla mě nenaplňují zrovna moc dobrou náladou."
Lister zavrtěl hlavou: „Realita je vždycky trochu jiná, než jak ji počítače vypočítají." „Seš si jistej?" Lister se zadíval Kocourovi zpříma do očí: „Vsadím na to
svůj život."
A pak už nemohli dělat nic jiného než čekat a sledovat suchopárnou tvář blížící se planety, která pomalu začínala odhalovat svou geografickou podobu. Geografickou podobu, jejíž součástí se zakrátko stanou, pokud se Lister mýlí.
Po třech letech, které během těch deseti minut uběhly, Kocour prohlásil: „A je to, kámo. Jsme na nule. Nádrže jsou prázdný."
Zpětné trysky ale zatím stále hořely na plný výkon. Dvacet vteřin... čtyřicet vteřin... a tryskové motory zaprskaly a utichly.
Lister zíral na výstupy rychlosti. Nezastavili se.
Dramatickým způsobem zpomalili, ale pořád ještě byli unášeni do gravitačního pole planety. Jakmile by se jich zmocnilo, začali by opět zrychlovat. Vstříc nevyhnutelně smrtelné kolizi.
Srážka za třicet tři minut.
„Tak tohle je pěkný završení celýho týdne," zatřepal Kocour rukama ve vzduchu.
Ještě jsme neskončili."
„Ještě jsme neskončili? Vytáhni si plánek města a najdi si Hlavní nádraží Reality. Neexistuje způsob, jak bychom se z toho mohli vysekat se zdravou kůží. Když už, tak tu kůži budeme mít pěkně placatou a rozválcovanou."
„Pořád ještě..." a zničehonic se Kosmik prudce naklonil doprava.
„To má být co?" zaječel Kocour vztekle. „Nejsme už tak v dost velkým průseru, že se musí podělat ještě gyroskop?"
Kosmik se stejnou silou vybočil doleva. „To není gyro," vyskočil Lister na nohy a rukama se zapřel o průlez do kokpitu, jak se loď znovu zakolébala. „To je Bouře. Jdeme."
Vklopýtal do střední části rakety a začal se soukat do skafandru. Kocour civěl za ním. Lister na něho zaječel: „Oblíkej se!"
Kocour se odbatolil ke skříňce a popadl svůj skafandr. „Co má být s nějakou Bouří?"
Lister se nasoukal do nohavic skafandru. „To je Esova loď - pořád jsme k ní ještě přivázaní. Když Kosmik zpomalil, Bouře nezpomalila..." Kosmik se znovu prudce naklonil. „Škube sebou tam nahoře na konci provazu jako kaštan na šňůrce. A táhne nás s sebou."
Kocour si hodil na záda svůj znepokojivě lehký kyslíkový kanystr. „Jaký teda máme plán?"
Lister si utěsnil límec a natáhl si astronautické rukavice. „Pokusíme se přeručkovat po laně. Jestli se nám podaří dostat

se do Bouře, odřízneme se a fijúúú! Rázem budeme mít funkční raketu."
Lister vylovil ze skříňky svůj kyslíkový kanystr. Sedm minut vzduchu. Kocour měl devět. Bude to stačit? Lister pokrčil rameny a zaťukal na kanystr. Neměli na vybranou. Utěsnil si přilbu a vstoupil do vzduchového uzávěru.
Tvář planety vypadala venku otřesně obrovsky. Bouře 1 se jim opravdu točila nad hlavou jako kámen v praku, ale s každou otočkou Kosmiku, který jí tvořil protiváhu, ve svém točení zpomalovala a vyšplhat se do ní nevypadalo tak smrtelně nemožné, jak se Lister potají obával.
S pomocí magnetických příchytek po čtyřech vylezli na střechu a rychle cupitali k místu, kde byla loď kapitána Esa ukotvena ke Kosmiku.
Kdyby použili k cestě k Bouři tryskové batůžky, riskovali by, že je rotující lano přepůlí vedví. Nezbývalo, než se roztočeného provazu chopit a začít ručkovat.
Kocour šel první. Navzdory zraněné noze to v jeho podání vypadalo snadně a byl už v půli cesty, než se Lister vůbec stačil pohnout.
Listerovi to zdaleka tak jednoduché nepřipadalo.
Lano se nejvíc kroutilo u spodního konce a několikrát se mu málem vytrhlo.
Když konečně došplhal na dosah kokpitu Bouře, zbýval mu kyslík na jednapadesát vteřin.
Vrhl se do kokpitu, vmáčkl se dovnitř a dopadl přímo na Kocoura. Očima přelétl kontrolní konzoly. Všechno tam bylo divně cizí. „Kde je sakra ovládání uzávěru kokpitu?" Po levé ruce si všiml páky a domyslel se, že ta musí ovládat buď uzávěr kokpitu, nebo ejektor sedadla. Přesto za ni zatáhl.
Uzávěr kokpitu sjel dolů a namáčkl ho na Kocoura.
Listerovi došel vzduch. Snažil se nadechnout, ale neměl čeho. Napadlo ho, že raketa možná nemusí být vybavena vlastním kyslíkovým regenerátorem.
Znovu přeletěl očima kontrolky, ale v hlavě začínal cítit lehký povznášející pocit a zrak se mu začínal mlžit závratí.
Naklonil se blíž. Bylo tam tlačítko označené „KR". Buď „KR", nebo „HP", ale Listera to už přestávalo zajímat. Pro každý případ je zmáčkl a stáhl si přilbu.
A nadechl se.
Několik okamžiků strávil snahou pochopit význam kontrolních ovladačů, a když měl pocit, že na to přišel, zmáčkl tlačítko, které odřízlo pupeční lano spojující je s Kosmikem.
Kocour viděl, že Lister úspěšně dýchá, a tak si sundal přilbu také. „Ty si myslíš, že s tím budeš umět lítat?"
Lister pokrčil rameny. „Vypadá to dost jednoduše. Všechno je tu označené: terciární, sekundární, primární zapalování. Většinu z toho stejně řídí počítač."
„Takže valíme zpátky na Červeného trpaslíka?"
Lister zavrtěl hlavou: „Co by nás tam teď asi tak čekalo?"
„Například celá moje sbírka obleků."
„Není tam Holly, není tam Kryton ani Rimmer..."
„To je pravda, ale když to vezmeš z té lepší stránky, není tam Rimmer. Kromě toho, kam jinam můžeme jít?"
„Můžeme jít, kdykam se nám zachce."
„Co?"
„Eso tuhle mašinku naprogramoval na další skok do jiný dimenze. Řekl bych, že ji nakopneme a necháme se překvapit, kam nás odveze."
„Kam to bude?"
„Nemám páru. Myslím, že to nevěděl ani Eso. Někam jinam.
Do jiný dimenze. Někam podél linií našich osudů, v nichž se naše životy ubíraly jinou cestou. Seš na to připravenej?"
Kocour pokrčil rameny: „Já pro zbytek týhle reality nemám žádný zvláštní plány."
„Tak dobře." Lister se natáhl nad kontrolní panel a cvakl spínačem terciárního zapalování. „Podívejme se, co nás tam čeká."

čtrnáct

Kombinace intenzivní gravitační síly a Listerova grandiózního pozadí, která ho přimáčkla do sedadla, dala Kocourovi milosrdně zapomenout na celý skok mezi dimenzemi. Když přišel k vědomí, byl víc než šťastný, že se nachází v jednom kuse a že zcela zjevně dosud dýchá. „Zvládli jsme to?"
Lister se nahrbil: „Řekl bych, že jo." „Kde jsme?"
Lister se zahleděl na kontrolní panel, ale výstupy byly prázdné. „Nemám páru. Panel je chcíplej. Radar nefunguje." „To je jedno. Ať jsme kdekoli, vylezeme v každým případě z toho kokpitu, kámo. Já jsem tak pomačkanej, že mi budou muset vykopat kulky ze sedadla motyčkou."
„Počkej." Kontrolní displej se rozblikal. „Vracíme se on-line. Radar ukazuje docela blízko cosi slušně obrovskýho, takovejch deset kiláků na dýlku a pěk kiláků na šířku. Je to vesmírná raketa, takže by to mohl být..."
Monitor počítače ohlásil příchozí zprávu. Lister zapnul komunikační panel.
.....loď. Opakuji: volám neidentifikované plavidlo. Ozvěte se, prosím."
Byl to Rimmerův hlas.
„Tady je těžařská loď Červený trpaslík. Neoprávněně jste bez upozornění vnikli do našeho vzdušného prostoru, což musíme považovat za akt agrese. Ergo, vzdáváme se. Totálně a bezpodmínečně. Přijímáte?"
Lister se zakřenil a přepnul na „odeslat". „Rimmere, ty jsi tak prvotřídní magor." „Listere? Přepínám na obrazový přenos." Na obrazovce se objevila Rimmerova tvář. Hleděl před sebe celý zaskočený a zmatený. „Listere??"

Do obrazu se k němu vmáčkl Kryton. „Pane? Jste to vy?" „Jsem to já."
„Jak si máme být jisti, že jsi to ty? Pověz nám něco, co můžeš vědět jenom ty," řekl Rimmer.
Lister se zamyslel. „Vím například, že polévka gazpacho se podává studená," zkusil.
Rimmer zaskřípěl zuby a zuřivě přikývl. „Je to určitě on, ten příšerný prťavý debil."
Kryton vypadal rozpačitě. „Já to nechápu, pane. Vy jste mrtvý." „Mrtvej?"
„Pohřbili jsme vás před několika lety. Vás i Kocoura. Oba jste skončili v zajetí smrtelně návykové počítačové hry. Pro vaši záchranu jsme nedokázali nic udělat."
Nad Listerovým ramenem vykoukla Kocourova hlava. „Komu nadáváš do mrtvol, ty psem ožužlaná hlavo?" „Vy jste naživu oba dva? Ale jak je to možné?" „Všechno vám povíme, až se dostaneme na palubu. Jestli se co nejdřív nedostaneme z týhle lodi, Kocourovy kulky budou slisovaný k nepoznání."
„No dobře," svraštil Rimmer čelo. „Vybrali jste si opravdu tu nejlepší dobu k tomu, abyste se tady zjevili. Právě jsme se chystali..."
Kryton ho přerušil. „Na to bude spousta času, pane." Naklonil se blíž k obrazovce. „Nasměrujte se do přístaviště čtyři sedm pět, pane. Připravím pro vás sendvič s kari omáčkou. Bude tu na vás čekat. Končím spojení." Kryton sáhl dolů a ukončil vysílání. Lister si zhluboka povzdychl. Vstoupili do dimenze, kde on s Kocourem umřeli při hraní hry „Lepší než život". Kde Rimmer s Krytonem nikdy do hry nevstoupili, aby je zachránili. Nebylo to úplně přesně to, v co doufal, ale bylo to lepší než dimenze, ze které unikli. Přinejmenším tu byl Kryton s Rimmerem a se vší pravděpodobností taky Holly.
Lister popadl páku regulátoru paliva a vykroužil s Bouří'pomalý, líný oblouk. Pokud si dobře vzpomínal, jediné, po čem odjakživa toužil, byl návrat domů.
Vždycky považoval za svůj domov Zemi, ale když se v jeho zorném poli objevil ten hnusný červený netvor, pocítil zachvění kolem žaludku a napadlo ho, že se možná mýlil. Možná byl jeho domov tady.
Zpětné trysky se rozhořely jasným plamenem a Bouře něžným loopingem zamířila do přístaviště.

přidatek 2

epilog

Arnold J. Rimmer, jemuž je sedm let a téměř pět sedmin roku, se v první třídě shrbený krčí na startovní čáře běhu na dvě stě metrů.
Jeho sportovní souprava zděděná po bratru Howardovi mu je o dvě čísla větší. Ale Arnold strávil předchozí tři večery jejím přešíváním, a třebaže jeho ruční práce má daleko k dokonalosti a stehy jsou velké a nerovné, trenýrky i tričko teď jeho tělo těsně obepínají. Běžecké tretry s ostrými hroty má na patě vystlané výztuhami, které si sám vyrobil z papírmaše a výborně mu teď padnou.
Na startovní čáře je s ním sedm dalších hochů a nikdo z nich ani trochu nepochybuje, že je Rimmer všechny porazí. Má nad nimi nesportovní výhodu.
Zatímco zbytek jeho třídy z loňska postoupil do II. B, malý Arnold Rimmer byl učiteli uznán za neschopného postoupit spolu s nimi.
Propadl.
Jeho matce se žádnými prosbami nepodařilo obměkčit ředitele a on strávil poslední tři školní trimestry ve třídě, kde byl o dobrých třicet centimetrů vyšší než ostatní děti.
A ke všeobecnému úžasu začal mít Arnold vynikající prospěch. Z aritmetiky, která mu před rokem připadala tak nepochopitelná, se najednou stala hračka. Napodruhé skutečně porozuměl hodinám francouzštiny. Dokonce si začínal osvojovat hru na kytaru.
Ohlédne se doleva na startéra, kdy už dá pokyn k běhu, a Kulka Heinman na něho mrkne. Před rokem patřil Rimmer při míčových hrách do týmu s bolavýma nohama a omluvenkami od doktora. Dnes je to on, kdo si vybírá svůj tým. Je jedním z Kulkových oblíbenců.
Dnes je vůdcem.
Když se ho matce nepodařilo zachránit, učinil tvrdé rozhodnutí. Rozhodl se, že když se nemůže spoléhat na své rodiče, začne se raději spoléhat sám na sebe. Buď se bude rochnit v ostudě a sebelítosti, že propadl, nebo si vyhrne rukávy a pustí se do práce, aby ze svého života něco vybudoval.
Zjistil, že těch třicet centimetrů, o které převyšuje své spolužáky, ho nevystavuje posměškům, naopak je nutí, aby k němu vzhlíželi.
A dnes už vyhrál zlaté medaile v sedmi disciplínách. Když vyhraje běh na dvě stě metrů, dosáhne školního rekordu. Překoná veškeré úspěchy všech svých bratrů.
Ne že by mu to vyčítali. Budou stát u cílové pásky a z plných
plic ho povzbuzovat. Když vyhraje, poplácají ho po zádech a odnesou ho na ramenou na stupínek vítězů.
Samozřejmě tam bude i jeho matka. Ta nebude jásat nadšením. Nic tak nedůstojného. Bude se dívat, jak Arnold znovu proráží černožlutou pásku, a když se po ní ohlédne, obdaří ho tím svým hřejivým přikývnutím. Potom se otočí a odejde do stanu s občerstvením, a až si on nechá dát další medaili do sbírky, půjde za ní a ona ho bude čekat s vychlazenou limonádou.
Neřekne mu žádné „blahopřeju" ani „výborně", ale zatímco on bude popíjet svůj zasloužený nápoj, možná mu z čela odhrne zatoulaný pramínek vlasů. To mu bude stačit.
A náhle si Rimmer uvědomí, že hoch po jeho pravici si cosi mumlá. Otočí se. Je to Bobby Darroch, víčka sevřená jako

novorozené štěně. Rimmer nedokáže úplně přesně rozluštit, co to ten kluk říká, ale zní to, jako by se šeptem modlil.
Je to dobrý sprinter, tenhle malý Darroch. Rimmer si ho většinou vybírá do týmových her jako prvního, částečně kvůli jeho rychlosti a z části kvůli tomu, že se mu těsně před Vánocemi rozvedli rodiče a tátův odchod pro něho představoval velice těžkou ránu.
Hoch otevřel oči a nervózně se rozhlíží po divácích. Rimmer sleduje jeho pohled a uvidí vtom směru mávajícího muže.
Bobby se vrátí pohledem zpátky a upře oči na běžeckou dráhu před sebou. Zatíná zuby. Kotníky prstů mu na červené antuce bělají.
A v tu chvíli se ozve píšťalka a Rimmer instinktivně zvedá své přední běhy.
Než startovní čáru opustí nejpomalejší startující, Rimmer je už tři kroky před svým nejbližším rivalem.
Slyší divoký pokřik svých bratrů a dupe po dráze, rytmicky v synchronizovaném úsilí pumpuje pažemi i nohama, dýchá lehce a pravidelně.
A třebaže by něco takového neměl dělat, když probíhá kolem značky sta metrů, dovolí si ohlédnout se přes rameno.
Bobby Darroch je těsně za ním. Obličej má fialový námahou. Špatně drží rovnováhu. Mává pažemi jako větrný mlýn.
Nedrží se díky dobré technice, drží se už jen pouhou silou vůle. Rimmer se opět zadívá kupředu. Najde v sobě nový motor a ještě zrychlí. Třicet metrů před cílem se znovu ohlédne. Darroch si musel určitě sáhnout hluboko do svých rezerv, o nichž Rimmer neměl tušení. Je dva kroky za ním, běží ze všech sil. A nemá sebemenší šanci.
I kdyby svůj šílený běh ještě zrychlil, jednoduše už nemá před sebou dostatečně dlouhou dráhu, aby ten rozdíl dotáhl.
A náhle Rimmer pochopí, že Darroch musí tenhle závod vyhrát. Prostě musí.
Zakopnout tak, aby to vypadalo jako nešťastná náhoda, není zrovna to nejlehčí, ale Rimmer je odhodlaný udělat to přesvědčivě.
Sklouzne nohou, která je vpředu, kousek do strany a podaří se mu zachytit patou o špičku tretry, jíž směřuje vpřed.
Efektně spadne na zem. Jak široký, tak dlouhý se rozplácne na antuce pár metrů před páskou.
A ke své hrůze zjišťuje, že díky pohybové energii klouže vpřed a s odřenými koleny se řítí k cílové čáře.
V jeden ošklivý okamžik to už vypadá, že stejně vyhraje, ale malý Darroch v sobě najde ještě nějaké skryté síly navíc a protrhne svou hrudí cílovou pásku o pár centimetrů před Rimmerovým řítícím se nosem.
Darroch zcela vyčerpaný spadne na zem a Rimmer do něho vrazí.
Chlapec s fialovým obličejem otvírá oči a zadívá se Rimmerovi do tváře. Usměje se a odtuší: „Díky, Eso."
Rimmer se zamračí. „Blbost, frajere. Dělal jsem, co jsem mohl." Nabídne mu ruku a oba hoši si vzájemně pomohou na nohy.
Rimmer se zadívá na svá zkrvavená kolena. Zkusí došlápnout na pravý kotník a cukne sebou. Bude kulhat celý týden.
Obklopí ho jeho bratři, soucitně ho chlácholí a prohlížejí si jeho zranění. Přes jejich ramena zahlédne matku.
Dívá se na něho celá zaskočená. Zlehka nakloní hlavu na stranu. Ptá se ho „proč"?
Rimmer se jenom usměje a pokrčí rameny.
Konec konců, prohrát neznamená nic.

obsah

prolog Eva hodila gumu...
část první zpětný vesmír
část druhá nachystejte mi uzenáče, na snídani jsem zpátky
část třetí zpátky ve zpátečním světě
středolog
přídatek 1
část čtvrtá
struhadla na bradavky,
gonádové elektrošokové soupravy
a oddechová hudba
část pátá
v pravou půlnoc
epilog
přídatek 2

ROB GRANT
ČERVENÝ TRPASLÍK
POZPátkU

Z anglického originálu Baatwards,
vydaného nakladatelstvím Penguin Books v roce 1996, přeložil Ladislav Šenkyřík.
Odpovědná redaktorka Michala Marková.
Technický redaktor Milan Dorazil.
Obálku navrhl Matouš Přikryl.
Graficky upravil Pavel Zelenka.
Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3, argo@argo.cz,www.argo.cz,

ve spolupráci s Marvil, s. r. o.,
roku 2005 jako svou 752. publikaci.
Sazba Studio Marvil, s. r. o., www.marvil.cz.
Vytiskl Protisk, České Budějovice.
Vydání první.
ISBN 80-7203-647-5
Naše knihy distribuuje firma Kosmas, Lublaňská 34,
120 00 Praha 2, tel./fax: 222 515 407,
e-mail: kosmas@kosmas.cz
Knihy je možno zakoupit v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz